

Cô Gái, Gặp Lại Em Rồi

Contents

Cô Gái, Gặp Lại Em Rồi	1
1. Chương 1: (h Nhẹ)	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	28
15. Chương 15	31
16. Chương 16	34
17. Chương 17	37
18. Chương 18	40
19. Chương 19	43
20. Chương 20	47
21. Chương 21	49
22. Chương 22	52
23. Chương 23	55
24. Chương 24	59
25. Chương 25	62
26. Chương 26: End	64
27. Chương 27: Ngoại Truyện 1	69
28. Chương 28: Ngoại Truyện 2	70
29. Chương 29: Ngoại Truyện 3	74
30. Chương 30: Ngoại Truyện 4	81

Cô Gái, Gặp Lại Em Rồi

Giới thiệu

Chỉ vì cô sắp phải đi du học mà bạn bè cô đã mở một buổi tiệc chia tay cô. Lại không ngờ cô lại uống say để rồi xảy ra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-gap-lai-em-roi>

1. Chương 1: (h Nhẹ)

#chap1 (có H nhẹ)

Cô năm nay 18 tuổi, vừa nhận được học bổng toàn phần tại đại học Harvard - Mĩ. Hôm nay lũ bạn cô tổ chức tiệc vừa chúc mừng vừa để tiễn cô ngày mai lên đường.

Trong bar tiếng nhạc xầm xì, tại góc của quán vô lo bia, vô chai rượu lẩn lóc trên bàn, trên sofa mọi người đã say mềm. Cô gái mặc chiếc váy đỏ cup ngực nửa đùi bó sát cơ thể để lộ những đường cong quyến rũ hai má ửng hồng vì say càng tôn thêm vẻ mị hoặc, cô nâng ly Wicky lên

- Di Di...hức...nào uống với mình ly nữa...hức...cậu qua đó...hức...nhớ phải biết tự chăm sóc mình...hức...cho tốt...hức...đấy...hức...

Cô (Di Di) nữa nằm nữa ngồi trên ghế, mắt nhắm đôi chân mảy nhú lại, lưỡi biếng đưa tay đẩy ly rượu ra

- Thanh Thanh, mình uống không nổi nữa đâu. Mình đi rửa mặt một lát

Nói rồi cô đứng dậy bước loạn choạng hết nghiêng qua bên này lại méo qua bên kia, bàn tay thì sờ soạn tìm vật làm điểm trụ. Một gã xỉn rượu đứng ngẩn

Cô lảo đảo bước vào WC, vịn vòi nước rồi dùng tay gạt nước vào mặt mình để tỉnh táo hơn chút liền dùng khăn lau khô mặt và tay. Định bước ra thì cô lại bị một đạo lực dồn mạnh vào góc tường. Cô hoảng hốt định đưa chân lên nhắm thẳng vào hạ bộ thì hần cúi người xuống ghé sát vào tai cô, phả vào từng luồng hơi nóng

- Im lặng, không nhúc nhích. Tôi không làm gì cô đâu

Cô đặt chân xuống. Quái lạ, nếu bình thường thì cô sẽ cho 1 trận no đòn rồi, sao hôm nay lại ngoan ngoãn nghe lời hần vậy nhỉ? Chắc chắn là do rượu rồi (Bà chị làm ơn đi, giờ bà còn tỉnh hơn ruồi nữa đấy ==)

Thấy vậy hần cơ hồ nhếch môi. Tiếng lạch cạch vang lên. Hần chống 2 tay lên vách khoá cô vào giữa, cuối mặt gần sát mặt cô. Mắt đối mắt, nhìn chằm chằm người trước mặt. Tư thế muốn bao nhiêu ám muội liền có bấy nhiêu

Giờ cô mới để ý hần là một thanh niên a. Cao hơn cô cả cái đầu, tóc vuốt ngược ra sau, mắt hổ phách đôi lông mày kiếm, mũi cao, môi mỏng màu hồng nhạt. Anh mặc áo sơ mi trắng được xoắn lên tới khuỷa, cùng quần âu đen làm nổi bật thân hình rắn chắc, đứng chuẩn nam thần trong mấy bộ phim Hàn Quốc mà chị em phụ nữ đam mê đấy -.- Ji Chang Wook nè, Lee Jong Suk nè, Lee Min Ho nè, Song Joong Ki, Kim Soo Hyun, Kim Won Bin, Park Seo Joon, Park Hae Jin nữa nè...haha

Anh cũng đánh giá cô từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài (khụ...ta ko có ý gì khác đâu nhé), cao khoảng 1m7 mặc áo thun lửng ôm eo, áo khoác jean, quần jean đùi cạp cao, tôn lên vóc dáng thon thả của cô. Gương mặt còn cực kỳ xinh đẹp, mái tóc màu đen đuôi nhuộm tím, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen to tròn, chân mày ngang, mũi cao, môi căng mọng nước, là 1 loli đáng yêu.

Tiếng bước chân ngày gần hơn.

Cạch. Cửa mở ra, một người đàn ông nói:

- Không có ở đây. Đi thôi.

Cửa đóng lại, họ đã đi.

Cô nhìn chằm chằm người trước mặt, thật là muốn hôn một cái quá. Nghĩ là làm, cô liền dùng hai tay vòng qua cô anh, ngấn đầu chạm môi anh.

Lúc anh định đứng lên thì bị cô hôn, anh ngạc nhiên, giống như có luồng điện xẹt ngang qua. Cảm nhận được tư vị từ cô, môi cô hảo mê, hảo ngọt a~, não bộ anh như nổ tung. Anh nhếch môi, rất nhanh biến thể bị động thành chủ động, bá đạo hôn mút môi cô, dùng lưỡi cạy tách răng cô ra rồi tiến thẳng vào khoan miệng khuấy đảo. Bàn tay cũng không yên phận luồn vào áo khoác vuốt ve chiếc lưng mềm mại của cô, tay kia lại di chuyển xuống dưới mông mà nắn bóp.

Cô giật mình vùng vẫy lại bị anh ôm chặt vào lòng ngực rắn chắc của mình, đưa tay ra đánh vào cái mũi yếu ớt của cô, ánh mắt đầy dục vọng, giọng khàn khàn phả vào tai cô

- Em đốt lửa mà không định dập à?

Cô hoảng hốt. Chết thật rồi, lần này chết thật rồi cứ nhiên lại chuốt họa vào thân. Không được, phải thoát khỏi đây không thì thằng cha này găm mình không còn miếng xương luôn quá. Cô cố gắng vùng vẫy, đánh mạnh vào người anh. Anh ngạc nhiên không nghĩ cô bé thoát nhìn yếu đuối như vậy mà lại có thể lực mạnh như thế, nhưng anh là ai? Hoắc Lạc Thần anh sao có thể để một cô gái như Mộc Di hạ gục được? Anh tìm cách cô hơn, không cho cô kháng cự. Anh điên cuồng hôn lên môi cô, tận hưởng vị ngọt ngào của cô, mùi thơm nhẹ nhàng trên cơ thể cô lẫn với mùi rượu đã khiến anh “say”. Anh bắt đầu làm loạn.

Không xong rồi, kiểu này sao cô thoát được đây?

Thôi kệ dù sao mai cũng đi rồi, coi như mộng xuân đi, hưởng thụ thử cũng được (chị sống thoáng quá). Cô không còn kháng cự nữa mà tiếp nhận anh. Thế là...anh ôm cô lên phòng VIP của bar và rồi...tự hiểu nha

Cảnh 18+ các bạn tự biết

—Còn—

2. Chương 2

Sáng hôm sau...

Cô tỉnh dậy, cảm thấy hạ thân đau nhức, vươn vai ngáp dài mấy cái, vừa quay qua bên cạnh liền giật mình

- Ủi mẹ ơi! Thằng cha nào nằm cùng con thế này?

Cô nhìn hẩn như sinh vật lạ, rồi lại nhìn xuống người mình, không 1 mảnh vải che thân, trên ngực còn xuất hiện vô số dấu tím đỏ vô cùng bắt mắt, cô từ từ nhớ lại chuyện tối qua

- Di ơi Di, sao mà phóng túng dữ vậy? Kiểu này hư hết đời con nhà người ta. Thôi kệ dù sao mình cũng hiến lần đầu cho nó mà, cũng đâu thiệt thời gì. Coi như đây là của trời ban đi. (TG: Chị rất lạc quan! /// Cô: Đương nhiên, chờ mi muốn chị phải la khóc om sòm như mấy bà bán cá ngoài chợ à?)

Cô liếc nhìn hẩn đang nằm quay lưng về phía mình, vuốt cằm vẻ đắm chiêu

- Hừm! Đáng đáp cũng được, nếu mình có thai sinh con ra cũng không đến nỗi a. Không biết mặt mũi ra sao nhĩ. (TG: Không phải hồi tối thấy rồi sao? /// Cô: Quên rồi)

Cô dương mồm vuốt tới người hẩn, mặt mũi y như muốn nuốt sống con nhà người ta

- Bé cưng, lại đây chụm xem nào.

5

4

3

2

1

Và rồi...

- Chết cha! Bữa nay mình phải xuất cảnh mà!

Cô nhảy dựng lên, nhanh tay với lấy cái điện thoại trên bàn

- 8h? Con mẹ nó sắp trễ rồi

Cô liền thu dọn đồ đạc, phóng vào phòng tắm. Mặc dù đồ đã rách gần hết nhưng miễn cưỡng bận lại được. Cô bước ra khỏi phòng và không hề nhìn lại một lần.

Hắn tỉnh dậy, chống tay nâng người mình lên dựa vào thành giường, nhìn xuống vệt đỏ dưới chiếc ga giường trắng kia liền nhếch môi: “Lần đầu sao?”

Nhìn cửa phòng tắm còn đóng, hắn tưởng cô vẫn còn ở bên trong thì khoanh tay, lười biếng ngồi trên giường đợi cánh cửa kia mở ra. Để xem xem, con người kia sẽ muốn gì ở hắn. Tiền? Địa vị? Phụ nữ bỏ tự động bỏ lên giường Hoắc Lạc Thần cũng chỉ có thể như vậy, không gì khác.

Nhưng rồi...5 phút...10 phút...15 phút...30 phút trôi qua cô vẫn không bước ra, hắn nhú mày, nữ nhân kia muốn làm cái quái gì đây? Hoắc Lạc Thần bật dậy tiến tới mở cửa nhà tắm ra. Trống không? Nữ nhân cô muốn thách thức sự nhẫn nại của hắn sao?

Quay lại chiếc giường Hoắc Lạc Thần định lấy chiếc điện thoại thì thấy một mảnh giấy được gấp đôi ở trên bàn.

Mở nó ra:

”Hi man!

Chào người đẹp ^^

Chuyện tối qua cứ coi là 419 đi nha, chúng ta cũng chỉ là bèo nước gặp nhau thôi, dù sao chị đây vẫn chưa muốn kết hôn sớm, cứng nữa, đời còn dài gái còn nhiều, cũng đừng thấy chị đây đẹp quá mà muốn kết hôn nhé. Cho nên cứ như vậy là tốt nhất. Vậy nhé! Ok, cảm cái!

Tiền thì chị không đem, mà cứng lấy luôn lần đầu của chị rồi còn đòi gì nữa. Ai biết được cứng đã qua tay bao nhiêu bà đại gia rồi chứ, tính qua tính lại thì cứng vẫn lời đấy, vậy nên, cảm tìm chị đòi tiền mà có tìm cũng không được đâu hahaha. À mà, chị mượn tạm cái áo sơmi nha. Hồi tối cứng hăng quá làm rách đồ chị sạch trơn hà, coi như đền bù đi. Thế nhé, tạm biệt! Hẹn không gặp lại.

Chị xinh đẹp của cứng ”

Tay Hoắc Lạc Thần run run nổi lên từng đường gân xanh, nắm chặt tờ giấy, nếu tưởng tượng tờ giấy kia là Mộc Di chắc chắn sẽ bị hắn bóp nát rồi.

Nữ nhân đáng chết, thoát nhìn cũng chỉ 19-20 tuổi mà dám xưng chị? Còn gọi hắn là người đẹp? Cứng? Đáng chết, hắn là trai thẳng, không phải tiểu mỹ thụ! Từ nhỏ tới lớn chưa có ai dám xưng hô với hắn vô phép như vậy, còn đánh đồng hắn với lũ trai bao rẻ tiền kia? Thật to gan.

Chưa bao giờ hắn tức giận như thế này. Mộc Di a Mộc Di, xin chúc mừng cô đã khơi dậy con ác ma đã ngủ yên bấy lâu nay.

- Bé con, em dám lăng mạ tôi. Đợi tôi bắt được em xem, tôi sẽ bắt em nằm dưới thân tôi mà nhận tội.

Hắn nhếch môi, nói thầm trong miệng, nhiệt độ xung quanh đã xuống tới đỉnh điểm. Người phụ nữ đầu tiên dám làm hắn như thế, chắc chắn sẽ trả cái giá thật đắt.

Nhưng đó là chuyện của 7 năm sau. Để xem, khi đó là Hoắc Lạc Thần bắt cô nằm dưới thân mà rên rĩ nhận tội, hay là Mộc Di cô sẽ thuần hóa được con ác ma đó đây.

—còn—

3. Chương 3

#chap3

7 năm sau

Tại sân bay, người ta thấy ba bóng dáng, cô gái nhìn trẻ trung xinh đẹp đang đẩy xe đồ, diện trên người chiếc áo crop-top đen, chân váy đen, đôi giày đen, mũ đen, kính đen, khẩu trang cũng đen luôn, hai bé trai tầm 6-7 tuổi giống nhau như đúc, đang vận bộ vest đen, mang đôi giày đen, kính đen (chất hóa >< như=“” xã=“” hội=“” đen=“” vc=“” ra=“”).=“” mọi=“” người=“” đều=“” trầm=“” trồ=“” nhìn=“” họ,=“” không=“” những=“” style=“” có=“” một=“” không=“” hai,=“” mà=“” diện=“” mạo=“” còn=“” khỏi=“” chê.=“” cô=“” nà=“” xinh=“” đẹp=“” cùng=“” hai=“” đứa=“” nhóc=“” cực=“” kì=“” dễ=“” thương=“” đã=“” làm=“” náo=“” loạn=“” sân=“”>

Cô nhìn qua hai đứa nhỏ:

- Này nhóc, sao lại mặc đồ đen thui thế? Trẻ con nên ăn mặc sáng sủa người lớn mới có thiện cảm chứ!

Hai đứa trẻ cùng lúc liếc mắt khinh thường cô:

- Mộc Tiểu Di, chính mẹ đã chọn.

Vâng cô chính là nàng Mộc Di của 7 năm trước, còn hai đứa nhóc kia là hai con nòng nọc cô đã “lỡ” lấy của Hoắc Lạc Thần. Con lớn là Mộc Vũ Thiên, con nhỏ là Mộc Vũ Minh.

- Ủa? Là mẹ chọn sao? Sao mẹ không nhớ nhỉ? Mà có đi chăng nữa thì hai đứa lại không lên tiếng phản bác? Trẻ con cũng có quyền mà.

Vũ Thiên, Vũ Minh hừ lạnh không thèm nhìn Mộc Di nữa. Cô còn nói sao, nhớ khi đó, chính cô đã bắt ép, dùng biện pháp cường chế để lôi Thiên, Minh mặc cho bằng được nó, còn nói gì là:

- Hai đứa nên mặc như vậy, mẹ cũng sẽ diện một cây đen. Ba đen đứng cùng chỗ chắc chắn sẽ rất nổi bật, hướng hồ mẹ đẹp như vậy, hai con cũng được di truyền sắc đẹp từ ta không thấy sao? Biết đâu giới truyền thông cũng cũng hâm mộ nhan sắc của mình rồi sẽ được lăng xê làm minh tinh nổi tiếng!

Nhớ tới đây Thiên, Minh lại lắc đầu thở dài, bệnh của Mộc Tiểu Di...thuốc nào chữa được đây? Haiz...

Ba mẹ con cùng bắt taxi về chung cư mới thuê của mình.

Căn hộ nằm giữa trung tâm thành phố, có ba phòng ngủ riêng, phòng khách, nhà bếp đều rất rộng rãi, thích hợp cho kiểu gia đình bốn người rất thoải mái. Như vậy là quá rộng đối với ba mẹ con Mộc Di rồi. Từ ban công, ta có thể ngắm được toàn cảnh thành phố, và đương nhiên giá tiền thuê nhà ở đây cũng không rẻ.

Vừa về tới nhà, Mộc Di liền lao như tên bắn vào phòng tắm, thoải mái tắm rửa, không quan tâm đến hai đứa nhỏ đã vất áo khoác lên sofa, xắn tay áo bắt đầu dọn dẹp.

Tắm xong, cô lại ngồi ngả ngửa ở sofa, thong thả ăn trái cây mà Vũ Thiên đã gọt sẵn để trên bàn, mặc cho Thiên, Minh đang túi bụi, đứa lau sàn, đứa lau cửa kính kia.

- Mộc Tiểu Di, nhắc chân lên.

Vũ Thiên cầm cây lau nhà dáng vẻ đúng chuẩn một người đàn ông thực thụ.

- Ta là mẹ, không phải bạn, gọi lại.

Cô nhắc chân lên, cần miếng tảo nói.

- Hừ! Đã không làm việc nhà, còn đòi hỏi.

Miệng nói như tay của Vũ Thiên vẫn nhịp nhàng đưa cây lau sàn lên xuống rất thành thạo.

- Mẹ là đang huấn luyện tụi con. Đàn ông là phải biết làm việc nhà, sau này còn phải sang sẻ công việc với vợ. Con xem, thời đại nam nữ bình đẳng, phụ nữ vừa phải đi làm, vừa phải lo nhà cửa, còn phải sinh con, không phải vất vả lắm sao? Tiểu Minh, mẹ nói đúng không?

Nghe cô gọi, cậu bé đang hí hục lau cửa kính vội quay lại, nhìn cô cười tươi, ra sức gật đầu:

- Đúng, đúng, Tiểu Di nhà ta nói gì cũng đúng.

Được câu trả lời vừa ý, cô liền liếc Vũ Thiên một cái, hất cằm kiêu ngạo.

Cậu chỉ hừ lạnh đáp:

- Đã làm biến, còn giải nguy biến. Không biết con ăn ở thất đức gì không mà phải làm con của Mộc Di mẹ nữa.

- Sai, con thực ăn ở có đức lắm mới được làm con của người đẹp Mộc Di ta.

Vũ Thiên: "..."

Vũ Minh: "..."

Thiên, Minh: Ông trời ơi, chừng nào mới có thuốc chữa được bệnh của mẹ con đây?

God: Haha, chờ đi, không lâu nữa đâu, sẽ có thuốc trị được bệnh của mẹ các con, nhưng mẹ con sẽ kháng thuốc lúc nào thì ta không chắc a

~Thiên Minh nghe vậy liền hờ hởi, nhưng khi ông nói tiếp về sau thì sự mặt ngồi chống cằm khóc không ra nước mắt.

—còn—

4. Chương 4

#Chap4

Tập đoàn KB là tập đoàn chuyên ngành công nghệ thông tin, thuộc quyền sở hữu của Hoắc gia, một trong tứ đại gia tộc.

Nghe đồn, 7 năm trước Hoắc lão gia đột ngột rút khỏi thương trường, đã để Hoắc thiếu - cháu độc nhất là Hoắc Lạc Thần nhận chức chủ tịch điều hành công ty khi đó mới 23 tuổi. Sự thật đã chứng minh, tuổi trẻ tài cao với bộ óc thiên tài và tính cách lạnh lùng quyết đoán hắn đã đưa KB lên một tầm cao mới. Có thể nói Hoắc Lạc Thần chính là "con rồng" của giới kinh doanh. Hắn là bá chủ của thương trường, giống con rồng một mình tung hoành trên bầu trời rộng lớn không gì ngăn cản được hắn. Hắn ở rất cao, chỉ có thể nhìn không thể với tới.

Tầng cao nhất của KB, là nơi ngự trị của Hoắc Lạc Thần. Hắn đang tập trung xử lý đồng tài liệu chất như núi. Mặt vẫn lạnh, dù đang là mùa xuân thời tiết mát mẻ, nhưng khi bước vào phòng hắn nhiệt độ đã giảm xuống như mùa đông rồi ==.

Cộc cộc

Cạch

Thư kí Trần bước vào khí chất vẫn đậm bạc như thường.

- Hoắc tổng tài liệu ngài cần tôi đã chuẩn bị.

Anh đặt tài liệu lên bàn, Hoắc Lạc Thần không buồn liếc một cái chỉ gật đầu:

- Ra ngoài đi.

Thư kí Trần cuối đầu bước ra.

Cửa phòng lại mở lần nữa, nhưng bước vào không phải thư kí Trần mà là một bà "cô" nào đó ==. Nhìn tổng quan từ trên xuống dưới, mặc dù tôi không muốn nói do hơi tục chút xíu nhưng tôi vẫn phải nói, bà là thánh "ĐI" đẳng cấp cao mấy ai sánh bằng. Tóc uốn xoăn, nhuộm vàng, make up đậm đúng thể loại mắt xanh mỏ đỏ như ông bà ta thường nói, váy ngắn quá cỡ, che những thứ không cần che và hở những thứ không nên hở.

Nghe tiếng giày cao gót lạnh lạnh trên sàn, cộng thêm mùi nước hoa nồng nặc này khỏi nhìn hấn cũng biết ai, mặc kệ, hấn vẫn tiếp tục làm công việc.

Mở cửa ra, đập vào mắt ả là một mỹ nam, hoàn hảo đến từng góc cạnh trên khuôn mặt đẹp như điêu khắc ấy, thân hình tuyệt mỹ lúc ẩn lúc hiện đằng sau chiếc áo sơ mi trắng, hơi thở nam tính, khí chất lạnh lùng. Nếu người đàn ông đẹp như thần này ở bên trên thì đã khiến ả sung sướng phát điên, còn chưa nói đến khối gia tài khổng lồ kia. Nghĩ tới đây, bên dưới ả đã ẩm ướt, nước miếng chảy ròng ròng (ném đá bã đi bà con __-)

Định thần lại, ả cười thật tươi, nhanh chóng bước đến chỗ làm việc của Hoắc Lạc Thần. ả nũng nịu khoác tay, cọ cọ bộ ngực phát triển nhờ silicon vào người hấn, phát ra tiếng ái mụi:

- Hoắc thiếu, bớt chút thời gian, cùng với em...

Tay viết khựng lại, đáy mắt tối dần, hấn vẫn lạnh lùng đáp:

- Về đi, để tối.

ả vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục câu dẫn. Tay ả lần mò ngực hấn, thò tay qua lớp áo sơ mi vuốt ve, dần dần trượt xuống phía dưới của Hoắc Lạc Thần. Môi ả hôn lên yết hầu, lên môi, rồi liếm vành tai, cắn nhẹ:

- Em muốn...

Hấn đẩy mạnh ả vào cạnh bàn, khiến ả đau điếng, bóp chặt cổ tay đang làm loạn của ả, lạnh lùng nói:

- Lí Tổ Như, là cô muốn.

ả hơi hoãn nhưng vẫn nở nụ cười. Hấn xé váy của ả ra và bắt đầu phát tiết.

Đừng đề cao hấn, bởi hấn là một thằng đàn ông không phải thần mà có thể nhịn nhục tìm kiếm Mộc Di 7 năm. Thịt dăng đến miệng, ngu gì không ăn? Tìm thì vẫn tìm, phát tiết thì vẫn phát tiết, đối với Hoắc Lạc Thần đây là hai chuyện khác nhau.

- Mộc Tiểu Di, mẹ có thể nhanh lên được không? Đã hơn nửa tiếng rồi đấy__ Vũ Thiên đang ở đứng ở phòng khách với Vũ Minh, nhìn đồng hồ trên tay ngao ngán lắc đầu. Người gì đầu lè mề, đã bảo hôm nay đến nhà mẹ nuôi Thanh Thanh mà giờ này vẫn chưa thấy mặt.

(Vương Như Thanh là con gái rệu của Vương gia, là bạn thân từ thời tiểu học của Mộc Di nhà ta. Chị này có nhắc ở đầu chap1 đấy nhé.)

- Ra ngay__ Cô nói to

Vũ Minh đang ngồi chống cằm, mắt thần thờ:

- Tiểu Di a, mẹ nhanh lên một chút, không thôi trễ bữa cơm trưa bên nhà mẹ nuôi bây giờ.

- Ra rồi__ Mộc Di phóng như bay ra ngoài, mặc cho giày chiếc cảm chiếc mang.

Hai anh em nhà nọ mắt nhìn cô, đập tay với nhau.

- Có em là giỏi.

- Tiểu Di nhà ta có hai thứ không thể bỏ, là ăn với ngủ. Chỉ cần anh nắm được hai cái đó, anh dắt Tiểu Di bán sang Trung Quốc, em đảm bảo mẹ vẫn đồng ý.

- Chỉ có em thôi, anh thì không được rồi.

- Haha

- Sao thế 2 đứa? Đi nhanh lên kéo muộn giờ cơm bây giờ.

Cô xỏ xong chiếc giày, tiến tới túm cổ áo Thiên, Minh lôi đi xềnh xệch.

Haha, đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, giờ tui dụ bán bã sang Trung Quốc bã cũng không biết quá

5. Chương 5

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap5

Đính đoong

Ba mẹ con cô đứng trước cổng của một ngôi biệt thự sang trọng.

Có một người chạy ra nhìn xuyên qua cánh cổng sắt, là một người phụ nữ lớn tuổi, mặt đầy nếp nhăn có vẻ phúc hậu nhíu mày đánh giá cô từ trên xuống dưới.

- Xin hỏi...cô là?

- Dì Năm, chẳng lẽ dì không nhận ra con sao? Con Mộc Di nè.

Bà mở to mắt ra không tin vào mắt mình:

- Tiểu...Tiểu Di? Là con sao?

- Không là con thì ai vào đây?__ Mặt cô xụ xuống giả vờ giận dữ.

- Bảy năm rồi còn gì. Nhìn con khác quá, nhớ hồi nào con với Thanh Thanh cùng đi học vậy mà...__ Bà ngấm cô, hồi tưởng lại chuyện quá khứ. Tuy chỉ là vú nuôi của Thanh Thanh ở Vương gia nhưng bà coi cả hai như con ruột mà đối đãi, giờ nhìn thấy cô trở mã xinh đẹp như thế này làm bà tự hào lắm a. Bây giờ bà mới phát hiện ra hai thằng nhóc ở hai bên cô.

- Tiểu Di, đây là...?

- Là con của con. Sao nào, đẹp y như con lúc nhỏ luôn phải không? Thiên, Minh mau chào bà đi.

Hai đứa trẻ cùng ngược mặt lên nhìn dì Năm, khoanh tay trước ngực, cuối chào nói:

- Chúng con chào bà ạ!

- Ngoan giỏi lắm, giỏi lắm__ Tuy bà đã nghe cô chủ nói về chuyện của cô nhưng vẫn bất ngờ. Cô gái nhỏ hồn nhiên của bảy năm trước tuy ba mẹ mất sớm nhưng cũng không phải loại đàn bà kia đi, cứ nhiên lại mang thai khi đi du học? Thật chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Dì Năm, dì định để tụi con đứng ngoài này tắm nắng luôn à?__ Cô nhỏ giọng mách móc pha lẫn ý cười.

- A, thật xin lỗi, để dì mở.

...

- Rồi, ba mẹ con vào nhà đi, chắc Thanh Thanh vui lắm đấy__ Bà cười híp mắt.

Hai bảo bảo cuối người xuống đồng thanh:

- Con cảm ơn ạ!

Bà dùng tay xoa xoa đầu của hai đứa

- Được rồi, ngoan lắm a.

Dì Năm dẫn cả ba vào phòng khách

- Tụi con ngồi chờ dì, dì đi gọi Thanh Thanh xuống. À mà ba đứa uống gì?

- Dạ, ba ly nước lọc được rồi dì__ Cô quanh sang nhìn bà cười híp mắt.

Một lát sau, từ trên lầu xuất hiện một cô gái hốt hải chạy xuống, tóc búi cao, trên người là một chiếc đầm lụa trắng hai dây, để lộ bộ ngực căng tròn, phía dưới chỉ che đến nửa đùi thật làm đàn ông muốn hung hăng chà đạp.

- Tiểu Di, cậu về hồi nào sao không nói mình ra đón?__ Cô bổ nhào tới người Mộc Di, làm Mộc Di cô đang uống nước xém phun ra hết.

Cô vỗ vỗ cô ấy, có chút khó khăn nói:

- Khụ khụ...Thanh Thanh cậu định ám sát mình à? Buông ra! Ngạt thở.

Thanh Thanh đẩy cô ra, nắm hai bờ vai cô nghiêng qua nghiêng lại.

- Xem nào, bảy năm không gặp nhìn cậu trắng hơn, múp hơn nhỉ?

- Cậu cũng sexy hơn còn gì.

- Haha, không dám không dám...Ủa hai tiểu bảo bảo của cậu đây à?__ Giờ Như Thanh mới để ý thấy hai đứa nhóc mặt mũi y chan nhau ngồi kế bên cô nha.

- Oa, nhìn hai đứa còn đẹp hơn cả khi call video nha, dễ thương quá đi. Nào nào gọi mẹ nuôi thử xem__ Vương Như Thanh sờ sờ véo véo hai khuôn mặt giống nhau như đúc của anh em nhà họ Mộc kia.

Thiên, Minh nghe thế cười híp mắt đáp:

- Chào mẹ nuôi ạ!

Nghe được thứ mình muốn, mắt Thanh Thanh sáng lên như đèn pha, nhin không được dùng tay ấn đầu của hai tiểu bảo bối vào ngực mình.

- Cưng quá đi.

Hai anh em kia bị ép như vậy, không những không đẩy ra mà còn ra sức dụi dụi cái đầu nhỏ xinh của mình vào sâu bên trong bộ ngực kia. Đùa sao, mỗi dâng lên tới miệng, ngu gì không đớp? (Cmn y chan thằng cha nó)

Cô một bên nhìn thấy màn trình diễn ngoạn mục như vậy liền biết chuyện gì xảy ra. Vương Như Thanh thì muốn chiếm tiện nghi của hai bảo bảo nhà cô, còn hai đứa kia lại tương kế tựu kế ăn đậu hủ trắng trơn của bạn cô. Đừng tưởng hai đứa nhỏ kia là trẻ con thì không biết gì. Mới 5 tuổi mà tụi nó đã bập bẹ xin tiền cô đi mua tạp chí có hình mấy em chân dài mặc bikini đọc rồi, không biết gen của thằng nào mà biến thái kinh khủng.

- Được rồi, cậu qua bên kia ngồi đi, đừng làm bảo bối của mình ngạt thở__ Cô nắm áo Thanh Thanh kéo ra

Vương Như Thanh cùng Vũ Minh Vũ Thiên ai oán nhìn Mộc Di. Đang khúc cao trào xen vô làm chi? Ôm còn chưa đã. Nhận được ánh mắt đó, cô trực tiếp ngó lơ giả vờ không thấy.

Ổn định chỗ ngồi, Vương Như Thanh liền hỏi

- Này Mộc Di, cậu đột ngột về đây sao không nói mình một tiếng?

- Bất ngờ mà.

- Vậy về đây làm gì?

- Sao? Không chào đón tui à? Về thăm quê bộ không được sao?

- Ách...đâu có hềê.

- Mà bác trai bác gái đâu?

- Đi du lịch hết rồi, nỡ bỏ con gái cưng ở nhà một mình lo hết tập đoàn từ trên xuống dưới mà ân ân ái ái đi chơi. Đời mình thật khổ mà.

- Haha, lâu lâu cậu cũng phải để hai bác hâm nóng lại tình cảm, chứ cậu định rong rũi suốt ngày không gánh vác sự nghiệp giúp họ à?

- À! Hay là cậu tới giúp mình quản lí công ti đi.
 - Mình về đây là do nhận được lời mời từ công ty KB. Thật xin lỗi không giúp cậu được rồi.
 - Mặc kệ, cậu là bạn mình, cậu phải qua giúp mình__ Thanh Thanh giận dỗi nói.
 - Bên đó nhiều tiền hơn__ Cô trào phúng nói tiếp
 - Mình có thể tăng lương cho cậu!
 - Bao nhiêu?
 - Một tháng 30 triệu, cộng thêm tiền thưởng mỗi quý, mình không tin bên đó trả lương cao hơn mình.
 - Haha, nói có cậu biết, tiền lương trung bình mỗi tháng của mình ít nhất cũng phải hai ngàn USD đấy, cậu nghĩ mình trả nổi không? Với lại tập đoàn BK có nhiều chính sách ưu đãi cho nhân viên hơn...Này, cậu nhìn cái gì vậy?__ Cô luyện thuyên một hồi, thì thấy Như Thanh đang nhìn mình chăm chăm.
 - Tiểu Di, bây giờ mình mới thấy đúng nha__ Vẫn đang nhìn cô
 - Thấy cái gì?
 - Người ta nói gái một con trông tròn con mắt, mình thấy cậu càng ngày càng đẹp ra nha..
 - Cậu nói hươu nói vượn cái gì vậy? Mình đã là bà mẹ hai con rồi chứ đâu phải một__ Cô làm mặt ngu hỏi lại Thanh Thanh
 - Cậu...aizz, không nói nữa. Đúng là cái đồ nào tàn, IQ thì cao mà EQ của cậu sao thấp thế? Nói chuyện với cậu muốn lỏm nào luôn mà, mất hứng__ Như Thanh vuốt mặt râu rĩ.
- Hai đứa con của cô ngồi kế bên, liếc mắt khinh bỉ cái bà mẹ ngu người kia, đúng là hết cách với bà mà. Chừng nào mới có thuốc chữa bệnh cho Mộc Di cô đây

6. Chương 6

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap6

Reng reng reng

Bộp

Rầm

Chiếc đồng hồ đã yên vị dưới sàn

Cô trườn người dậy, ánh nắng chiếu qua ô cửa sổ, dây áo ngủ của cô bị lệch sang một bên, cô hơi nhú nhú đôi chân mày thanh tú lại tỏ ý không hài lòng, cảnh sẽ rất đẹp nếu như cô không hành động như một con điên thế này, hai tay vò rối tung mái tóc, chiếc miệng nhỏ xinh lại có thể thốt ra những lời nói...haiz bỏ đi, tưởng tượng nếu có người người ở đây chắc sẽ học máu chết hết quá.

- Con mẹ nó, thằng chó nào dám đặt báo thức ở phòng bà thế này? Mẹ nó, tụi bây có biết tối qua bà phải thức suốt đêm để bảo vệ nền bình yên cho nhân loại không hả?

Cạch

Cửa phòng mở ra, bước vào là cậu nhóc có vẻ mặt hơi hơi lạnh lùng, trên người mang một chiếc tạp dề màu hường hình hello kitty, tay kia còn cầm thêm chiếc vá, nhìn cực kì cute nha.

- Mộc Tiểu Di, mẹ không mau dậy ngồi đó lảm nhảm cái gì? Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm đấy.

- What? Sao không nói ta sớm, con với cái, nhờ cái gì cũng không xong__ Cô bật dậy chạy lằng xằng trong phòng tìm quần áo.

- Mẹ còn nói, từ tối hôm qua con và Vũ Minh đã nhắc hơn cả chục lần mà đâu chịu nghe, cứ chúi xuống mà bầm bầm lút lút.

- Ồ, thì...tại lúc đó mẹ đang ôm trụ mà.

Vũ Thiên nhìn cô về mặt vụn lằn khinh bỉ:

- Liên quân thì liên quân, ở đó mà ôm trụ đồ. Làm nhưng chó giữ cửa nhà người người ta không bằng.

Rầm

Bộp

Nói xong Vũ Thiên liền nhanh tay đóng cửa lại, cùng lúc đó cô từ lầu chạy tới giường cầm chiếc gối phóng thẳng về cánh cửa, lớn tiếng rủa:

- Cha mày, mày nói mẹ mày là chó mà để ra được hai đứa tụi bây à? Thằng con mất dạy.

Cạch, cánh cửa hé mở, cái đầu nhỏ xinh của Vũ Thiên thò vào trên:

- Biết đâu là con lượn cũng không chừng.

Cạch

Bộp

1 chiếc gối nữa đã đập thẳng vào cánh cửa.

- Grừ Grừ...mi đi chết đi.

Vũ Thiên ung dung bước vào nhà bếp thì bắt gặp một thân ảnh y đúc mình đang loay hoay xếp thức ăn ra bàn. Cậu ngẩn đầu lên hỏi:

- Anh lại chọc mẹ nữa à?

Vũ Thiên tới bàn cởi tạp dề ngồi xuống:

- Cho chờ cái tạt nguội ngày cày đêm.

Vũ Minh cười khỏ:

- Tại mới về Việt Nam, nên Tiểu Di chưa quen với mùi giờ thôi mà, từ từ rồi sẽ tốt thôi.

- Mộc Tiểu Di ở đâu cũng vậy thôi. Chúng ta nên uống nắn mẹ đến khi gặp được cha thì mới mong gả được mẹ đi.

- Trên thế giới hàng ngàn người, biết đâu mới là thằng chồng thất lạc của Tiểu Di đây?

- Trên thế giới hàng ngàn người, chắc chắn sẽ có chồng của Mộc Tiểu Di. Cho nên, em đừng quá lo lắng.

(Vc tụi nó là con nít đấy à)

Mộc Di bước xuống, hai anh em họ Mộc đang ăn cơm bỗng nhiên mắc ghen nhìn cô chăm chăm. Mộc Di thấy thế liền vút tóc hất cằm lên nghiêng mặt sang 1 bên tự cao nói:

- Nhóc thấy sao nào? Anh đây hảo soái phải không?

Cô đang mặc trên người chiếc áo sơmi trắng, chiếc quần tây xám, mang đôi giày vans, mái tóc óng ả được búi lên dẫu vào trong mái tóc giả của nam, trên vai còn khoác chiếc balô nhìn đúng chất thư sinh lãng tử. (Miêu tả ngu quá, xl)

- Khụ, Mộc Tiểu Di, mẹ định dành hết sự chú của người ta mới chịu à__ Vũ Thiên hắc giọng, nghe như quả trách, nhưng sâu trong đó là sự dung túng, bao che cho Mộc Di. Haiz hết cách, ai biểu đó là mẹ cậu chi.

- Hắc hắc, Tiểu Minh con thấy mẹ như thế nào? Hảo soái không?
 - Tiểu Di nhà ta mặc cái gì cũng đẹp. Hôm nay mẹ làm con mở mang tầm mắt nha, không ngờ mẹ cái nam lại soái như vậy__ Vũ Minh ánh mắt sùng nịnh tột độ, cậu chính xác là luyện mẹ cực độ rồi.
 - Haha, mẹ biết mà.
 - Mau lại ăn sáng, sắp trễ giờ làm rồi kìa__ Thiên nhắc nhở.
 - Xì, tới liền.
- Xong bữa sáng, hai đứa con cô lại tiễn cô xuống tận đường lớn
- Nay, Thiên Minh nhớ ở nhà dọn dẹp, cơm nước chờ mẹ về biết không? Đừng ra khỏi nhà đấy__ Cô ngồi xuống thủ thỉ với tụi nhỏ
 - Mộc Tiểu Di, mẹ nhớ khi đến công ty của người ta, đừng có quậy phá, phải chăm chỉ làm việc biết không? Ở đó chứ không phải ở nhà mà có tụi con cơm bưng nước rót đến tận miệng đâu đấy__ Thiên chỉnh lại cổ áo cho cô
 - Tiểu Di ngoan, ráng làm việc thật tốt, tụi con ở nhà chờ mẹ, có ai ăn hiếp bắt nạt mẹ thì nói với con, con sẽ khiến hắn sống không bằng chết a__ Minh vuốt tóc cô dịu dàng nói
 - Rồi rồi mẹ biết. Thôi mẹ đi nha bye bye__ Cô cười hôn mỗi đứa mỗi cái rồi bước lên taxi
- Những người ở xung quanh, kể cả ông tài xế còn phải rùng người khi nghe lời từ biệt của ba mẹ con nhà này, tiễn mẹ đi làm sao nhìn cứ giống như gã con về nhà chồng thế này?
- Ông tài xế nhìn cô như sinh vật lạ, rõ ràng là một cậu thanh niên sao có thể là mẹ của hai đứa nhóc này? Giả sử cậu ta là con gái đi nữa con có thể lớn như thế này sao?
- Nhận thấy ánh mắt lạ thường của ông, cô dùng tay gõ vào kính:
- Chú ơi có thể đi được rồi đấy.
- Ông hoàng hôn, bối rối ngật đầu.
- À, vâng.
- còn —

7. Chương 7

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap7

Cô đứng trước cửa lớn của tập đoàn KB cảm thán:

- Oa! Đứng nhất nhì có khác, hoành tráng dữ ha.
- Khi bước vào, cô chính là tâm điểm của sự chú ý. Mọi hoạt động của nhân viên đều ngừng trệ, cả hành lang bỗng im bất. Mộc Di bước đến chỗ tiếp tân, thấy cô vẫn còn ngơ ngẩn liền hắc giọng đưa cô tiếp tân trở về hiện tại
- E hèm, cho hỏi phòng chủ tịch ở đâu vậy?
 - A! Anh cứ...
 - Cô là Mộc Di phải không?
- Một giọng nam trầm xen vào.

Ầm

Cái gì? “Cô” sao? WTF? Là con gái á? Ôi man, tim tau...tan nát , đau quá

Cô quay lại nhìn người vừa mới nói:

- Anh là...?

- Trần Diệp thư kí của chủ tịch, xin chào_ thư kí Trần lịch sự đưa tay ra

- Chào anh, tôi là Mộc Di nhân viên mới, sau này mong anh giúp đỡ_ Cô cười đáp lại đưa tay ra bắt.

Rầm

Chị ơi, khép khép bớt lại == mọi người đổ hết rồi kìa

- Cô theo tôi.

- À, được.

.....

-phòng chủ tịch-

Cộc cộc

Cạch

- Hoắc tổng nhân viên mới đã đến.

Hoắc Lạc Thần vẫn tiếp tục làm việc, đơn giản gật đầu 1 cái, thư kí Trần liền cúi chào và bước ra ngoài.

Trong căn phòng rộng lớn, giờ chỉ còn cô và Hoắc Lạc Thần.

Nhìn con người lạnh lùng trước mặt trong lòng cô không ngừng cảm thán: “Quá chuẩn, quá đẹp, quá hoàn hảo, nếu đem làm trai bao, một tiếng à không một phút của hần cũng có thể kiếm vài ba ngàn USD đó chứ”, để hần biết trong đầu cô đang nghĩ gì chắc chắn hần sẽ đào huyệt chôn cô ngay lập tức.

- Chào boss, tôi là nhân viên mới.

Hần:“...” không quan tâm tiếp tục làm việc.

Cô:“...” đứng thẳng lưng đưa mắt nhìn tảng băng không tan đó.

Hần:“...”

Cô:“...”

Hần:“...”

Cô:“...”

Hần:“...”

Cô:“...”

Hần:“...”

Cô:“...”

Hần:“...”

Cô:“...”

...

Không biết bao lâu, Hoắc Lạc Thần đột nhiên mở miệng nói trước, giọng vẫn lạnh như thường:

- Tên?

- Mộc Di.

- Tuổi?

- 26.

- Lí do?

- Gì?

Hắn tự dừng ngừng viết một lát rồi vẫn cúi xuống tiếp tục công việc. Hay lắm, cô là người đầu tiên dám nói chuyện với hắn như vậy, rất tốt.

- Lí do cô đến làm?

- Máy người mời thì tôi tới__ cô vẫn ung dung đáp

- Hết?

- Tiền lương cao.

- Và?

- Tiền thưởng, ưu đãi tốt!

- Bấy nhiêu?

- Vâng.

Hắn ngẩng đầu lên, thú vị, lần đầu tiên có người trả lời hợp ý hắn như vậy, rất thực tế, đây mới là người dễ dùng, nhưng cũng dễ phản bội. Bọn họ đều là con dao hai lưỡi, nếu dùng không đúng cách sẽ đứt tay như chơi, cũng chính vì vậy, hắn càng muốn thuần hóa được chúng. Ngựa hoang không cương thì hắn sẽ là người thuần hóa, để bọn chúng nghe lời chỉ phục vụ mệnh lệnh chủ nhân, đó chính là loại thành tựu lớn.

Trước mặt hắn là một cậu thanh niên, dáng người nhỏ nhắn, kiểu thư sinh, đương nhiên hắn thừa biết đó là một đứa con gái. Nhưng thứ hắn để ý là cái mặt đó, chính là cái mặt của nữ nhân khốn kiếp đó, 7 năm trước đã ngủ cùng hắn sáng sớm liền bỏ đi biệt tích còn dám để lại tờ giấy là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Hoắc Lạc Thần. Đúng là trái đất tròn, 7 năm tìm cô 1 chút tung tích cũng không, vậy mà giờ cô lại là nhân viên do chính mình mời tới. Mộc Di a Mộc Di, chính cô đã vào hang cọp thì đừng trách sao tôi độc ác.

Hắn nhìn cô chăm chăm, môi nhếch lên nụ cười quỷ dị

—còn—

P/s: xl, tại gấp quá nên mình viết hơi ngắn, theo cảm nhận của mình chap này quá nhàm , mình nghĩ nó chỉ làm nền cho chap tiếp thôi, cảm ơn các bạn đã đọc

8. Chương 8

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap8

Hắn nhìn cô chăm chăm, môi nhếch lên nụ cười quỷ dị.

Mộc Di thấy ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống mình liền nói:

- Đại Boss, anh làm gì nhìn tôi dữ vậy? Đừng nói thấy tôi đẹp rồi ham nha. No no no, tôi là girl, LÀ GIRL đấy, không phải tiểu mỹ thụ đâu nga.

Cô giả vờ dùng hai tay ôm lấy thân, lùi xa hắn vài bước, ánh mắt vô số tội nhìn vị tổng tài cao cao tại thượng kia.

Hoắc Lạc Thần đầu chảy vạch đen, cảm xúc thăng hoa tự dưng tan thành bọt biển. Nữ nhân này, 7 năm trước dám xem hắn là trai bao, bây giờ trước mặt nói hắn là công? Nhìn chỗ nào hắn giống? Hắn là trai thẳng, LÀ TRAI THẮNG!

Nhiệt độ trong phòng lại giảm xuống, cô dùng tay xoa xoa vãi vai, ngược mặt nhìn hắn:

- Đại boss, ngài đừng lo giấu nhan sắc của tôi rồi có suy nghĩ vớ vẩn nữa. Nhan sắc là do trời ban, không phải ai muốn đẹp cũng được, tôi hiểu Boss nghĩ gì. Boss yên tâm, thời đại CNH-HDH như hiện nay đương nhiên có thể đi thẩm mỹ viện nâng mũi, gọt cằm..Boss đừng quá lo lắng. Người ta nói muốn thẩm mỹ thì đi Hàn Quốc, muốn chuyển giới thì qua Thái Lan. Boss có thể hỏi tôi, tôi quen biết rộng lắm! Còn bây giờ Boss có thể tắt máy lạnh được không? Mùa này còn điều chỉnh còn 14-15°C ai chịu nổi ><>

Cô nàng này quá tự tin rồi đúng không? Do con trai nuông chiều mới vậy. Còn tự kỉ trước mặt hắn? Tính bả hồi giờ rồi. Hoắc Lạc Thần đi ganh với nhan sắc của Mộc Di? Hắn thêm vào.

Hắn thở dài vuốt mặt rồi xua tay, chưa bao giờ hắn cảm thấy bất lực như thế này.

- Cô ra ngoài đi, từ nay cô là thư kí riêng của tôi.

- Ủa? Chẳng phải đã có thư kí Trần rồi sao?

Hắn liếc mắt khinh thường cô:

- Cô nghĩ mình Trần Diệp có thể gánh hết lượng công việc đó sao?

- Ai biết được__ cô đảo mắt xung quanh căn phòng, bân quơ nói. Kì lạ, sao vẻ mặt của boss mới nãy nhìn giống Tiểu Thiên nhà cô vậy nhỉ? Y cái tính lạnh lùng khinh người đó luôn.

- Cô...haiz, từ giờ cô chính là thư kí của tôi cấm nói nhiều. Giờ thì lăn ra khỏi phòng cho tôi__ hắn giận rồi đây

Cô nghe xong, liền đứng nghiêm trang, giơ tay lên chào theo kiểu quân đội:

- Yes, sir!

Nhìn cô quay lưng bước ra ngoài, khuôn mặt của hắn trở nên quỷ dị nhếch môi cực đều. Mộc Di a, mới vừa vào làm đã leo lên chức thư kí để xem nhân viên nữ của KB sẽ làm thật cô như thế nào, tôi rất chờ mong đây, đó chính là cái giá phải trả cho hành vi súc phạm đến Hoắc Lạc Thần này, cô cứ từ từ mà thưởng thức Hahaha

Thu lại vẻ mặt lồi lắng đó, hắn liền gọi cho thư kí Trần:

- Trần Diệp, từ nay Mộc Di sẽ là thư kí riêng của tôi, mau sắp xếp chỗ ngồi cho cô ấy đi.

- Vâng thưa chủ tịch.

—

Mộc Di bước ra khỏi phòng, không lâu sau thư kí Trần đi đến chỉ chỗ ngồi của cô là ở bên ngoài sát vách tường phòng chủ tịch. Ở đây không chỉ có cô và thư kí Trần mà còn hai thư kí trẻ khác nam là Đỗ Tuấn Tú và nữ là Hoàng Tuyết Mai. Cả ba nhanh chóng làm quen và kết bạn với nhau.

Bữa đầu đi làm, công việc cũng chẳng có gì cô cứ ngồi chơi suốt, thoát cái đã tới giờ trưa ba người kia rủ đi ăn nhưng cô từ chối. Họ đi, cô vẫn ngồi...cày liên quân.

Tới giữa buổi, hắn cũng đã hoàn thành công việc, định đi kiếm cái gì lót dạ, vừa bước ra khỏi phòng đã thấy cô ngồi một góc:

- Đm, thằng cờ hó mày chết đi chết đi.

Hắn hóa đá, không ngờ một đứa con gái chân yếu tay mềm như cô mà có thể phát ngôn ra những từ đó =.=. Bỗng điện thoại cô reo lên, cô nhìn màn hình, rồi đổi tư thế ngồi nghiêm chỉnh, điều chỉnh giọng nói:

- Alô, bảo bồi ăn cơm chưa? À hả chị chuẩn bị ăn đây.

Hắn nhìn lướt qua điện thoại hình như tên là Tiểu Thiên Thiên thì phải, tự nhiên lòng hắn cảm thấy khó chịu. Cô có người yêu rồi ư?

Cô lục balo lấy một phần cơm hộp. Mở ra là hộp cơm hình con gấu trúc hết sức đáng yêu.

- Oa, cảm ơn bảo bối nha, nhìn thực ngon miệng a.

Hoắc Lạc Thần nhìn thấy chỉ muốn đem vứt xuống đất đạp nát nó thôi.

- Bảo bối cũng ăn trưa đi. Tối về có quà nhé_ cô nói xong còn nháy mắt bí mật một cái, làm hắn suy diễn ra toàn thứ gì không đâu (tui không liên quan à =.=)

Hoắc Lạc Thần tức giận, quay về phòng.

RẦM

- Úi mẹ ơi, làm hết hồn hà_ cô giật mình trợn tròn 2 mắt nhìn cửa phòng của đại boss

- Hả? À không có gì đâu, mẹ tắt máy nhé. Byebye. Chụt chụt

—còn—

Đạo này ta bận quá giờ mới ra chap mới, ta vừa viết vừa ngái ngủ đầy sai sót gì thì cmt ở dưới để ta biết còn rút kinh nghiệm nha

9. Chương 9

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap9

- Nay mẹ nhớ ăn uống đầy đủ không được bỏ bữa biết chưa?

Tút tut tut

- Nay, nay Mộc Tiểu Di_Vũ Thiên ngồi trên bàn ăn nhíu mày nhìn điện thoại, rồi lắc đầu thở dài, trên bàn là một bữa ăn thịnh soạn. Vũ Minh ngồi đối diện nhìn anh trai mình

- Sao rồi, Tiểu Di vẫn chưa ăn à?

- Haiz...lo chăm chăm vào điện thoại đánh liên quân, không chừng anh không gọi chắc Mộc Tiểu Di vẫn tiếp tục cày game bỏ bữa luôn đấy.

Nghe vậy Minh liền ủ rũ, không biết Tiểu Di bây giờ ra sao, ở công ty mới có bị ai bắt nạt không, đúng là không yên tâm mà .

- Thôi, Minh ăn cơm đi. Đừng lo lắng nữa mẹ sẽ ổn thôi, không ai dám gì mẹ đâu_ Như hiểu tâm tư em trai Thiên liền nói.

- Mong là thế..

—

Hắn trở vào phòng, không hiểu vì sao mình lại tức giận khi cô gọi điện với một thằng đàn ông khác. Chẳng lẽ cô không có một chút ký ức gì về đêm hôm đó sao? Hoắc Lạc Thần đang rất bức xúc!

Không được phải hỏi cho rõ thằng chó đó là ai, dám hất tay trên cửa ông.

Hoắc Lạc Thần một lần nữa bước ra, đập vào mắt anh là cảnh tượng cô bất chấp hình tượng chân gát lên bàn, tay cầm hộp cơm, tay bốc nắm cơm bỏ vào miệng. Hắn hắc giọng

- E hèm.

Cô quay lại, vừa nuốt xong miếng cơm, nghiêng đầu ngậy thơ nói:

- Ủa, boss sao vậy? Bị bệnh à?

Hoắc Lạc Thần đen mặt, lạnh giọng hỏi:

- Cô Đang làm gì vậy?

- Thưa boss, đang ăn cơm__ Mắt bị đui à =.=

- Cô tự làm?

- Không phải, là do bảo bối nhà tôi làm cho__ Liên quan gì đến anh?

- Ngon không?

- Bảo bối tôi làm sao không ngon cho được__ Sao vô duyên quá vậy? Tất nhiên toàn bộ về sau Mộc Di chỉ dám nói trong lòng

Nghe cô nói vậy, không hiểu tại sao hần lại nổi giận đùng đùng. Cái gì mà bảo bối? Nghe buồn nôn. Đã ngủ với hần giờ lại dám ngủ chung với thằng khác, cô cũng to gan quá nhỉ. Nó còn làm cơm hộp cho ăn, hạnh phúc quá ha. Mộc Di thấy sắc mặt của đại boss kém dần thì tốt bụng hỏi:

- Boss sao thế? Cần tôi gọi cứu thương không? Nhìn boss cứ như bị động kinh í.

Anh không để ý lời Mộc Di nói, nhìn cô giọng lạnh đến âm độ:

- Cô nghĩ đây là công ti hay nhà hàng? Muốn ngồi chỗ nào ngồi, ăn chỗ nào ăn? Công ti có quy định riêng, chả lẽ cô không biết? Coi như hôm nay đặt cách, không làm khó nhân viên mới.

Cô ngơ ngác, chuyện gì đây? Chỉ có ăn cơm thôi mà quy định dữ vậy ne.

- Ngày mai tôi không đem thức ăn vào đây là được chứ gì__ Cô bīu môi, không cho cô đem vào đây thì cô đem ra nhà ăn ăn trưa, haha cô thông minh quá.

- Được vậy thì tốt__ Hần quay chân bước vào phòng, đột nhiên dừng bước, mặt vẫn hướng về phía trước giọng nói vọng lại:

- À, công ti có phong ăn dành cho nhân viên, cô nên ăn ở đó, không cần phải mang cơm hộp làm gì. Nhân viên do tôi trả lương, luôn được hưởng những ưu đãi tốt nhất. Cô làm như vậy chẳng khác nào tát vào mặt tôi một cái, nói tôi không chăm lo cho nhân viên, bóc lột sức lao động của họ vậy

Cô đang cao hứng, phút chốc liền trầm mặt, cái qq gì vậy?

Cạch

Về mặt bằng sơn ngàn năm mới biến mất, khuôn mặt đất trắng, nhếch môi cười, haha tự dưng có cảm giác thành tựu vl

- Mẹ về rồi đây__ Từ ngoài cửa cô nói vọng vào tay chống vách tường tay cởi giày.

Trong bếp, Minh nghe tiếng mẹ gọi liền phóng nhanh ra cửa, chạy chồm lên hôn mẹ.

- Tiểu Di, mới một ngày không có gặp mẹ, con nhớ mẹ lắm a__ Vừa nói cậu vừa hôn nhẹ lên má cô

Thiên cũng từ trong bếp nhàn nhạ bước về phía cô, dựa vào vách tường.

- Mộc Tiểu Di, hôm nay mẹ đi làm ổn chứ

- Hầy, ai cũng tốt với mẹ lắm, riêng có đại boss cứ bắt bẻ mẹ hoài hà, còn nói không được đem theo cơm hộp đến công ti nữa__ Mặt cô ủ rũ

Thiên Minh nghe xong liền hưng phấn, không biết thần thánh phương nào có thể bắt ép được Mộc Di đây.

- Ai, được rồi mẹ mau thay đồ rồi ăn cơm.

- Được rồi.

....

- Oáp, mẹ đi ngủ nha, hai đứa nhớ ngủ sớm nhé__ cô che miệng ngáp.

- Vâng.

Cạch.

Cô vừa đóng cửa anh em nhà họ Mộc liền lôi máy tính ra gõ một hàng chữ dài, nhìn rất chuyên nghiệp.

Một lúc sau.

- Anh2 làm tới đâu rồi__ Minh ngồi kế bên ăn bánh uống nước hỏi.

- Còn một nữa, tới lượt em rồi đấy.

- Được rồi, đổi thôi__ Minh ngồi vào vị trí của Thiên tiếp tục gõ.

Lát sau,

- Mở rồi, aizz, bảo mật kĩ dữ__ Minh vươn vai lắc đầu cảm thán. Thiên ngồi xác máy tính, trên màn hình là hồ sơ của một người đàn ông, Thiên nhìn rồi đọc.

- Hoắc Lạc Thần 30 tuổi, độc thân, cháu độc đinh của Hoắc gia, chủ tịch tập đoàn KB. Tính tình lạnh lùng, quyết đoán....

Sau khi nghe anh đọc xong, Minh liền nhìn Thiên đầy ẩn ý hỏi:

- Anh có nghĩ giống em không?

Thiên chỉ nhếch môi mong lung:

- Em nghĩ sao thì chính thế. Xem ra cuộc sống của chúng ta sắp bị đảo lộn rồi.

- Em mong Tiểu Di sẽ chấp nhận được sự thật này__ Minh nhìn vào cửa phòng của cô nói

——còn——

P/s chap mới rồi nhé

10. Chương 10

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#Chap10

- Mẹ đi làm cẩn thận a__ hai thằng con đứng trong bếp dọn dẹp nói vọng ra

- Biết rồi, tạm biệt bảo bố

RẦM

Thiên lắc đầu:

- Đã 25 tuổi đầu rồi mà cứ như con nít.

Minh nghe vậy liền cười:

- Em lại thích Tiểu Di như vậy hơn. Chăm sóc mẹ, cảm thấy mình có thành tựu.

—

Hôm nay cô bận áo sơ mi trắng, quần baggy đen kết hợp với đôi giày cao gót mũi nhọn cao 5 phân nhìn cô tao nhã hơn so với gương mặt của cô.

Tự tin bước đi, lướt qua ai cô cũng gật đầu cười theo phép lịch sự, mọi người càng thêm hảo cảm.

- Thư kí Trần, Tuyết Mai, Tuấn Tú sáng tốt!

Ba người nghe cô gọi liền ngược mặt lên cười:

- Mộc Di, sớm!

Cô đến bàn làm việc, ngồi xuống ổn định chỗ ngồi liền hỏi:

- Bình thường mọi người cũng đi làm sớm vậy à?

- Là thói quen thôi, mà cô ăn sáng chưa? Chúng ta cùng xuống cantin tìm gì lót bụng đi. Chắc vừa kịp vào giờ làm đây_ Hoàng Tuyết Mai nhìn đồng hồ trên tay

- Cảm ơn, nhưng tôi ăn ở nhà rồi hay cô rửa hai người kia đi chung đi, tôi ở lại đây sắp xếp tài liệu cho.

- Haiz, được rồi_ Tuyết Mai xoay ghế qua bên Tuấn Tú gõ lên bàn

- Tuấn Tú, ăn sáng không?

Cậu nhìn đồng hồ, rồi vương vai:

- Aizz, được rồi, đi thôi, tôi đói lắm rồi.

Cô quay lại hỏi thư kí Trần:

- Còn thư kí Trần anh đi không?

- Đi chứ_ Anh sắp xếp lại đồng giấy tờ vương vãi trên bàn rồi đứng dậy.

- Vậy Mộc Di chúng tôi đi trước nha.

- Ừ, tạm biệt.

Bọn họ vừa đi được 1 lúc thì có một người đàn ông trung niên nhìn đúng kiểu dê xồm bước vào, đứng đối diện bàn làm việc của cô, dùng bàn tay mập mập gõ vào bàn. Nghe tiếng động, cô ngược mặt lên, trước mặt cô là một lão đầu hói, bụng phệ, Mộc Di nhanh mắt liếc qua chiếc thẻ nhân viên treo trước bụng lão, đứng lên cười tươi nói:

- Giám đốc Ngô, cho hỏi ông cần gì?

- Chủ tịch có ở đây không?_ đúng như lời đồn, phòng thư kí của chủ tịch mới có một đại mỹ nhân, nhìn gương mặt non nớt kia hẳn là vừa tốt nghiệp đi làm đi? Nghĩ thế lão liền cười cười tươi, môi ngon như vậy sao bỏ được?

Thấy lão nhe hàm trắng ố vàng ra, Mộc Di phát tởm lạnh nhạt trả lời:

- Không có.

Lão nhường như vui mừng khi nghe cô nói vậy, cất giọng ám muội:

- Tiểu mỹ nhân, em xem làm thư kí hàng tháng có bao nhiêu, hay làm tình nhân của anh, đảm bảo sung sướng suốt đời.

Cô im lặng nhìn lão. Lão tưởng cô bị mê hoặc, liền được nước lấn tới, cầm lấy tay cô vuốt ve:

- Thế nào? Đồng ý đúng không?_Cảm giác đầu tiên khi lão chạm vào tay cô là hảo mềm. Bỗng dưng sau lão phát ra giọng nói thấp phần đáng sợ:

- Giám đốc Ngô, hình như ông ngại mình giữ chức giám đốc marketing lâu quá rồi thì phải?

Lão giật mình rút tay lại, quay đầu về phía sau nơi phát ra tiếng nói, mảy tãi mét, cuốn quít cúi đầu:

- Hoắc tổng là tôi sai, tôi không nên làm vậy ở công ty, thành thật xin lỗi.

Hoắc Lạc Thần vẫn lạnh lùng:

- Biết đây là đầu còn dám làm xăn bậy? Ngô Văn, ông muốn về hưu sớm?

Lão rói rít cuối đầu:

- Hoắc tổng là tôi sai, tôi xin lỗi, xin ngài cho tôi một cơ hội, tuyệt đối không có lần sau.

- Còn gì nữa?

Lão giật mình, cắn răng quay lại phía cô, cúi đầu giọng run run:

- Thư kí Mộc tôi xin lỗi đã thất lễ với cô.

Hắn đứng một bên quan sát cảnh này, cực kì hài lòng. Cũng không hiểu sao lại nổi điên khi thấy Ngô Văn nắm tay buông lời dụ dỗ cô. Nữ nhân này là muốn quyến rũ đàn ông? Càng nghĩ càng tức. Hắn hừ lạnh:

- Được rồi, ra ngoài đi.

Lão cúi đầu và nhanh chóng di chuyển thân hình mập mạp của mình đi.

Hoắc Lạc Thần nhìn lại cô, thấy cô vẫn ung dung, ngồi xuống làm việc liền nổi khùng lên:

- Mộc Di, cô có biết vừa nãy hắn định làm gì không? Về mặt đó là sao?

Cô nhàn nhạ trả lời:

- Khi tôi làm ở Mĩ, gặp cảnh này nhiều rồi. Từ mĩ nam đẹp trai cho đến lão già hám gái như hắn tôi đều phải tiếp xúc qua.

Càng nghe hắn càng tức giận:

- Cô vẫn để im như vậy sao? Nếu như không có tôi, cô tính làm gì đây?

- Không phải boss cũng tới rồi sao? Dù gì cũng đa tạ boss__ cô ngược mặt lên nhìn hắn như híp mắt.

- Cô...chả lẽ cô không có tự trọng à

Mộc Di đánh mặt lại, lạnh giọng nói

- Tự trọng có thể nuôi sống tôi sao? Tôi chấp nhận đến đây làm cũng chỉ vì tiền. Boss nghĩ tôi thích ngồi ở đây nghe anh giảng đạo lắm à? Chỉ cần vượt qua giới hạn của tôi, đừng nói là hắn ngay cả boss tôi cũng giết được đấy.

Hoắc Lạc Thần ngó người, chả lẽ cô túng thiếu tới cỡ đó? Nhà cô nghèo lắm sao? Tim hắn tự dưng nhói lên.

Thấy hắn như người mất hồn, cô liền tốt bụng đứng lên dí sát mặt mình vào mặt hắn, đập tay trước mặt kiểu như gọi hồn

Bốp

- Này boss bị làm sao vậy? Lúc này tôi chỉ nói đùa thôi mà, đừng nói boss lại sợ lời hăm dọa của cô gái dễ thương mỏng manh yếu đuối như tôi chứ?__ cô cười cười nói

Hắn giật mình, thấy gương mặt phóng đại của cô trước mắt mình tim liền lệch một nhịp. Mi cong, môi đỏ, da trắng sao cô lại đáng yêu quá vậy? Hắn muốn hung hăng ôm cô, hôn cô cho thỏa mãn. Hoắc Lạc Thần giật mình với suy nghĩ điên rồ đó, lập tức đẩy cô ra bước vào phòng.

Cô bị đẩy, may mà ngã thẳng xuống ghế, không thì giờ chắc cô lếch luôn dưới sàn rồi.

- U da, này boss, tôi chỉ đùa chút thôi mà, anh làm gì lại mạnh tay vậy? Anh nghĩ mình là gái mới lớn đấy à, đụng chút liền nổi rặng mây hồng?__ cô ngồi trên ghế, xoa xoa cái mông đáng thương của mình.

—còn—

P/s tối mai ta thêm 1 chap nữa nhé? Coi như bù cho mấy hôm nay không viết đi

11. Chương 11

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap11

- Mộc Di, giờ chúng tôi theo chủ tịch đi họp, tài liệu hồ sơ cần phê duyệt cô cứ biên soạn, rồi để lên bàn của chủ tịch, nhớ đừng đụng vào bất cứ thứ gì, và đừng cho ai khác bước vào phòng Hoắc tổng đây, boss ghét nhất là người khác tùy tiện ra vào phòng ngài_ Thư kí Trần cứ luyện thuyên ngàn đó vấn đề

- Tôi hiểu rồi, tất cả công việc tôi sẽ hoàn thành trước 5h, không cần lo_ Cô nhanh nhẩu đáp, xì, làm như cô mới đi làm không bằng.

Cạch

Thư kí Trần mở cửa bước vào cung kính nói:

- Hoắc tổng đã tới giờ.

Hắn đứng dậy, với lấy cái áo khoác vắt trên giá treo đồ rồi ung dung bước đi.

4h30" p.m

Cô đã hoàn thành xong phần công việc được giao. Mộc Di ôm chồng tài liệu bước vào phòng hắn, vừa đặt đồng tài liệu xuống bàn cô liền thở hắt:

- Phù, mệt quá. Cuối cùng cũng xong

Cô chống tay lên bàn liếc nhìn một hồi rồi đưa ra kết luận:

- Phòng boss còn hơn phòng mình, tài liệu xem xong nằm xõng xoài, đúng là không bằng một gốc của bảo bối nhà mình.

Cạch

Cô đang loay hoay sắp xếp đồng hồ độn do hắn bày ra trên bàn, đột nhiên một bà siêu sexy bước vào. Ấn tượng đầu tiên của cô đối với bà này là vô phép, vào phòng người ta mà không gõ, thua xa con trai của cô. Tiếng giày cao gót nện xuống sàn, phát ra tiếng lanh lảnh, muốn người khác không chú ý cũng khó, ả thấy cô đứng cạnh bàn làm việc của Hoắc Lạc Thần liền nhú mày:

- Cô là ai? Sao lại ở trong phòng của Hoắc Thiếu?

Mộc Di đen mặt, đáng lẽ phải là cô hỏi mới đúng chứ, bà cô kia vào đây làm gì?

- Tôi là thư kí mới của boss, xin hỏi cô là?

Ả nghe vậy liền hất cằm kiêu ngạo:

- Tôi là tình nhân của Hoắc Thiếu, Hoắc Thiếu đâu?

Ha, tình nhân mà làm như vợ không bằng, cô hừ lạnh:

- Boss đang họp, nếu không phiền mời cô ra phòng khách chờ.

Lí Tố Như trợn mắt, khoanh tay trước ngực, nhìn cô đầy thách thức:

- Cũng chỉ là con thư kí thấp hèn mà có tư cách nói chuyện với tôi? Tôi không đi thích ở đây đó rồi sao?

Mộc Di nhếch môi, lạnh giọng nói:

- Tôi không cần biết cô là ai, tình nhân hay siêu nhân gì cũng được, nhưng qui tắc vẫn là qui tắc, boss đã giao nhiệm vụ thì tôi phải thực hiện dù ai đi nữa ngay cả tổng thống tới cũng vậy thôi.

Ả điên tiết, lộ ra hết bản chất chua ngoa, chảnh chọe của mình, chỉ tay vào mặt cô lớn tiếng:

- Con tiện nhân này, mày lấy tư cách gì nói chuyện với tao? Đều là bọn đú đởn, lên giường với trai mới leo lên chúc thư kí, giờ mày tính chài luôn Hoắc Thiếu đây à?

Mộc Di đen mặt, từ trước đến giờ chưa ai dám nói chuyện với cô kiểu đó, nhếch mép lên cô nói:

- Sáng ra cô ăn sáng chưa súc miệng à? Sao mở miệng ra chữ nào là thối chữ đó thế?

Ả then quá hóa giận định giơ tay lên tát cô thì bị một cánh tay rắn chắc khác chặn lại. Ả định quay qua chửi hần một trận liền thấy khuôn mặt điển trai của Hoắc Lạc Thần phóng đại trước mặt ả. Ả hoảng hốt, hai bên má nổi rặng mây hồng, nhanh chóng đưa thế bị động về chủ động, nũng nịu khoác tay hằm cọ cọ bộ ngực khủng bố đó cào tay hần, mắt còn ướt ướt nói:

- Hoắc Thiếu, cô ta ăn hiếp em

~~Mộc Di đứng một bên nhìn màn trình diễn ngoạn mục này liền cảm thán, công nhận bà này lật mặt còn nhanh hơn lật sách nha, thể loại ngực to não tàn thế này đừng nói là mẫu người lí tưởng của boss chứ? Không thể tin được.

Thấy cô cứ dùng ánh mắt dò xét mình cùng với ả Lí Tố Như liền rùng mình, hần cũng đã thỉnh giáo miệng lưỡi độc đến thổ huyết của cô, tốt nhất đừng nên nhìn. Hần quay lại nhìn ả, ánh mắt sắc lẹm, làm ả run sợ tự động buông tay hần ra:

- Lí Tố Như cô biết đây đâu không mà dám đến quấy rối?

- Nhưng Hoắc Thiếu, em...chính cô ta, cô ta là nguyên nhân__ ả chỉ tay vào Mộc Di.

- Người tôi chọn cô dám ý kiến?__ xung quanh hần tỏa ra hàn khí khiến những người đứng trong bán kính 10m phải nể sợ.

- Hoắc Thiếu, em không dám, em xin lỗi.

- Từ nay cô không cần đến đây nữa.

- Hoắc thiếu, ý anh là sao? Anh không thể bỏ rơi em. Em yêu anh mà.

- Đàn bà các người làm tất cả cũng chỉ vì tiền không phải sao? Cầm tờ chi thiếu này rồi biến đi, đừng để tôi thấy mặt cô lần nữa. Giờ thì rút!__ hần kí tờ thiếu rồi thả xuống mặt ả, bước đi tới bàn làm việc không quay đầu nhìn lại.

Ả cầm tờ chi phiếu lên liếc nhìn mấy con số, gạt đầu hài lòng rồi bỏ đi.

Hoắc Lạc Thần ngồi xuống bàn ngược lên nhìn cô đang nhìn hần với ánh mắt si mê đắm đuối liền cảm thấy có chút tự hào nhẹ, hắc giọng:

- E hèm, Mộc Di cô còn muốn đứng đó nữa à?

- Boss à, tự đứng hôm nay nhìn anh ngẫu ghê nha, nếu tôi kể tiểu sử anh bỏ bà cô già đó chắc chắn anh sẽ thu thập nguyên dân hậu cung toàn tiểu mỹ thụ xinh đẹp không nha

~~Hoắc Lạc Thần đang “cố gắng” tận hưởng những lời hay đó thì bỗng dưng đầu chảy 3 vạch đen găm lên:

- MỘC DI!!!

Cô giật mình tỉnh lại thoát ra thế giới hủ nữ của mình, nhìn thấy gương mặt đáng sợ của boss liền xông thẳng ra ngoài và không ngoảnh đầu lại, còn kèm theo câu nói:

- Boss, tôi xin lỗi lần sau tôi không dám nữa a.

Rầm

—còn—

P/s ta giữ đúng lời hứa rồi nhé, ta tình viết thêm chút nữa mà buồn ngủ quá chịu hết nổi rồi xl

12. Chương 12

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap12

Tách tách tách

Bàn tay trắng nõn xòe ra hứng từng giọt mưa. Cô bạn áo sơmi trắng kết hợp chiếc váy xếp li màu kem dài qua đầu gối, mang đôi giày màu trắng nhìn vừa tao nhã vừa cá tính (xl, ta miêu tả ngu lắm a). Mắt cô đờm buồn nhìn lên khung bầu trời đen kịt, nhớ lại chuyện sáng nay.

” - Tiểu Di, mẹ đừng quên đem dù đấy__ Tiểu Minh từ phòng bếp nói lớn

- Nhìn trời hôm nay đẹp vậy, chắc không mưa đâu, bảo bối khéo lo.

Thiên nghe Mộc Di nói vậy liền hừ lạnh:

- Dự báo nói tối nay sẽ có mưa, mẹ không đem dù, đợi mưa về, thì đừng trách.

Mộc Di từ ngoài vọng vào bếp:

- Thôi mẹ đi nha, bảo bối nhà ngoan nha.

RẦM”

Vậy đấy, giờ thì hay rồi, đợi mưa về sao? Cô đâu phải em gái mưa. Haizz, hối hận ghê.

Bíp bip

Cô ngược mặt lên, nhìn chằm chằm chiếc Audi đậu trước mặt mình, đẩy cửa kính xuống, gương mặt điển trai lạnh lùng của đại boss hiện ra.

- Ủa, boss sao tự nhiên dừng xe ở đây?

Đầu Hoắc Lạc Thần chảy hắc tuyến, công ty hần hần thích dừng đâu thì dừng, cô có ý kiến sao? Con người này là giả ngu hay ngu thiệt vậy?

- Lên xe.

Cô ngơ ngác nhìn xung quanh có ai không rồi tự chỉ tay vào mình, vẻ mặt không thể tin đây là sự thật

- Tôi á?

- Giờ lên hay muốn cuộc bộ về?__ hần giở giọng hăm dọa

- Ơ ơ, lên liền.

Mộc Di ngồi vào ghế phụ, phúi phúi tay áo, thắt dây an toàn chỉnh chu, miệng vẫn không quên chọc ghẹo hần

- Sao hôm nay boss lại có nhã hứng cho tôi đi cùng vậy?

Hần không quan tâm cô nói gì, lạnh giọng nói

- Ở đâu?

- Hà? Gì? Boss nói cái gì?

- Nhà cô ở đâu?__ Hần gần giọng, bỉ vậy khỏi làm người tốt cho rồi, khổ quá mừ.

- Gần nhà boss.

- Cô biết nhà tôi?__ Hần nhướn mày, điều tra hần sao? Hóa ra cũng là loại đàn bà đó thôi, hần nhếch môi tự giễu.

- Không biết__ Cô thành thật lác đầu.

- Cô vừa nói nhà cô gần nhà tôi__ Hần nhúo mày

- Chứ tôi có nói tôi biết nhà boss sao?

Hắn bắt lực rồi...

- Nhà cô ở đâu?

- Trên mặt đất__ Cô trả lời y như đúng rồi á

KÍT KÍT

Người cô ngã nhào về phía trước, cô lấy tay đỡ lấy mình ai oán:

- Boss dừng lại làm gì vậy, nếu tôi không còn trên đời này nữa thì sao?

(Haha, bà này tưởng tượng hơn quá rồi đúng không?)

Hoắc Lạc Thần giọng không chút độ ảm phủ phàng nói

- Xuống.

Cô nghe vậy liền ôm chân chó cầu xin hắn, đùa sao trời vừa tối vừa mưa có chết cô cũng không cuốc bộ đâu

- Huhu, boss ơi làm ơn thì làm ơn cho trót, đi nữa đường mà vụt tôi xuống đây là vô lương tâm lắm đây huhu...

- Haizz, vậy giờ nhà cô ở đâu

Vừa nghe xong câu đó, mặt cô liền tỉnh bơ như chưa có việc gì xảy ra

- Chung cư đường...

...

Xe anh đậu trước chung cư cao cấp này, mưa cũng đã tạnh. Cô tháo dây an toàn định mở cửa bước ra thì lại nghe giọng của lão boss đáng chết vang lên:

- Tôi rước cô về, mà không định cảm ơn một tiếng sao?

- Cảm ơn boss đã cho đi nhờ xe, giờ tôi có thể đi được chưa?

- Trời lạnh vậy, chi bằng cô mời cô lên nhà uống ly trà đi.

- Thành thật xin lỗi, nhà tôi không có trà a__ mặt gì dày dũ vậy?

Hắn nhìn đồng hồ đeo trên tay

- 8h rồi, tôi đói, nhà cô có gì ăn không?

- À, ừ có__ vô duyên vừa thôi chứ trời

- Vậy đi thôi__ Hoắc Lạc Thần nói rồi mở cửa xe ung dung bước đi. Cô còn ngơ ngác đuổi theo sau, còn không biết đây là nhà cô hay nhà anh nữa a.

Haizz, đúng là không có tiền đồ mà. Đến trước nhà mình rồi còn ngơ ngác nữa chứ.

Mộc Di định thần lại, mở cửa ra, nói lớn

- Mama về rồi a.

Hắn nhú mày, mama? Cô có con rồi sao? Tự dưng một cổ cảm xúc kì lạ nổi lên, đến hắn còn không rõ là gì.

- Mộc Tiểu Di, mẹ dầm mưa về đấy à__ Thiên cùng Minh từ trong nhà bếp bước ra.

- Tiểu Di, mừng mẹ về.

Cô cùng hắn cởi giày bước vào

- Không có a, hôm nay đại boss tốt bụng chở ta về đây. Nào để mẹ giới thiệu, boss đây là con tôi Mộc Vũ Thiên là anh, còn Mộc Vũ Minh là em. Còn đây là đại boss siêu cấp lạnh lùng của mẹ tên...tên gì nhỉ?...À, tên Hoắc Lạc Thần nha_ Cô hằng hái tự biên tự diễn 1 hồi

1 lớn 2 bé đang nhìn chăm chăm nhau. Cả ba tự dưng nhếch môi, hệt như 1 khuôn đúc ra, từ khí chất lẫn cái đầu nhạy bén đó.

Ồ, vậy là chính thức gặp mặt nhau rồi baba trên khoa học rồi nhỉ?

...

Đây là con hắc sao? Kết quả tình 1 đêm đó để lại à? Quả thật rất giống hắc.

—còn—

P/s: mai viết tiếp...giờ ta buồn ngủ lắm rồi bù sau a

13. Chương 13

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap13

Một lớn hai bé đang nhìn chăm chăm nhau. Cả ba tự dưng nhếch môi, hệt như một khuôn đúc ra, từ khí chất lẫn cái đầu nhạy bén đó

Ồ, vậy là chính thức gặp mặt nhau rồi baba trên khoa học rồi nhỉ?

...

Đây là con hắc sao? Kết quả của tình một đêm đó để lại à? Quả thật rất giống hắc.

Bốp

Cô dùng tay nện lên đầu hai đứa.

Thiên Minh ôm đầu nhăn mặt ai oán nhìn cô

- Sao đánh con.

- Còn dám nói, con nhà người ta thấy người lớn là lễ phép trình thưa dàng hoàn. Còn hai đứa tự nhìn lại bản thân mình xem, đã không chào còn hích cái bản mặt lên nhìn người ta._ Cô chống hông, tay chỉ từng đứa, nghiêm mặt nói.

Thiên Minh liếc mắt khinh thường cô.

Hoắc Lạc Thần một bên nhìn thấy hết cảnh này liền tưởng tượng ra Mộc Di chính là vợ hắc đang dạy dỗ hai đứa nhóc kia là con hắc, đáng yêu vô cùng. Mà khoan, nếu tưởng tượng thì cô ấy phải là vợ hắc mới đúng chứ? Haizz, đừng nghĩ nữa là tốt nhất.

- Vậy tụi con phải làm gì đây?

- Còn gì nữa, mau chào rồi giới thiệu tên đi.

Thiên Minh nhìn Hoắc Lạc Thần với ánh mắt không cam

- Chào chú.

- Tên Vũ Thiên.

- Tên Vũ Minh.

Bốp bốp

- Ui da

- Làm cho đàn hoàn đi

Vũ Minh đang cuối đầu bồng cậu liếc sang Hoắc Lạc Thần thấy hắn nhếch môi cười, cậu ôm một bụng lửa giận, mặt đối mặt với hắn mà nói:

- Này chú, chú thấy nhà người ta có biển mà không giúp còn đứng đó cười à? Làm người ai làm thế.

Bốp

- Vô lễ__ Cô liếc Vũ Minh

- Hứ__ Nhóc hờn dỗi ôm đầu quay mặt đi chỗ khác.

Tới lượt Vũ Thiên nhìn hắn, tư thế nghiêm chỉnh phong thái của một người đàn ông.

- Chào chú, cảm ơn chú đã đưa Mộc Tiểu Di về. Giờ chú có thể đi được rồi, nhà chỉ có phụ nữ và con nít đúng là không tiện cho lắm.

Cô gật đầu tằm tắc khen thằng con lớn, nhưng nghe tới câu sau liền làm cô tụt hứng không thương tiếc nện lên đầu Vũ Thiên. Quái lạ, sao hai đứa hôm nay nhìn y như con nít thế (tụi nó mới 7 tuổi thôi bà chị à =.=)

- Con với cái, đúng càng ngày càng hư mà__ Huhu ta xin lỗi a, tất cả chỉ vì miếng cơm manh áo nên mới bắt đất dĩ vậy thôi.

Cô quay lại hắn cười nịnh nọt:

- Haha, mời boss vào nhà.

- Khoan.

Cô đành mặt nhìn hai tiểu quỷ kia

- Gì nữa nhóc?

- Chú gì đó còn chưa giới thiệu __ Cả hai chu chu cái miệng đỏ đỏ nhỏ xinh của mình ra.

- Mới nãy giới thiệu rồi còn gì?__ Gì đây? Tính gây sự hả?

- Tụi con muốn chú kia tự nói. Đều là con người, đều có miệng, đều biết nói cơn gì mẹ phải nói giúp?__ Hai đứa cùng lúc nhìn hắn nhếch môi thách thức.

Hoắc Lạc Thần bình thường rất không thích trẻ con, bởi vì chúng vừa ngang bướng cứng đầu còn dơ nữa, cho nên thiện cảm đối với chúng một chút cũng không. Nhưng hôm nay chứng kiến một màn đặt sắc như vậy lại khiến anh có cái nhìn khác về trẻ con. Nghe Thiên, Minh nói thế, hắn không những không tức giận mà còn vui vẻ đáp lại:

- Ta là Hoắc Lạc Thần, boss của mẹ hai đứa. Vậy đã đủ?

- Chưa, chú bao nhiêu tuổi? Thuộc cung nào? Sinh ngày nào tháng nào? Số nhà? Vẫn còn độc thân chứ?__ (sao ta thấy tụi nó giống mấy bà thầy bói đi điều tra lí lịch thế nhợ =.=)

Mộc Di đen mặt, nắm cổ áo hai đứa kéo vào nhà, gượng cười với hắn:

- Boss thông cảm, tại tụi nhỏ đam mê là phóng viên nên mới vậy. Boss đói rồi phải không? Vào nhà ăn tối thôi.

Một mâm cơm thịnh soạn được bày sẵn trên bàn. Hắn hỏi:

- Ai nấu vậy?

Lần này cả ba mẹ con cô đều liếc mắt khinh thường hắn

- Chú nghĩ Tiểu Di suốt ngày đi làm, để hai đứa con ngây thơ nhỏ dại ở nhà. Nếu chúng không tự lực cánh sinh thì làm sao sống sót đến bây giờ?__ Minh vừa xếp chén đĩa vừa nói

Hắn không tin vào mắt mình, nhìn hai đứa chỉ mới 7 tuổi mà có thể làm ra một bàn thức ăn đẹp mắt nhưng khách sạn nằm sao vậy à?

Thiên tiếp lời:

- Từ lúc 4 5 tuổi, Mộc Tiểu Di đã dạy tụi con cách chiên trứng, quét nhà rồi. Là con của bà mẹ đơn thân đương nhiên phải hơn những đứa con nít khác. Chứ không nhưng một số người, sống trong nhung lụa, đến mấy chục tuổi đầu còn không biết chiên cái trứng ra sao.

Sao tự nhiên hắn cảm thấy nhột nhĩ? (Có tật giật mình hahaha)

- E hèm, vậy hộp cơm bữa trước...

- Là tụi con làm đấy, hay chú nghĩ là của một tiểu bạch kiểm nào đó làm cho Tiểu Di?__ Minh chen vào nói - "... "

Mộc Di vào giải vây

- Trễ rồi mau ăn cơm thôi__ Cả bốn cũng ngồi vào bàn ăn thưởng thức tác phẩm do hai đứa con nít kia làm.

Với hắn, ăn chùa đúng là mùi vị khác hẳn. Hôm sau kiểm có chỗ cô về ăn ké nữa mới được. (Khốn nạn =.=)

Ăn xong, cô ôm cái bụng căng tròn ngã ngửa ra sau, tính rút điện thoại ra chơi thì lại bị hai thằng ôn dịch kia kéo dậy bắt đi rửa chén, còn nói gì mà

- Tụi con cần nói chuyện với boss của mẹ. Chuyện của đàn ông với nhau, phụ nữ không nên xen vào.

Cô khinh, lại tính chọc phá gì người ta thì nói ra luôn đi. Haizz, giờ cô phải ôm cái bụng căng tròn vào trong bếp rửa chén đây.

...

Tại phòng khách

Một lớn 2 hai nhỏ ngồi đối diện nhau, ánh mắt tóe lửa.

- Chú định mộc rẽ ở đây luôn à? Ăn no rồi còn chưa chịu đi sao?__ Minh khoanh tay lạnh giọng nói

- Không thể để chú uống hết ly nước được à?

- Không được, chú nên về đi, người ta thấy đàn ông ra vô nhà phụ nữ đơn thân còn ra thể thống gì?__ Thiên khoanh tay lạnh giọng nói, y chan Minh

- Vậy để chờ mẹ hai đứa ra chào một tiếng chắc được chứ nhỉ?__ Không hiểu sao Hoắc Lạc Thần lại thích chọc hai đứa nhỏ này ghê

- Không cần, giờ chú về được rồi__ Cả hai đồng thanh

- Vậy chú về trước nhé

- Đi đi không tiễn

Rầm

Mộc Di từ trong bếp bước ra

- Ủa, đuổi boss về được rồi à?

- Hừ người gì đâu mà dai như đĩa__ Thêm hừ lạnh

- Mặt dày nữa__ Minh tiếp lời

- Thôi mẹ đi ngủ trước đây, hai đứa nhớ ngủ sớm nhé

- Vâng ạ

....

Sáng hôm sau, boss của chúng ta sẽ đi làm thật vui vẻ nếu như hắn không thấy cô cùng thằng em họ của hắn đứng sát lại nhau nói cười vui vẻ trước hành lang công ti.

—còn—

P/s xl ra trề, hôm nay buồn ngủ rồi mai tiếp tục phần mới nhé

14. Chương 14

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap14

Hôm nay cô dậy muộn, cũng tại hai thằng con trời đánh đó, đã biết cô dậy trề mà còn cần nhằn kéo dài thời gian không cho cô đi làm.

Mộc Di đi trên hành lang đang lay hoay nhìn đồng hồ trên thì bất cẩn đụng trúng bức tường thịt mất đà cô ngã ngửa ra sau, đột nhiên một vòng tay rắn chắc luồng qua eo cô kéo cô trở lại. Hơi thở nam tính phả vào cổ cô

- Cô không sao chứ?

- À, xin lỗi, tôi vô ý quá_ Cô hoảng hồn vội đẩy người nam nhân kia ra, cuối đầu xin lỗi.

Cô luồng qua đi tiếp, vừa bước được mấy bước thì bị một bàn tay to lớn kéo lại bắt đứng đối diện với hắn ta

- Anh..._ Cô ngược lên khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông mới nãy đập thẳng vào mắt cô, đôi chân mày đang nhíu lại từ từ giãn ra.

Hắn ta nhếch môi cười:

- Sao nào, không nhớ chữ soái ca à?

Cô dùng tay móc thẳng vào bụng hắn ta.

- Mày đừng tưởng mày đẹp thì bà đây không nhớ đánh mày. Mấy năm không gặp mày vẫn bốc phét như ngày nào nhỉ, Bạch Hoa Diệp.

Bạch Hoa Diệp ôm bụng cười méo mó:

- Còn mày vẫn bạo lực như xưa nhỉ?

- Mày tin tao cho mày ăn đấm nữa không?

- Haha, không dám không dám, đại tử của chúng ta lên tiếng ai dám không nghe chứ_ Anh nhanh chóng đứng thẳng dậy khoác vai Mộc Di cười lớn.

- Bỏ tay thôi của mày ra khỏi người tao.

- Di tao nhớ mày lắm_ Anh làm ngơ lời cô nói, tiếp tục đeo bám

- Mà mày làm gì ở đây?

- Giống mày

- Mày cũng làm ở đây á?

- Ủ_ Anh gật đầu chắc nịch

- Sao tao không thấy mày nhỉ?_ Cô vuốt cằm suy tư
 - Tao vừa nghỉ phép một tuần
 - À
 - Mà Di mày quá đáng lắm nha_ Anh giả bộ sùi đưa tay lên chấm nước mắt
- Cô khoanh tay trước ngực liếc anh:
- Tao làm gì mày?
 - Về nước cả tuần rồi cũng không báo tao biết.
 - Sao giờ biết?
 - Con Thanh nó mày vừa về nước đi làm. Mà tao với mày còn làm chung công ti hợp ghê nhỉ.
 - Ờ_ Nói xong cô hất tay anh ra rồi tiếp tục bước đi.
 - Này Di tao chưa nói xong mà, chờ tao với_ Anh chạy theo sau luyên thuyên đủ thứ

Cô đột nhiên dừng lại

Bốp

Anh tông vào cô

- Ui da, mày dừng lại chi vậy?
 - Bạch Hoa Diệp, tao nói mày biết, thứ nhất mày đừng đi theo tao như mấy đứa con nít, thứ hai mày muốn hỏi tao cái gì thì hôm sau gặp hãy hỏi còn bây giờ đang trong công ty, thứ ba bây giờ tao trễ giờ làm, tao nói mày tránh ra không thôi tao không chắc mày toàn mạng đâu.
- Bạch Hoa Diệp đứng đằng sau lưng Mộc Di, thấy cô tỏa sát khí mãnh liệt liền tái mặt giơ hai tay lên cao lùi về sau chục bước
- Di, mày cứ đi thông thả tao nhớ tao còn có việc, bữa sau gặp rồi chúng ta từ từ ôn chuyện xưa ha, tạm biệt_ Nói rồi anh phóng đi mất.
- Hoắc Lạc Thần từ ngoài cửa chính bước vào, vừa vén thấy toàn bộ mọi chuyện mới xảy ra, từ lúc Bạch công tử đỡ Mộc Di đến lúc Bạch công tử giơ tay đầu hàng Hoắc Lạc Thần đều mở banh mắt ra nhìn rõ mồn một. Mỗi lần như vậy lòng hắn lại như lửa đốt chỉ muốn bước tới kéo cô đi thật xa...Mà hắn có là gì đâu mà đòi?
- Thế là buổi sáng vui vẻ của hắn đã tan tành trong tay hai người nào đó

...

Hắn hăm hực bước vào phòng, đi ngang qua còn liếc Mộc Di cháy mắt nữa chứ.

Vừa ngồi xuống, hắn đã gọi thư kí Trần kêu Bạch Hoa Diệp lên

- Gọi Giám Đốc Bạch lên cho tôi.

...

Cạch

- Chủ tịch gọi tôi_ Bạch Hoa Diệp cuối đầu chào mặt nghiêm nghị không còn bốn cột như lúc nói chuyện với Mộc Di nữa
 - Ừ_ Hắn cầm cuối viết không chịu ngước đầu lên
- Anh nhanh chóng thả lỏng cơ mặt, cho phép ngồi trên sofa tự mình rót một ly trà
- Anh trai, gọi em lên đây chỉ để ngắm thôi à

Bạch Hoa Diệp là con của con của em gái của ông nội của Hoắc Lạc Thần, chỉ kém hắn 5 tuổi cho nên cũng rất thân thiết.

Hắn nghe tới đây liền dừng bút, ngược mặt lên nhìn Hoa Diệp, ánh mắt lạnh đến thấu xương

- Em quen thư kí Mộc sao?

- Anh nói Di đó hả?__ Anh ung dung cầm ly trà lên ngửi rồi ném thử

Di sao? Nghe thân thiết quá nhỉ? Hắn lạnh giọng

- Ừ

- Em với Di là bạn thân thời cấp ba, từ lúc tổ chức tiệc tiễn bà đi du học miết giờ cũng 7 năm không gặp rồi. Sao thế? Đừng nói anh để ý bà chằn Mộc Di nha__ Bạch Hoa Diệp nhìn Hoắc Lạc Thần với ánh mắt nghi ngờ

Hoắc Lạc Thần ho khan

- Anh chỉ sợ mày lừa tình người ta thì khổ.

- Làm như em xấu lắm không bằng__ Anh bửu môi

- Hết chuyện rồi, mày ra ngoài cho anh còn làm việc

- Xì, ngồi còn chưa nóng ghế giờ bị đuổi

Cạch

Căn phòng lại trở lại trạng thái im lặng...

....

Buổi chiều hắn vừa đi gặp đối tác về, ngang qua phòng pha trà liền nghe tiếng mấy chị nhân viên đang bà tám, tò mò hắn đứng lại nghe thử, không biết mấy bà này nói cái gì mà ngày nào cũng nói thế nhỉ?

- Nay hồi sáng tôi thấy thư kí Mộc ngã vào lòng Giám đốc Bạch đấy

- Ước gì mình được như cô ấy

- Vừa đẹp vừa giỏi như thế ai không ngưỡng mộ, cả giám đốc Bạch còn đổ mà

- Không phải đâu, chị Mộc Di với Giám đốc Bạch hồi đó học chung cấp ba đấy, còn một chị tên Thanh nữa, cả ba thân nhau lắm, hồi đó đi học mà gặp mấy cảnh này là bình thường thôi, học còn ngủ chung ăn chung một cái chén luôn kìa__ Một cô nhân viên trẻ xen vô

- Sao cô biết rõ thế?

- Em học cùng trường với ba người họ mà. Khi đó 3 bọn họ là huyền thoại của trường đấy. Không những học giỏi xinh đẹp mà còn là đại tỷ đại ca có tiếng đấy. Nhờ bọn họ mà trường tụi em mới không bị bọn du côn của mấy trường khác ăn hiếp. Nhất là chị Mộc Di đó, tuy mồm còi nhưng chị cái gì cũng hơn người, chỉ còn nhận được học bổng toàn phần ở các trường nổi tiếng nữa ngoài nữa á.

-#&\$&\$€\$€€#&#,"....

Hắn bên ngoài nghe hết cuộc nói chuyện của họ, cũng không gọi là quan minh chính đại gì, nhất là 1 chủ tịch kiêu ngạo như hắn, nhưng cũng nhờ vậy hắn mới biết thêm về hoàn cảnh gia đình cô còn gì.

Hắn bước về phòng, đi ngang qua bàn làm việc cô liền nói

- Mộc Di cô vào phòng gặp tôi chút

...

Hắn vừa ổn định chỗ ngồi, cánh cửa liền mở ra, Mộc Di bước vào

- Boss gọi tôi có việc gì.

- Ừ ờ..._ Thật ra hắn cũng chả biết gọi cô vào đây làm gì nữa =.=

- Ừ, tôi thấy con cô sao không thấy chồng cô đâu hết vậy?

- Boss hỏi gì kì thế? Không phải hồi tối 2 đứa có nói tôi là mẹ đơn thân rồi à?__ Ông này càng ngày càng vô duyên thì phải

- Vậy cô biết ba tụi nhỏ là ai không?

- Làm sao tôi biết được, chúng tôi chỉ là tình một đêm thôi mà__ Cô lắc đầu nhún vai

Hắn nhíu mày, chẳng lẽ thằng đàn ông nằm cùng giường với cô 7 năm trước cô cũng không có chút ấn tượng gì sao?

- Tình một đêm?

- Phải phải chính là tình một đêm, 7 năm trước, lúc tôi dự bạt ti với bạn, tôi có lỡ va phải một tên trai bao đẹp trai. Hắn đòi lên giường thay cho xin lỗi, tôi không đồng ý hắn liền cho tôi uống thuốc kích dục rồi làm chuyện đồi bại với tôi. Sáng ra tôi dậy trước hắn vì sợ hắn sẽ dậy đòi tiền phục vụ nên tôi chuồn trước còn để cho hắn lại 1 tờ giấy ghi là “Kĩ thuật còn quá kém” rồi không nhìn mặt hắn luôn. Cũng đã 7 năm rồi nhỉ__ Cô hồi tưởng về quá khứ, nước mắt đọng trên khóe mi, giọng lạc đi hẳn

Hắn ngồi nghe cô nói đầu chảy hắc tuyến. Con người này sống cũng quá thủ đoạn đi, chính cô đã chủ động hôn hắn bây giờ thành hắn cưỡng bức? Rồi thuốc kích dục cô lôi đâu ra vậy? Đêm đó hắn làm cô rên rỉ thỏa mãn không biết bao nhiêu lần giờ trở thành kĩ thuật yếu sao?

Rốp

Cây bút trên tay Hoắc Lạc Thần bị gãy làm hai. Mộc Di, nợ cũ nợ mới chúng ta cùng tính một lần luôn đi —còn—

Ta tính viết 2 chap mà mai ta lại có tiết kiểm tra nên viết chap này dài ra, vậy cũng coi nhưng bù được một nửa rồi nhĩ:)

15. Chương 15

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap15

Từ ngày hôm đó Hoắc Lạc Thần đã “tích cực” sai vặt Mộc Di nhiều hơn

- Thư kí Mộc__ Hắn ngồi trên bàn không ngước mắt lên

- Vâng thưa boss__ Cô bước vào

- Cô đi pha cho tôi ly coffee nóng.

- Tôi không biết boss uống như thế nào, hay làm để tôi gọi thư kí Trần pha nha

- Coffee nguyên chất, không đường, không sữa, đi đi.

- Nhưng tôi còn nhiều việc phải làm lắm

- Một là đi, hai trừ nửa tháng tiền lương. Chọn đi

- Vâng...__ Cô bủ môi, bước ra ngoài.

—

- Thư kí Mộc

- Vâng thưa boss.

- Cô đi photo đóng tài liệu này ra cho tôi.

- Sao lại làm tôi?
- Họ bận hết rồi.
- Tôi cũng bận
- Một đi, hai trừ lương.
- Tôi đi..

-
- Thư kí Mộc...
 - Thư kí Mộc...
 - Thư kí Mộc...

Cho đến một ngày

- Thư kí Mộc
- Boss cần gì?
- Đem hồ sơ này xuống cho phòng hành chính, nói họ sửa lại nó rồi đem lên cho tôi
- Tôi đi liền__ Cô nói với giọng không cam. Xi, cô đâu phải tay chạy vặt, sao cứ ức hiếp một bông hoa mỏng manh như cô thế?

10 phút sau..

- Thư kí Mộc
 - Hoắc Tông ngài cần gì?
- Hoắc Lạc Thần ngược lên, nhìn người đối diện nhú mày
- Thư kí Mộc đâu?
 - Cô ấy đi xuống phòng hành chính, chưa về. Ngài cần gì cứ nói với tôi__ Thư kí Trần cung kính đáp
 - Hừ, đi giao có bộ hồ sơ cũng chậm chạp__ Hấn lẩm bẩm
 - Chủ tịch ngài vừa nói?
- Hấn giật mình, nhớ lại phòng mình đang có người, liền xua tay
- Không có gì, chừng nào thư kí Mộc về kêu cô ấy vào gặp tôi
 - Vâng__ Anh cuối chào rồi bước ra.

15 phút sau...

- Thư kí Mộc
 - Thưa Hoắc tổng, Mộc Di cô ấy chưa về, ngài cần gì cứ nói với tôi__ Lần này tới lượt Đỗ Tuấn Tú bước vào
- Hấn hừ lạnh, mới biết nhau hai ba tuần mà thân thiết ghê vậy, gọi Mộc Di luôn mới chịu, không biết có ý đồ gì đây.
- Cậu ra ngoài, chừng nào cô ấy về gọi vào phòng cho tôi
 - Vâng__ Thư kí Đỗ định bước ra thì nghe tiếng hấn lạnh lại như tảng băng trôi
 - À, mà đây là công ty, cậu hãy xưng hô cho phải phép vào, không nên lôi họ tên của người khác ra nói như thế.

Anh quay đầu lại, chảy mồ hôi lạnh, rồi rút cuối đầu xin lỗi cuối đầu xin lỗi.

- Haizzz, cậu ra ngoài đi. Đừng ở đây hít hết không khí của tôi.

Thư kí Đỗ nhanh chân chạy ra ngoài. Đùa sao, cái tảng băng di động đó chắc chỉ có thư kí Trần và Mộc Di à quên thư kí Mộc mới chịu nổi quá.

—
30 phút sau..

- Thư kí Mộc

- Chủ tịch thư kí Mộc...

- Đi lâu vậy mà vẫn chưa về à, hay là đi buông chuyện với mấy người đó luôn rồi? Mà phòng hành chính đó toàn nam nhân không có nữ. Không được phải đi xem thử, đúng là không yên tâm về cô ta đi được mà__ Hấn ngồi tự nói một mình y như ông trốn trại, nói xong liền xách áo khoác đi một mạch, không thèm ngó ngang tới cô thư kí xinh đẹp ở đây

Hoàng Tuyết Mai ngẩn ngơ nhìn chủ tịch đi nói không ra lời. Chủ tịch bị sao thế? Cô còn chưa nói xong mà đã lo đi ăn trưa rồi à. Ý cô là thư kí Mộc đã về đưa cho cô cái tập hồ sơ này nói cô đem vào cho ngài, còn mình thì lo đi kiếm cơm trưa rồi.

—
Hoắc Lạc Thần sang phòng tài chính thì họ nói cô đã đi rồi. Hấn liền nổi giận dùng dùng bỏ đi, vừa bước qua dãy hành lang phòng ăn liền nghe thấy tiếng cười chói tai của nữ. Hấn quay lại nhìn một vòng hết phòng ăn, con mắt nhanh chóng nhận ra chủ nhân của giọng nói đó đang cùng ăn với một người đàn ông

Ánh mắt hấn sắc lạnh nhìn hai người. Mộc Di cô được lắm, công việc tôi giao không chịu làm lại ngồi đây ăn uống với trai à.

Anh bước tới gần hai người họ mặt hầm hầm như ai ăn trộm cái gì của ông vậy.

- Này Di, Thanh bà chằn nói cậu dẫn hai đứa nhóc qua nhà bà chơi, tại sao lại không dắt chúng qua nhà tui. Tui cũng muốn ngắm hai thằng nhóc đẹp trai đó mà__ Bạch Hoa Diệp ngồi đối diện cô không nhéo. Haizzz, biết sao được, bao nhiêu năm cái tính đó cũng không bỏ.

Cô định mở miệng nói thì thấy một cái bóng hình nam nhân in lên trên bàn. Cả hai ngược lên thấy hấn thì cười tươi.

- Anh trai hôm nay có nhã hứng xuống đây ăn à?

- Hi boss

Hấn không để ý lời Hoa Diệp nói, mắt tóe lửa nhìn chăm chăm vào Mộc Di

- Cô giỏi lắm, hồ sơ tôi giao cho cô giờ còn chưa thấy đâu vậy mà dám ngồi đây tình tứ với trai à?

- Boss nói gì vậy? Tôi đã đưa hồ sơ cho thư kí Hoàng đưa boss rồi mà__ Cô nhúu mày

Hoắc Lạc Thần nhớ lại hình như cô ta có cầm một tập hồ sơ như lúc sáng hấn đưa cho Mộc Di.

- E hèm, bất luận thế nào, tôi giao cho ai thì người đó phải hoàn thành, nếu cô giao chon người khác để họ làm hư hay mất đi thì sao? Rồi ai chịu trách nhiệm?

- Xin lỗi boss lần sau tôi sẽ chú ý hơn__ Cô đứng dậy cuối đầu, động tác vô cùng chuyên nghiệp. Đây đúng là lỗi của cô muốn cãi cũng khó a

- Được rồi__ Nói xong anh quay lưng bước đi.

Hoa Diệp thấy cô xụ mặt ngồi xuống liền an ủi

- Không sao đâu tính anh trai lúc nào cũng nghiêm khắc vậy, bà đừng để bụng

- Tui có để bụng cái gì, tui đói gần chết mà boss chen vô làm hỏng bữa ăn__ Cô bủu môi xoa xoa bụng

Anh lắc đầu

- Haiz, bữa sau tui bao bà coi như thay anh chuột lỗi.

Nghe vậy cô cười híp mắt

- Ok ok, bữa đó tui dẫn thêm hai bảo bối với Thanh Thanh được chứ?

- Ok sao cũng được

Bạch Hoa Diệp không biết vì chính câu nói này mà tấm ATM của anh đã vỡ đi không ít a

—

Ăn trưa xong, cô bước về phòng, nhìn qua nhìn lại hình như có gì khác khác a, hình như trống trải hơn thì phải. Tự nhiên có ai đó cú đầu cô

- Nhìn gì nữa, bàn cô bị chuyển vào phòng chủ tịch rồi chứ đâu__ Tuyết Mai nói

Mộc Di bàn hoàn, phóng như bay vào phòng boss. Nhìn bốn bên, cô dừng mắt ngay tại chiếc bàn yêu quý của mình đang ở 1 bên bàn boss một góc 90°

Hắn đang ngồi làm việc thì nghe tiếng chạy rầm rầm vào đây, khỏi nhìn cũng biết ai gan lớn như vậy rồi

- Còn không mau về chỗ làm việc đi

Cô ngơ ngẩn có ai nói cho cô biết đây là hiện tượng gì không?

- Tại...tại sao?

- Tôi cảm thấy hơn bất tiện khi cô ngồi ngoài đó, không những tôi đau họng mà cô còn đau chân nữa sao? Nên cứ sắp xếp như vậy đều tiện lợi cho cả hai bên.

Tiện lợi cmj? Tiện lợi cho hắn sai vặt cô hay tiện lợi cho cô làm con ỏ của hắn đây?

—còn—

P/s xin lỗi tôi ta viết nháp rồi mà nửa chừng thì ngủ xèo queo lết trên bàn học tới 12h luôn á bây giờ mới chép lại đăng lên đây

16. Chương 16

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap16

Đúng là ngồi gần Hoắc Lạc Thần lạnh thật nha, làm Mộc Di cô ngồi đây mà hắc xì miết hà. Mà nhìn hắn nghiêm túc làm việc cũng ra dáng đàn ông phết nhỉ, sao cô cứ thấy giống bảo bối nhà cô lắm.

Cô đang chống cằm suy nghĩ miên man đột nhiên nghe hắn gọi:

- Thư kí Mộc, đang trong giờ làm việc cô ngơ ngẩn suy nghĩ với vấn gì thế?

- A, không có, tôi chỉ đang nghĩ tại sao boss đã “lớn” như vậy mà vẫn chưa có vợ thôi

Hắn đen mặt

- Như cô đã nói, không phải không có mà là chưa có vợ, cũng không đồng nghĩa với việc tôi không có hôn thê.

- Oh, vậy boss có ý chung nhân rồi hả?

- Cứ cho là thế đi, nếu thuận lợi năm sau chúng tôi sẽ cưới

- Vậy sao?_ Cô cuối mặt cười nhạt, Hoắc Lạc Thần cười ai có liên quan gì cô sao cô thấy nhói vậy?

Hắn thấy cô xụ mặt liền nói tiếp:

- Yên tâm, tới chừng đó tôi sẽ gửi thiệp mời cô, cô có thể dẫn theo hai đứa nhỏ.

Cô thu vẻ mặt âm đạm đó, ngược lên nhìn hắn cười tươi:

- Thế thì cung kính không bằng tuân mệnh rồi.

Hắn xem đồng hồ trên tay, xong đứng dậy với chiếc áo khoác hướng về phía cô

- Đi thôi

- Đi đâu?

- Thì đi về, tan ca rồi_ Hắn nhướng mày nâng cao giọng

- À, boss về trước đi, lát tôi về sau. Tôi chờ Bạch Hoa Diệp cái đã.

Hoắc Lạc Thần nhăn mặt, cô lại còn dám lơ hắn à

- Chờ nó làm gì, nó có tay có chân tự đi được không cần cô lo đâu

Cô nghệt mặt ra, hắn vô duyên quá rồi á, cô chờ bạn cô liên quan tới kinh tế quốc dân à?

- Hôm nay tôi với nó có hẹn về nhà tôi ăn cơm nên tôi mới chờ, boss làm gì dữ vậy?

- Ờ thì, để nó qua sau, giờ tôi chở cô về trước.

- Nhưng mà...

- Nhưng nhị cái gì, nhanh lên tôi đói lắm rồi

- Thì boss cứ đi trước đi, tôi còn về nhà chăm con, không đi với boss được đâu

- Tôi có nói rước cô đi ăn à?

- Là sao?_ Cô nghiêng đầu qua một bên, muốn bao dễ thương liền có bấy nhiêu.

- E hèm, thì tôi chở cô về nhà của cô, rồi cô mời tôi vào ăn xem như cảm ơn đi_ Hắn quay mặt chỗ khác, nhìn mặt cô hiện giờ hắn chắc chắn rằng dù thằng đó có bị gay đi nữa cũng sụp đổ thôi.

Vô sỉ! Từ duy nhất cô có thể miêu tả về hắn. Cô còn tưởng đâu hôm nay hắn tốt bụng muốn chở cô đi ăn, ai ngờ đâu lại đòi chở cô về rồi dành cơm nhà cô nữa. Cô biết con cô nấu ăn còn hơn đầu bếp năm sao, nhưng hắn cũng có tiền mà, một bàn ăn như vậy đối với hắn là hết sức tầm thường cơ sao còn đi ăn chực nhà cô chứ?

- Cô còn ngồi đó làm gì? Mau dọn đồ rồi về nhà.

Nghe hắn lạnh giọng, cô nhanh chóng thu dọn tài liệu rồi chạy lẻo đẻo sau lưng hắn. Lạ nha, Mộc Di cô trời không sợ đất không sợ, vậy mà nghe Hoắc Lạc Thần nói một tiếng liền rầm rập nghe theo.

Về tới nhà...

Cạch

Cô vừa cởi giày vừa hô to:

- Bảo bối, mẹ về rồi a.

Từ trong bếp hai thằng con chạy ra cười tươi, khi thấy mặt hắn thì im bật

- Mẹ...sao mẹ nói về với Hoa Hoa công tử, giờ lại đi với Hoắc lạnh lùng thế?

Cô hết liếc hắn rồi nhìn sang hai đứa, trao đổi bằng mắt “Còn phải hỏi, đương nhiên là bị bắt ép”

Cả ba mẹ con liếc mắt bắn tia lửa về phía hắn thì hắn đang ung dung cởi giày bước vào nhà như chủ.

Mặt dày!

Hoắc Lạc Thần bước vào nhà tiến thẳng vào phòng bếp, ngồi chễm chệ trên chiếc ghế đáng lẽ đó là chỗ dành cho chủ nhà ngồi. Hắn ngồi thẳng lưng, điều chỉnh tư thế cho thoải mái, đan hai tay để lên bàn nhìn chăm chăm bàn ăn thịnh soạn trước mặt:

- Ba người mau vào ăn, cơm canh sắp nguội hết rồi.

Ba mẹ con đen mặt, riết hồi không phân biệt được ai chủ ai khách luôn.

Píng poong

Vừa đặt mông xuống ghế thì cô lại phải chạy ra mở cửa, tâm trạng ai kia hết sức tồi tệ.

Cạch

- Ê con kia, mày lừa bố hả? Mày kêu tao lên đón mày rồi cuối cùng mày về trước là sao? Hồi xưa tao cho mày leo cây mấy lần, giờ ôm hận trả thù à?_ Vừa mở cửa ra cô đã nghe thấy tiếng chanh chua của Bạch Hoa Diệp vang lên, bao nhiêu nước miếng cứ thi đua bay thẳng vào mặt cô.

Cô nhắm mắt lại, tay nắm thành quyền:

- Mày nói xong chưa.

- Phù, khát nước quá, xong rồi.

- Giờ tao nói nhé.

- Cứ tự nhiên.

Mộc Di hít sâu, trừng hai mắt vào Hoa Diệp, mở miệng quát:

- Mày nghĩ tao không đợi mày à? Tao rõ ràng kêu mày tan ca xong xuống đón tao, vậy mà mày tới trễ tới 15 phút. Nhờ boss tao mới mò được về nhà đấy.

- Ủa anh trai có trong đây à?_ Bạch Hoa Diệp từ ngoài cửa chồm đầu vô

Đột nhiên một giọng nam trầm vang lên:

- Anh mày ở trong đây.

- Di mày có thể xê dịch cái thân xác to bự chắn cửa của mày qua một bên cho tao đi được không?

Cô lách qua một bên, dùng tay đập thẳng vào lưng của anh.

- CỨ-TỰ-NHIÊN

- Má con Di, mày điên lắm rồi á_ Anh ôm lưng ai oán nhìn cô.

- Giờ mày vào hay đứng đó?

- Vào thì vào.

Vừa bước vào phòng ăn, đập vào mắt Hoa Diệp là hai nhỏ một lớn nhìn rất giống nhau ngồi chễm chệ trên bàn.

Thiên, Minh thấy anh ngờ nghệch liền cười tươi:

- Chào chú, chú là Hoa Hoa công tử bạn thân của mẹ cháu thời cấp 3 phải không?

Anh đen mặt:

- Bạn thân là đúng rồi, nhưng còn cái danh Hoa Hoa công tử chú không dám nhận.

- Thôi được rồi, tắt cả lo ăn đi_ Cô kéo ghế ra cầm đũa nói.

Cuộc chiến dành cơm không khoang nhượng nổi ra. Ai cũng lo “tập trung vào chuyên môn”. Bỗng điện thoại của Hoắc Lạc Thần kêu lên, hắn bắt máy

- Alô, cái gì? Cô ấy về rồi sao? Đang ở sân bay à, được rồi để tôi đón được rồi.

Nói xong hấn cúp điện thoại, vội đứng dậy bỏ đi thật nhanh, chỉ thả lại một câu

- Cảm ơn về bữa tối, tôi có việc đi trước, mọi người cứ tiếp tục đi

Rầm

Nhìn anh trai mình, Bạch Hoa Diệp lắc đầu ngao ngán, chắc là người đó về rồi nên anh mới vui như vậy

Thiên, Minh cùng nhìn về phía cửa. Haizz Mộc Di lại thêm một đối thủ nặng kí nữa thì phải. Hai anh em nhà họ Mộc mắt đầy phiền muộn lo cho tương lai đen tối của Mộc Di.

—còn—

17. Chương 17

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap17

Mặc dù đã khuya nhưng sân bay vẫn còn đông đúc người, hấn cứ đi qua đi lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào cửa, mặt có chút vui vẻ.

Một cô gái trẻ bước ra thu hút sự chú ý của mọi người. Cô có vóc người nhỏ nhắn bận một chiếc đầm trắng tinh khiết, tóc đen xoã dài kéo vali đưa mắt tìm kiếm gì đó.

Hoắc Lạc Thần vừa thấy liền cười tươi đưa tay vẫy cao:

- Tiểu Nguyệt anh ở bên này!

Cô gái đó thấy hấn thì cười vẫy tay chào lại, nhanh chóng kéo vali chạy đến gần hấn

- Anh Thần!

Cô vừa tới Hoắc Lạc Thần liền kéo tay, khiến cô ngã nhào vào lòng hấn, ôm cô thật chặt, đầu tựa vào vai tham lam hít mùi oải hương trên người cô:

- Tiểu Nguyệt, anh rất nhớ em.

Cô vòng tay qua eo hấn, áp khuôn mặt nhỏ nhắn vào lòng ngực ấm áp của hấn, máng nhỏ:

- Đồ ngốc, không phải em về rồi sao?

Hấn xiết cô chặt hơn:

- Đúng đúng, em về rồi, từ giờ cấm em bỏ anh đi nữa. Ngoan ngoan về làm vợ anh!

Cô đỏ mặt, lấy tay dấm vào lưng hấn

- Thần, buông ra, đây là nơi công cộng làm vậy kì lắm.

- Bạn gái anh anh ôm, ai làm gì anh.

Cô mặt đỏ như trái cà chua:

- Thần!

Hấn thấy cô đỏ mặt, tâm trạng tự dưng rất hưng phấn. Hấn buông cô ra, nựng hai má, rồi đặt nụ hôn trên trán

- Haha, được rồi, chúng ta về thôi.

Mọi người ở sân bay dùng ánh mắt ngưỡng mộ ganh tị nhìn họ, quả là một đôi trai tài gái sắc, người người đều mơ ước!

Sáng hôm sau

Hoắc Lạc Thần đến công ty với tâm trạng hết sức vui vẻ. Hắn thấy Mộc Di ngồi ngay ngắn làm việc liền đi ngang qua nói

- Chào buổi sáng!

Rầm

Cô có nghe lầm không? Đại boss chào cô á? OMG! Không thể tin được!

Hắn chạy lại đỡ cô lên

- Thư kí Mộc, cô không sao chứ? Có ngồi thôi cũng té, sáng ra chưa ăn à? Cần tôi gọi cho cô một phần cơm hộp không?

Mộc Di choáng váng, bám trụ cánh tay của Hoắc Lạc Thần, mặt mũi xanh mét

- Boss có vấn đề gì sao? Ngài đừng làm tôi sợ, tim tôi yếu lắm. Hay là boss lâu quá không vận động, tình trạng lên não mới lên cơn như vậy? Cũng phải, boss từ bỏ bà cô kia cũng gần một tháng rồi còn gì.

Rầm

Hắn thả cô ra, cho cô rơi tự do, bước về bàn làm việc.

- Hừ lòng tốt không được báo đáp.

Mộc Di đứng dậy, xoa xoa cái mông đáng thương của mình:

- Ai biểu boss lạ vậy chi, bộ boss có chuyện vui à?

Hắn liếc cô sắc lẹm:

- Liên quan gì tới cô?

- Không nói thì thôi, tôi đi làm việc à__Cô bủn môi, quay về chỗ ngồi.

Trưa...

- Boss tới giờ trưa rồi, tôi đi trước nhé.

- Ừ

Cạch

Vừa lúc điện thoại hắn reo lên, nhìn thấy tên hắn gác hết công việc sang một bên

- Alô, Tiểu Nguyệt gọi anh có chuyện gì không

” Chả lẽ có chuyện mới được gọi anh sao?”

- Đương nhiên không rồi, em muốn gọi lúc nào được

” Hihi, giờ anh rảnh không, em đang đến công ty đem cơm cho anh đây”

- Được rồi em tới đi, anh cũng muốn nếm thử tay nghề của em lắm rồi đây

” Vâng, byebye”

- Lát gặp lại.

Tút tut tut...

Hắn sắp xếp lại bàn làm việc rồi nhanh chóng ra cổng chờ cô.

...

Mộc Di vừa ra khỏi phòng, liền chạy ngay đến phòng làm việc của Bạch Hoa Diệp rủ anh đi ăn. Hai người vừa đi vừa nói rất vui vẻ, thì cô thấy Hoắc Lạc Thần cùng đi với một cô gái trẻ đang cười nói vui vẻ, nhìn họ rất xứng đôi vừa lứa, tự nhiên cô có chút ganh tị.

Thấy cô thất thần nhìn chăm chăm phía trước Hoa Diệp nhìn theo hướng đó thì thấy anh trai của mình và Tiểu Nguyệt đang đi.

- Người đi kế bên anh trai là Lâm Tiểu Nguyệt, con gái nuôi của Hoắc gia, cô ấy bằng tuổi mình, năm 10 tuổi được gia tộc Hoắc đem từ cô nhi viện về nuôi dưỡng. Từ nhỏ anh trai đã được dạy là phải yêu thương cô em không cùng huyết thống này, ý đồ của họ là biến Tiểu Nguyệt thành con dâu nuôi từ bé, sau này có thể giúp anh trai quản lý sự nghiệp. Ba mẹ của anh ấy cũng giống như vậy và họ rất yêu nhau, anh ấy một phần vì ảnh hưởng tư tưởng của họ nên mới yêu thích Tiểu Nguyệt, còn Tiểu Nguyệt từ nhỏ chỉ coi anh như là anh trai thôi. Bảy năm trước đi du học, mới về đâu đây thôi. Tính tình cô ấy phải nói sao nhỉ? Ừm..kiểu như Bạch Liên Hoa trong ngôn tình í, rất ngây thơ, thuộc hàng giống gấu bông vậy. Tao thì tao không thích kiểu phụ nữ như lọ hoa vậy, cứ chạm vào sợ bể, cầm trên tay sợ tan tao không thể ung nổi. Không hiểu sao anh trai tao lại thích mới ghê chứ.

Miệng Hoa Diệp vừa dứt nhìn qua Mộc Di thấy cô đang nhìn anh với ánh mắt khác thường, liền vuốt tóc tự sướng

- Thế nào? Thấy tao bảnh quá phải không.

- Tao thấy mày giống như mấy bà bán cá ngoài chợ vậy, bà tám không ngớt, tao có hỏi mày đâu khai hết ra làm gì?

- O, thì tao thấy mày nhìn hai người đó miết nên mới tốt bụng nói cho mày nghe, bây giờ còn chửi tao à.

- Thôi tao đói lắm rồi, đi ăn nhanh xong còn làm việc__ Nói rồi cô bước đi.

...

Cạch

- Em vào đi.

Hắn ga lảng đi trước mở cửa cho Tiểu Nguyệt.

Cô vừa bước vào phòng liền suýt xoa:

- Oa, phòng anh rộng đẹp ghê nha.

- Em thích là được rồi. Nào lại đây ngồi, cho anh xem em làm gì cho anh ăn, anh đói lắm rồi__ Hắn ngồi xuống sofa rồi vỗ vào chỗ kế bên ý muốn cô ngồi xuống.

- Toàn món anh thích không đấy, có đỡ cũng phải ráng nuốt à__ Cô xếp thức ăn ra.

- Haha, đương nhiên, đồ em làm nào anh dám từ chối__ Nói rồi hắn gấp một miếng cá bỏ vào miệng, gặm đầu.

- Ngon!

- Ngon thì ăn nhiều vào__ Cô gấp thêm bỏ vào chén cho hắn.

- Em cũng ăn đi.

- Em ăn ở nhà rồi, no lắm__ Nói rồi cô nhìn một lượt hết căn phòng, thì thấy ngay bàn làm việc của hắn còn có một chiếc bàn nhỏ hơn bên cạnh, cô bước tới, cầm tấm bảng gỗ đặt trước bàn lên:

- Thư kí Mộc Di.

Tiểu Nguyệt quay lại hỏi hắn:

- Thần, bàn đây của ai vậy?

Hắn liếc nhìn rồi tiếp tục ăn

- Cửa thư kí Mộc đấy, cô ấy được mời từ Mĩ về làm cho công ti

Cô tự lắm lắm một mình

- Mộc Di, Mộc Di...

- Em sao thế?

Chợt nhớ ra chuyện gì đó cô la lớn:

- A, có phải cô ấy học tại trường Harvard không?

- Ủ, em quen thư kí Mộc à?

- Cô ấy ở trường đại học nổi tiếng lắm đấy, không những về nhan sắc mà còn thành tích học tập nữa, có rất nhiều người theo đuổi cô ấy. Cô ấy có ở đây không?

- Hừm? Vậy sao? Nhưng thư kí Mộc đã đi ăn trưa rồi, bình thường hết giờ nghỉ cô ấy mới về__ Hắn hơi ngạc nhiên, không những cấp 3 mà còn lên đại học cô cũng nổi tiếng không kém nha.

- Vậy à?__ Cô xụ mặt xuống.

Hoắc Lạc Thần thấy cô vậy thì không đành lòng:

- Em có thể ở đây chờ cô ấy về, gặp một chút là được phải không?

Cô nghe thế mắt sáng rực nhào tới ôm hắn vào lòng:

- Thương anh nhất!

- Được rồi cô nương__ Ngoài mặt anh cười nhưng trong lòng lại chùn xuống, đến khi nào em mới nói lời yêu anh đây?

—còn—

18. Chương 18

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap18

- Boss tôi về rồi__ Mộc Di đẩy cửa bước vào.

Hoắc Lạc Thần đang ngồi ở bàn làm việc, còn Tiểu Nguyệt thì ngồi ở sofa. Tiểu Nguyệt vừa nghe thấy tiếng Mộc Di liền hờ hờ chạy ra đứng trước mặt cô, nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, cười tươi:

- Chào cô Mộc Di, tôi là Lâm Tiểu Nguyệt em gái nuôi của Thần.

Mộc Di ngậy người nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mặt mình, thấp hơn cô nửa cái đầu, nhanh chóng định thần lại gượng gạo cười đáp:

- Chào cô Tiểu Nguyệt, tôi với cô đã từng gặp nhau rồi à?

- Cô không biết tôi, nhưng tôi biết cô, ở đại học cô đã rất nổi tiếng mà

- Vậy cô học cùng trường với tôi?

- Ừm, cùng khối, cùng khoa nhưng khác ban. Cô học dây tây tôi học dây bắc, không biết cũng phải.

- Cô biết rõ về tôi quá nhỉ?__ Mộc Di nhướn mày hỏi, trùng hợp thật không ngờ hôn thê của boss lại cũng trường với cô.

- Đương nhiên, cô chính là thần tượng của tôi!__Hai mắt cô ấy sáng long lanh nói tiếp

- Tôi có thể nói chuyện với cô một lát được không?

- Ờ..thì..__ Mộc Di liếc nhìn Hoắc Lạc Thần, chỉ thấy hắn đang cầm cuối làm việc liền nhìn lại Tiểu Nguyệt đôi mắt cún con của cô làm Mộc Di mềm lòng

- Haizz, được rồi

- Lại đây chúng ta cùng nói chuyện__ Tiểu Nguyệt kéo Mộc Di ngồi lên sôpha, bắt đầu luyện thuyên

- Cô về đây bao lâu rồi?

- Khoảng 1 tháng rưỡi.

- Cô làm ở đây vẫn tốt chứ?

- Rất ổn.

- Tính cô vẫn lạnh thật nhỉ? Nhớ hồi đó cũng do khí chất này nên bọn con trai chỉ ngưỡng mộ không dám tỏ tình. Con trai lớp tôi ai cũng thích cô hết đấy. Còn nữa nha, trai ở những trường khác cũng nghe danh cô mà đến đấy. Thật sự cô rất nổi tiếng!

- À ừ__ Mộc Di méo mặt, nhìn lên Hoắc Lạc Thần cầu cứu, đúng lúc hắn vừa ngược mặt lên nhắm Tiểu Nguyệt, đáy mắt tràn đầy hạnh phúc mà cô chưa từng thấy bao giờ. Hắn nhìn cô như hiểu được, liền bước đến bên cạnh Tiểu Nguyệt đặt tay lên vai cô, rồi từ từ di chuyển lên tóc vuốt ve sủng nịnh:

- Tiểu Nguyệt ngoan, về cho thư kí Mộc làm việc nào.

- Nhưngg..__ Cô hết nhìn hắn rồi nhìn đến Mộc Di đang cười tươi kể bên thì mặt ỉu xiu, gục đầu đồng ý.

- Ngoan lắm__ Hắn vuốt tóc Tiểu Nguyệt

Hắn tiến cô ra khỏi cửa, trước khi cô đi hắn đã đặt lên trán cô nụ hôn nhẹ

- Em đi cẩn thận

- Hihi, em biết rồi, hẹn gặp lại__ Cô vẫy tay chào

- Mộc Di tôi đi nha, hôm sau gặp lại__ Cô chồm đầu vào vẫy tay chào

Mộc Di mỉm cười

- Chắc chắn rồi__ Cô không cần đến tìm Mộc Di cũng được, cứ ở nhà làm loli của mình đi.

Cạch

- Haizz, cuối cùng cũng đi__ Hắn nói

Mộc Di ngồi im trên sôpha đó nhớ lại cảnh Hoắc Lạc Thần hôn Tiểu Nguyệt lúc đó nhìn mặt hắn thật hạnh phúc.

Tại sao tim cô lại đau như vậy? Cái cảm giác buồn bực, đố kị này là gì?

- Thư kí Mộc

- Thư kí Mộc

- A! Boss có gì dặn dò?__ Cô nghe tiếng gọi liền giật mình

- Sao còn ngồi đó? Mau về chỗ làm việc đi!

- À vâng

—

Ngoài cửa...

Cạch

Tiểu Nguyệt buông nụ cười xuống, mặt cô trầm ngâm hơn:

- Cái cách Thần nhìn Mộc Di không giống với những đứa con gái khác và mình

Tiểu Nguyệt nhếch môi, đáy mắt đậm ý cười quay lại nhìn cánh cửa lớn kia rồi bước đi.

—

Căn phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

Mộc Di ngẩn ngơ nhìn Hoắc Lạc Thần. Không ngờ hẳn lại không có góc chết nào, lạnh lùng, cương nghị quả thật rất thu hút phụ nữ. Cô yêu hẳn rồi chứ?

...

- Tối giờ tan ca rồi tôi đưa cô về__ Hoắc Lạc Thần đứng lên cầm chiếc áo khoác

Mộc Di đen mặt, tính ăn chửi nhà cô nữa sao? Nằm mơ đi.

- Cảm ơn boss, tôi tự về được, mắc công boss chở tôi hoài lại bị dị nghị nữa.

- Vậy thôi

Cạch

Cô nhìn bóng lưng của Hoắc Lạc Thần đã khuất sau cánh cửa thì thở dài, ngồi dựa ra sau ghế, dùng tay mát xa trán, lúc sau cô cũng xách giỏ ra về.

...

Cạch

- Mẹ về rồi đây__ Cô đứng ngoài cửa nói lớn

- Mộc Tiểu Di mau tắm rửa rồi ăn cơm

- Ừm.

...

Tua nhanh__

Xong bữa tối...

- Hai đứa ngủ ngon nha, ta đi ngủ trước __ Mộc Di nói

Cạch

Cô nằm trên giường chờ đợi, mắt nhìn lên trần nhà.

Cạch

Hai đứa nhỏ, mỗi đứa ôm mỗi chiếc gối tiến đến giường của Mộc Di

- Này hai nhóc sao vậy?__ Cô nhìn hai anh em họ Mộc nhú mào

- Hôm nay cho tụi con ngủ với mẹ nhé__Hai đứa dùng ánh mắt cún con với Mộc Di

- Haizz, được rồi lên đây.

Thiên, Minh nhanh chóng trèo lên giường, mỗi đứa một bên tranh nhau ôm lấy Mộc Di. Dùng đầu mình cọ vào cổ Mộc Di thì thầm

- Mộc Tiểu Di, đừng có ngẩn ngơ ngơ nữa, nhìn ngu lắm. Sáng mai thức dậy, con không muốn thấy vẻ mặt đó đâu__ Thiên nói

- Đúng đấy Tiểu Di, có gì buồn cứ nói hết cho con biết, thấy mẹ buồn vậy con cũng buồn theo đấy__ Minh nói

Cô nhìn hai đứa con trong lòng mình, bất giác nở nụ cười:

- Được được, mẹ hứa mai sẽ không vậy nữa đâu. Bây giờ yên tâm ngủ đi hai ông tướng.

—còn—

Ta xl, dạo này ta bận quá ko có thời gian viết chap mới

Giờ ta đi ngủ đây, truyện ta chưa kiểm lại có gì mai sửa nhen

19. Chương 19

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap19

- Sáng tốt hai nhóc__ Mộc Di từ phòng bước ra, vẻ mặt tươi tỉnh hơn tối qua rất nhiều.

Thiên Minh lo cảm cúi chuẩn bị thức ăn cũng ngược đầu lên nhìn cô:

- Sáng tốt.

Cô nhú mày, phòng mang trộn má

- Có đứa con nào như hai đứa không? Mẹ đã phải chào rồi mà không biết điều, chào mẹ còn thua chào bà bán cá ngoài chợ nữa.

Vũ Thiên tay vẫn làm mắt vẫn nhìn bàn thức ăn đẹp dễ xếp trên bàn, vẻ mặt không quan tâm:

- Vậy có bà mẹ nào như bà mẹ này không? Sáng dậy trễ, cơm ba bữa do hai đứa nhóc 7 tuổi làm cho giờ còn đứng đó vừa ăn cướp vừa la làng?

- Con...ta là trụ cột trong nhà, không nên làm những chuyện vặt vãnh vậy được, ta còn phải kiếm tiền nuôi hai đứa ăn học__ Mộc Di tức đỏ mặt, gân cổ lên cãi.

Vũ Minh nhếch môi:

- Lo cho tụi con? Vậy Tiểu Di cho con hỏi, mẹ nói lo cho hai đứa ăn học mà giờ này trẻ em Việt Nam đang cấp sách đến trường vui chơi, học tập, chuẩn bị cho thi cử, sao mẹ lại bắt tụi con ở nhà làm osin không công?

- Ồ..thì... ta sợ hai đứa nhập học cuối năm theo bài vở không kịp, nên để qua năm học mới nhảy cấp luôn cho nhanh.

Hai anh em họ Mộc cạn lời, có ai cho hai đứa biết tại sao trong ngôn tình mẹ người ta muốn con cái được đi học để có tuổi thơ như các bạn cùng trang lứa còn bà mẹ này lại ngược đời thế không?

- Haizzz, mau vào ăn sáng rồi đi làm.

- Mẹ đi làm đây

- Mẹ đi cẩn thận.

Cạch

Cửa vừa đóng hai anh em Thiên Minh liền trầm mặt nhìn về phía cánh cửa.

Có thể người ngoài nhìn vào, thấy Mộc Di lúc nào cũng vui vẻ lạc quan, nhưng mấy ai biết trong lòng cô chất chứa bao nhiêu nỗi thâm tư sâu muện? Một bà mẹ trẻ tự tay nuôi dưỡng hai đứa con lớn chững này bộ dễ lắm sao? Vì hoàn cảnh sống như vậy, Thiên Minh buộc phải trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ khác. Mẹ của chúng chỉ được chúng làm cho buồn, nếu ai đụng vào chắc chắn phải trả cái giá đắt!

- Hi boss, sao hôm nay boss đi làm sớm thế__ Mộc Di vừa bước vào phòng đã thấy Hoắc Lạc Thần ngồi chễm chệ ở bàn làm việc.

Hắn đen mặt, giờ này mấy giờ rồi còn nói sớm?

- Là do cô đi trễ

- Do boss đi sớm thôi
- Haizz, được rồi cô mau vào làm việc đi

—

Tingting

Điện thoại cô reo lên, mở tin nhắn ra

“Tiểu Di, anh sắp tới Việt Nam rồi. Chiều nay gặp nha”

Thấy Mộc Di chăm chú xem tin nhắn Hoắc Lạc Thần nhủ mày hỏi

- Cô nhìn gì chăm chú thế? Không lo làm việc đi

Cô ngược mặt lên, mặt hình sự:

- Boss, chiều nay cho tôi nghỉ nhé.
- Tại sao tôi phải đồng ý?__ Hấn nhướng mày
- Boss đẹp trai tốt bụng, coi như tích đức cho con cháu đi__ Cô giương mặt cún con, hai mắt long lanh
- Tôi cần lý do
- Tôi đi gặp bạn
- Duyệt. Giờ thì lo làm việc đi.
- Yes, sir. Cảm ơn boss!__ Cô gơ tay chào kiểu quân đội.

—

3h chiều...

Mộc Di bước vào một nhà hàng sang trọng, cô được nhân viên dẫn đến phòng riêng.

Một người đàn ông điển trai có nét lai giữa phương Đông và phương Tây đang ngồi trong đó. Cô bước lại gần, cười tươi:

- Chào William

Hắn đứng dậy, ôm chầm lấy cô:

- Tiểu Di.

Cô khó chịu giãy nảy:

- Bỏ em ra, khó thở quá!

Anh thả cô ra:

- Haha, anh xin lỗi do anh xúc động quá

Nói rồi William kéo cô lại chỗ ngồi đối diện mình, lịch sự kéo ghế mời cô ngồi xong về chỗ mình:

- Mấy đứa nhỏ sao rồi?

- Chúng rất tốt.

- Anh có mua quà cho chúng lát em đem về cho 2 đứa nha

Cô nhâm nhi ly trà trên tay:

- Cảm ơn anh. Em không nghĩ anh mới về lại hẹn em ra đây chỉ để buông chuyện chứ?...Ừm, không tệ__ Cô nhướng mày tán thưởng

- Em vẫn thông minh như vậy nhỉ. Anh đã tìm được cha của Vũ Thiên Vũ Minh__ Mặt William trở nên nghiêm túc hẳn

- Là ai?

Anh hất cằm chỉ tập hồ sơ bên bàn cô:

- Trước mặt em đấy.

Cô cầm lên mở nó ra:

- Anh không hiểu, em đang sống rất tốt tại sao lại tìm thằng khốn nạn đó làm gì?_ Giọng nói của anh có vẻ khó chịu

- Chỉ là em muốn chúng biết mặt ba thôi, cái cảm giác không có ba em hiểu mà_ Ánh mắt cô buồn đi.

- Em có định kiếm một người ba kế cho hai nhóc không?_ Ánh mắt anh chứa tia hi vọng

- Em không biết...em đang thích một người, mặc dù người đó có hôn thê rồi

- Vậy sao?_ Anh cụp mắt xuống che dấu sự thất vọng, đau khổ.

Anh biết cô 7 năm, cũng là 7 năm anh yêu thầm cô. Anh hiểu cô, cô luôn luôn đặt hết tình cảm cho hai đứa con nhỏ nên anh không tỏ tình, đúng hơn là anh không có can đảm để nói điều này với cô. Hôm nay nhìn cô đau vì người đàn ông khác, tim anh như rỉ ra. Nỗi khổ này ai thấu? Tình cảm anh chất chứa bao năm nay bây giờ bắt anh từ bỏ sao? Anh không can tâm!

Cô mở tờ giấy đầu tiên ra, đập vào mắt cô là dòng chữ “HOẮC LẠC THẦN”. Cô chết lặng.

William ngược lên, thấy mặt cô tái ngắt liền lo lắng:

- Tiểu Di, em có bị sao không? Sao mặt mũi trắng bệch vậy?

Cô gạt mình, gượng cười đáp

- Haha, không sao, chỉ là em sực nhớ ra mình còn có chuyện chưa làm. Em đi trước đây_ Nói rồi cô nhanh chóng đứng dậy rời khỏi

- Ô, Tiểu Di em quên mang quà đi này_ Thấy cô đã đi xa anh liền lắc đầu cười khổ, con bé này lúc nào cũng vậy.

—

Đứng trước cửa nhà, cô lo lắng nhìn lại sắp tài liệu mà William đưa. Không ngờ lại là boss, hai đứa nhóc có chấp nhận sự thật này không?

Dùng tay vỗ mạnh vào hai má, hạ ánh mắt quyết tâm, cô mở cửa bước vào nhà:

- Mẹ về rồi đây.

Thiên Minh đang ngồi trên sofa tay cầm điều khiển, chăm chú vào màn hình:

- Lần này em thua chắc.

- Ba mươi chưa phải làm tết anh2 à.

Cô chảy hắc tuyến, chơi game tới nỗi quên mẹ luôn rồi.

- Ê hai đứa, mẹ về rồi.

Vẫn chăm chú vào ti vi đồng thanh nói:

- Thì biết rồi, sao cứ nói hoài thế.

- Mẹ muốn nói cho hai đứa một chuyện_ Cô cúi đầu xuống nhìn hai chân mình

- Nói đi

- Mẹ...mẹ tìm ra ba hai con rồi_ Cô ngược lên nhìn biểu cảm của hai anh em họ Mộc

-...

Chúng vẫn không quan tâm, tiếp tục cày game.

- Này!

- Rồi sao?

- Không bất ngờ à?_ Cô trối mắt nhìn hai đứa

- Liên quan gì đến tụi con?

- Ba hai tụi bây là HOẮC LẠC THẦN đấy!_ Cô chịu hết nổi rồi nha, nãy giờ bị troll nhiều lắm rồi đó.

- Ờ, biết rồi.

- Vậy là hai đứa đã biết?_ Cô ngạc nhiên

- Vâng

- Từ khi nào?

- Hôm đầu tiên mẹ đi làm

- Sao không nói cho ta biết?

- Do mẹ ngu quá thôi, chúng con giống nhau đến vậy mà còn không nhìn ra. Đúng là óc bả đậu_ Thiên Minh bĩu môi

Cô trầm mặt:

- Vậy hẳn biết chưa?

- Từ bữa chú tới nhà ăn cơm

Cô đứng đó, tay nắm thành quyền, sát khí bốc lên ngút trời.

Hai anh em Thiên Minh lẳng lặng bỏ điều khiển xuống, nháy mắt với nhau, đếm:

- 1

- Hai đứa giỏi lắm, dám coi ta như con rồi, không nói với ta một lời nào à?

- 2

- Hôm nay chết chắc với bà_ Nói xong cô nhảy tới sofa chỗ hai anh em nó đang ngồi

- 3!_ Vừa đếm xong, 2 đứa nhảy xuống, bay nhanh vào phòng đóng cửa khóa chốt lại.

Rầm rầm

- Hai đứa bọn bây mở cửa cho bà!!_ Mộc Di đứng ngoài dùng hết sức bình sinh đập phá cửa

- Học...học, mở cho mẹ vật lông từng đứa à_ Anh em họ Mộc đứng chặt ở cửa đồng thanh

Rầm rầm

- MỞ RA CHO BÀ

- KHÔNG!!!

—còn—

Đạo này ta bận ôn thi xl a, mai nghĩ lễ ta ra tiếp

20. Chương 20

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap20

- Thư kí Mộc chiều nay cô theo tôi gặp đối tác

Mộc Di đang cầm cúi làm việc nghe hần gọi liền theo bản năng trả lời:

- Vâng

Chiếc Audi màu đen đậu trước cửa nhà hàng sang trọng. Trong xe, một nam một nữ bước ra. Nam lạnh lùng cương nghị, nữ thoát nhìn nhanh nhẹn hoạt bát. Người đàn ông mặc vest đen đi trước, còn cô gái mặc váy công sở ôm tập tài liệu theo sau.

Vừa bước vào, liền có phục vụ cuối đầu dẫn đường cho hai người.

Họ đi đến bàn ở lầu hai tuy ở góc khuất, người khác khó thấy được nhưng người ngồi ở đó lại nhìn thấy toàn bộ khung cảnh nhà hàng. Có một người đàn ông bận âu phục đen ngồi ở đó. Người phục vụ đưa họ tới trước bàn cuối đầu chào người đối diện rồi chào hai người xong lui ra.

Hoắc Lạc Thần nhìn người đàn ông cương nghị trước mặt, anh ta đẹp, nét đẹp của con lai, hần giờ tay ra:

- Chào anh, William Trần.

Anh đứng lên chỉnh lại trang phục bắt tay Hoắc Lạc Thần:

- Chào Hoắc Tổng. Mời anh ngồi.

William nhanh chóng liếc qua người đứng sau hần, anh ngạc nhiên nhìn cô chăm chăm, cô cũng vậy. Hóa ra hôm trước cô bất ngờ như vậy là do người đó chính là cấp trên của cô sao? Đúng là trái đất tròn, không gì là không thể.

Thấy anh chỉ chú ý nhìn ngắm thư kí của mình, Hoắc Lạc Thần cảm thấy khó chịu, cất giọng lạnh lùng:

- Anh William, tôi nghĩ chúng ta nên tập trung vào công việc?

Anh hoàn hồn, xoay mặt nhìn hần, ánh mắt thâm trầm hơn:

- Được

- Được, chúng ta bắt đầu_ Hần hất cằm về phía anh ý chỉ cô đưa bản hợp đồng cho William.

Vừa đặt lên bàn, cô liền lui ra nhưng vẫn không tránh khỏi sự dò xét trong đáy mắt anh.

- Như anh đã biết, chúng tôi đến đây để hợp tác.

- đương nhiên, nếu không tôi cũng không ở đây gặp anh đâu.

Họ vừa nói vừa trừng liếc nhau, mùi thuốc súng tỏa ra nồng nặc.

Hai người cùng đứng lên, bắt tay nhau

- Mong, hợp, tác, tốt

Hai người mặt đối mặt, mắt trừng mắt, vừa nói vừa ghì chặt tay nhau.

Về đến văn phòng, hần liền nhắn một dòng tin ” Hai ngày nữa anh phải tham dự buổi party em đi cùng anh nha” bấm gửi cho Tiểu Nguyệt.

Hừ, hần tính để cô đi ăn ngon mà hôm nay cô lại câu dẫn nam nhân khiến hần cực kì khó chịu, phải trừng phạt!

Cùng lúc đó Mộc Di lại nhận được một tin nhắn từ William “Hai ngày sau em đi dự party với anh được không?”

Cô nhanh tay nhấn lại “Ok”. Hoắc Lạc Thần cũng nhanh có được lời đáp “Vâng”.

Tại buổi tiệc, có một đôi nam nữ đang cùng nhau đứng ngoài ban công ngắm nhìn bầu trời đêm.

- Em thích Hoắc Lạc Thần đúng không?__ William nhìn lên bầu trời, lắc lắc li rượu, hôm nay anh mặc bộ Âu phục màu kem, càng tôn thêm dáng người cao lớn của đàn ông phương Tây.

Mộc Di mặc chiếc đầm đen ngang đùi, bó sát người làm tôn lên đường cong quyến rũ khiến bao đàn ông mê đắm, tóc dài được búi lên lộ chiếc cổ thon dài trắng ngần tuyệt mỹ. Cô cười có như không, thưởng thức li rượu vang trên tay:

- Anh cũng nhìn ra sao?

Anh cười nhạt:

- Ánh mắt em nhìn hấn ta lộ rõ thể kia mà.

- Hahaha__ Cô ngược mặt lên trời cười không ngớt

Tại một góc khác của bữa tiệc, đôi nam nữ đang ngồi nhâm nhi ly rượu trên tay. Nam mặc âu phục đen, nữ bận chiếc đầm xòe màu trắng tinh khiết. Bỗng cô nàng nhìn ra phía ban công, liền lay lay người bên cạnh chỉ theo hướng đó:

- Thần Thần, anh xem, kia có phải Mộc Di không?

Hoắc Lạc Thần nhú mày nhìn theo. Mộc Di sao có thể?

Mộc Di quay lại vừa đứng góc nhìn của Tiểu Nguyệt

- A, là Mộc Di thật kìa, mau, chúng ta mau lại chào hỏi__ Nói rồi cô kéo Hoắc Lạc Thần đi theo.

- Chào Mộc Di__ Giọng nói trong veo dâng lên, cắt đứt mạch trò chuyện của hai người. Mộc Di quay lại, nhìn đôi tình nhân đứng trước mặt mình. Là boss, và Tiểu Nguyệt sao?

Tiểu Nguyệt hớn hờ:

- Mộc Di không ngờ lại gặp cô ở đây, không phải là William Trần sao?__ Cô liếc qua người kế bên, mặt đỏ bừng bừng.

Mộc Di cười xã giao:

- Ủ, đây là William Trần CEO tập đoàn xuyên quốc gia WW.

Tiểu Nguyệt rụt rè, giơ tay ra bắt mặt anh cô cũng không dám nhìn lắm bấp nói

- Chào...chào anh, em, em là Lâm Tiểu Nguyệt.

Anh nhìn cô bé rụt rè trước mặt bất giác cảm thấy rất đáng yêu, khóe miệng nhếch lên

- Chào em, thả lỏng đi, anh có ăn thịt em đâu mà sợ.

Cô ngược mặt lên, cơ mặt cũng giãn ra chút ít, đối với trai lạ đẹp là hay mắc cỡ đều đỏ mặt vậy cả.

Tiểu Nguyệt nhìn sang Hoắc Lạc Thần sắc mặt hết sức khó chịu liền bấu môi:

- Này Thần, anh cũng chào người ta đi chứ?

Như không để ý tới lời Tiểu Nguyệt nói, Hoắc Lạc Thần tức giận lên án Mộc Di:

- Thư kí Mộc, tôi không ngờ con người cô lại phóng khoáng như thế. Mới gặp mặt nhau hôm kia, mà hôm nay đã làm đã được người ta mời tới party. Vậy năm ngày nữa chắc cô leo lên giường của William tiên sinh đây nữa à?

Mặt Mộc Di tối sầm lại, hất thẳng cốc rượu lên mặt hấn rồi lạnh lùng bước đi. William quay lại trừng mắt với Hoắc Lạc Thần rồi nhanh chóng chạy theo Mộc Di.

Tiểu Nguyệt tức giận dùng sức mèo cào đánh hấn mắng hấn:

- Anh, anh quá đáng! Anh bị điên sao? Anh biết người đó là ai không? Là CEO của WW đấy. Anh nghĩ hai người họ là yêu nhau à? William là bạn thân của Mộc Di đó.

Hấn nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Sao em biết?

Cô giật mình:

- Ủ ờ thì, anh ta cũng nổi tiếng như anh vậy á, muốn không biết cũng không được. Mà anh còn đứng đó làm gì, mau đuổi theo xin lỗi cô ấy đi.

Hấn chạy nhanh ra ngoài, nhìn bốn phía tìm kiếm hình bóng của cô. Đúng là khi này là hấn quá nóng nên ăn nói hồ đồ. Rốt cuộc không thấy, Hoắc Lạc Thần thầm quyết định mai sẽ mời cô đi ăn để chuộc lỗi, rồi quay gót trở về sảnh cùng với Tiểu Nguyệt.

—còn—

Tui ghét ổng rồi nha

21. Chương 21

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap21

Trong bar, tiếng nhạc xầm xì, Mộc Di ngồi trước quầy rượu, vẻ mặt u sầu, đùi phải bắt lên đùi trái tưởng tá rất kêu gợi, cô gõ bàn:

- Cho tôi thêm ly nữa.

Cậu nhân viên lo lắng nhìn cô:

- Cô đã uống 5 ly rồi đấy, nếu tiếp tục nữa e rằng...

- Cậu không cần phải lo, thân tôi tôi tự lo được, cứ pha__ Cô cương quyết nhìn thẳng cậu nhân viên

- Vâng__ Quả thật cocktail do cậu pha chế rất mạnh, người thường uống vào 3 ly đã lăn đùng ra, uống 5 ly mà vẫn còn có sức gọi thêm cô chính là người thứ hai.

William đứng cách đó không xa, quan sát từng cử chỉ của cô, anh không đến gần vì anh hiểu cô, hiểu cô còn hơn bản thân mình, những lúc thế này cô muốn yên tĩnh.

—

- Ê Bạch Hoa Diệp, mày thấy em gái ngồi bên kia không? Tương tá ngon phết nhỉ__ Cậu thanh niên điển trai vỗ vai Bạch Hoa Diệp đứng kế bên, kề sát tai anh một tay chỉ về phía cô ngồi.

Bạch Hoa Diệp nhàm chán nhìn theo ngón tay của thằng bạn mình:

- Cũng chỉ là phụ...Mộc Di? Bã làm gì ở đây?

Cậu bạn nhìn anh với vẻ nghi hoặc:

- Đừng nói mày quan hệ với cô ấy rồi nha.

Bạch Hoa Diệp liếc xéo, đánh lên đầu của cậu:

- Chị đại của tao.

- Hừm? Chị đại? Mà đừng nói cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đó là boss huyền thoại nhé?

- Ừm.

- Oh My God!? Đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra. Hừm, cũng thú vị__ Cậu vượt cảm đảm chiêu suy nghĩ.

- Ể? Có mấy thằng tới ghẹo gái kìa__ Cậu chỉ dám du côn đang bước đến gần Mộc Di, ánh mắt vô cùng hưng phấn.

Mặt Bạch Hoa Diệp biến sắc:

- Không được, nó đi một mình vậy chắc chắn có gì không ổn. Giờ mà mấy thằng đó đụng vào nó, ngày mai chắc chắn điểm danh trong bệnh viện. Tao phải đi bảo vệ người vô tội__ Nói rồi anh nhanh chân bước tới.

—

- Này em gái, có muốn uống với tụi anh không?__ Thằng đầu đàn đặt bàn tay thô to của nó lên tay trái Mộc Di

Cô vẫn ung dung uống rượu, ánh mắt lạnh đến cực độ, giọng điệu mang khẩu khí ra lệnh:

- Biến.

Nó thu tay lại cười lớn:

- Hahaha, rất hoang dã, anh thích, ra giá đi__ Nó lần nữa muốn mơn trớn xuống đùi cô.

William định chạy lại ngăn cản nhưng có một người đã xông đến trước anh, cầm tay thằng đó đẩy ra ngoài, nhếch môi cười:

- Bọn mày muốn làm gì cô ấy?

Nó lùi lại vài bước, trừng mắt nhìn Bạch Hoa Diệp:

- Tao muốn ngủ với nó đấy.

- Ồ, vậy sao?__ Bạch Hoa Diệp nhướn mày bốn cột

Đàn em của nó chột ghé vào tai nó nói gì đó, nó liền quay ra chỉ tay vào hai người:

- Coi như hôm nay xuôi, mỗi dâng lên miệng vẫn ăn không được. Đừng để tao gặp lại chúng mày. Đi!

Họ vừa đi, Bạch Hoa Diệp vội quay lại đỡ Mộc Di, thấy mấy ly rượu nằm lăn lóc trên bàn thì nhú mày:

- Ê Di! Uống gì dữ vậy má, mày biết cocktail đó mạnh thế nào không?

Cô ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trước mặt, sao nhìn mặt quen thế, ủa tới 2 3 người luôn nè. A, là Bạch Hoa Diệp. Cô liền cười ngây ngô:

- Bạch Hoa Diệp, mày đến đón bà mày đó hả?

- Ừ tao đến đón bà tao, giờ tao khiến mày về được chưa?

Bạch Hoa Diệp sao? Cái tên này anh biết, hẳn là bạn thân chí cốt của Mộc Di, anh có thể an tâm hơn rồi.

William lấy điện thoại gọi ai đó, cất giọng lạnh lùng:

- 10 phút, tìm địa chỉ nhà riêng Hoắc Lạc Thần__ Không đợi bên kia trả lời, anh liền cúp máy.

—

- Di, mày ổn chứ?__ Bạch Hoa Diệp lo lắng nhìn cô gật gù trên bàn

- Hoa Hoa công tử mày thấy tao lẳng lơ lắm đúng không?

- Mày nói gì vậy? Đứa nào dám nói mày như vậy tao cắt lưỡi nó ra.

- Chưa chồng mà có con, không gọi lãng lơ chứ là gì?_ Ánh mắt cô đờm buồn nhìn vào khoảng không trước mặt.

- Mày say quá rồi, tao đưa mày về_ Anh đỡ cô dậy, cột áo khoác mình vào eo cô rồi công cô ra ngoài.

Mộc Di dựa vào bờ vai ấm áp của Bạch Hoa Diệp, dụi mặt mình vào áo anh, đã bao lâu rồi Hoa Diệp mới công cô say mềm như vậy về nhà?

Bạch Hoa Diệp công cô ra xe mình, rồi lái đi.

William đứng ở xa nhìn theo, anh đứng đó nhìn chiếc xe hơi dần khuất bóng. Anh lấy điện thoại ra áp lên tai:

-...

Xong anh anh bỏ điện thoại vào túi quần, rồi bước đi.

—
Hoa Diệp công cô đến cửa nhà, đập cửa rầm rầm:

- Vũ Thiên, Vũ Minh mở cửa.

Mở cửa ra, hai đứa nhóc mặc hai bộ pijama màu hường hình hello kitty vô cùng dễ thương đang đứng trước cửa nhú mồm nhìn anh:

- Hoa Hoa công tử chú biết đã 11 giờ khuya rồi không? Muốn ăn chửi thì cũng canh giờ nào thích hợp hãy tới chứ. Đêm khuya vắng vẻ chú đến nhà của bà mẹ đơn thân là ý gì đây?_ Minh said

Bạch Hoa Diệp cúi xuống nhìn 2 thằng nhóc chưa tới lưng quần mình, đầu chảy vạch đen, làm việc thiện mà bị ăn chửi thế à? Công bằng ở đâu?

- Chú rút của nợ này về_ Anh quay lại cho chúng thấy người đằng sau.

Thiên Minh thấy người đằng sau là ai thì lo lắng.

- Này Mộc Tiểu Di, mẹ bị sao vậy?_ Thiên nhú mồm

- Vô bar uống say, chú tình cờ gặp nên đem về. Giờ cho chú vào nhà được chưa? Bã nặng lắm biết không?

- Vào đi

Anh vào nhà, đặt Mộc Di nằm ngay ngắn lên sôpha, còn mình ngồi một bên thở hổn hển. Minh từ bếp bước ra, đưa ly nước lọc cho anh, còn mình cầm ly chanh nóng lại đỡ cô dậy cho uống.

Thiên đứng kế bên Mộc Di nhú mồm, cô uống bao nhiêu mà mùi rượu nồng nặc vậy?

Cảm nhận có gì ấm ấm chảy vào miệng cô dần dần mở mắt, ánh sáng chiếu vào cô nhìn không rõ người trước mặt.

- Tiểu Di mẹ tỉnh rồi à?_ Minh đỡ cô dựa vào ghế

Thiên bước đến trước mặt cô, khoanh tay trước ngực, chất vấn:

- Mộc Tiểu Di nói con nghe, hôm nay mẹ nói đi dự party tại sao lại vào bar nhậu sến quất cần câu như vậy?

Hoa Diệp rùng mình, tụi nó là con hay phụ huynh thế?

Mặt dù đã tỉnh hơn nhưng men rượu vẫn làm cô lảo đảo, cô nhìn vào hai đứa con trước mặt rồi cụp mi xuống giọng khàn khàn:

- Hai đứa thấy mẹ vô dụng lắm phải không? Uống rượu sến rồi bắt người khác đưa về. Không dành được ba cho tụi con, rồi còn bị người ta phỉ bán là đàn bà lãng lơ nằm dưới thân thằng đàn ông khác. Không có lòng tự trọng.

- Này Tiểu Di mẹ nói cái gì thế?_ Minh lo lắng cầm lấy tay cô.

Thiên vẫn đứng đó, ánh mắt trầm ngâm. Còn Hoa Diệp im lặng, nhìn về ngoài cô vô tư vô lo nhưng nội tâm lại đa cảm, điều này đương nhiên anh biết.

Cô nói tiếp:

- Dù biết ba con có hôn thê rồi nhưng ta vẫn muốn thử, lỡ đâu anh ấy đổi ý thì sao? Nhưng ta lầm rồi, ngoài cô ấy ra ba tụi con không để ý một người nào khác. Ta thấy ghen tỵ với cô ấy. Đều là cô nhi, 10 tuổi cô ấy được nhận nuôi có ba mẹ có ông bà có anh trai yêu thương, còn ta ngày ngày phải vật lộn với từng đòn roi của ba mẹ nuôi. Cô ấy được đi học, ta phải bỏ trốn, nếu không nhờ ba mẹ của Như Thanh chắc ta giờ đang ở đầu đường xó chợ nào rồi. Cô ấy được nhiều người bảo vệ, còn ta thì phải gánh vác bảo vệ nguyên một cái trường trung học. Giờ ta yêu một người nhưng người đó lại thích cô ấy. Con nói xem, tại sao cùng là phụ nữ, cùng bằng tuổi nhau mà ta với cô ấy lại trái ngược quá vậy? Tuổi thơ cô ấy được đắp bằng nhung lụa, còn tuổi thơ của ta lại trải bằng máu, mồ hôi và nước mắt. — Cô vừa nói, nước mắt vừa rơi, bao nhiêu uất ức tủi nhục cô trải ra hết.

Thiên Minh ngồi lên đùi cô, ôm cô, dụi đầu vào hõm vai cô, thì thầm:

- Tiểu Di ngoan, tuổi thơ mẹ đâu chỉ có máu, mồ hôi và nước mắt? Mẹ không nhớ những người yêu thương mẹ sao? Có mẹ Thanh Thanh này, rồi Hoa Hoa công tử này, còn có ba mẹ của mẹ nuôi, dì Năm, còn nhiều thầy cô bạn bè yêu quý mẹ mà. Mẹ không một mình, mẹ không cô độc, bây giờ mẹ còn có tụi con nữa, mẹ phải sống thật tốt cho những người từng coi thường mẹ phải hối hận.

- Mẹ Tiểu Di, mẹ đâu phải người yếu đuối như vậy? Mẹ Tiểu Di kiên cường, lạc quan mà con biết đâu rồi? Mẹ không cần phải ghen tỵ với người ta. Mẹ có những gì họ không có, họ ở sung sướng nhưng họ có được tự do không? Mẹ không phụ thuộc vào ai đây là thứ mà họ không có. Mẹ phải sống thật tốt. Còn nữa, ông ta chưa cưới mà phải không? Mẹ vẫn còn cơ hội, mẹ cũng đâu phải hiền lành gì. Ông ta là chấu đã có hoa thì mẹ nhổ hoa trồng hoa khác vào, trên đời này không gì là không thể, cho dù ông ta có lấy vợ rồi đi nữa thì vẫn ly hôn được mà.

Hoa Diệp nổi da gà, mặt dù muốn lại khuyên can nhưng nhìn mẹ con nhà người ta nồng thắm thì tự nhiên thấy mình là người dư thừa nên coi như mình không nghe không thấy không biết gì hết, mình là người vô hình, mình không thấy họ họ không thấy mình...

Cô ôm chặt hai đứa vào lòng, mắt sưng húp, cười lên là không thấy ông mặt trời đâu luôn, lòng cô nhẹ đi rất nhiều

- Cảm ơn hai đứa.

—còn—

P/s: chap này dài quá dài rồi hình như có chỗ hơi lố mong mn thông cảm

22. Chương 22

CÔ GÁI, GẤP LẠI EM RỒI

#chap22

Đang lúc cảm động nhất, Bạch Hoa Diệp chen vào:

- Cái đó...Di Di à, bà còn chưa nói ông già của hai đứa nhóc này là ai.

Mộc Di định mở miệng trả lời thì Vũ Minh cắt ngang:

- Hoắc Lạc Thần.

Hoa Diệp được câu trả lời liền gục đầu, lẩm nhẩm trong miệng:

- À! Là Hoắc Lạc Thần...Lạc Thần...Hoắc Lạc Thần...Lạc Thần...Thần...Hoắc?!_ Anh đột nhiên mở mắt to ra, đứng bật dậy hét to:

- HOẮC LẠC THẦN?

...

Hoắc Lạc Thần về đến nhà, bước vào phòng cởi chiếc áo khoác ngoài ra nói lỏng cà vạt, tùy tiện rót cho mình một ly rượu vang đỏ, ngồi kế bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thần thờ suy nghĩ những việc tối nay.

Lúc Hoắc Lạc Thần trở lại bữa tiệc thì được điện thoại của bà nội bảo dẫn Tiểu Nguyệt về gấp. Cũng không việc gì quan trọng ngoài hôn sự của hai người.

—

Biệt thự Hoắc gia.

- A Thần à, Tiểu Nguyệt đã về rồi cũng nên tính đến chuyện kết hôn đi là vừa_ Bà nội của Hoắc Lạc Thần là Lưu Phương Như đang ngồi cùng ông nội hần chất vấn.

Hoắc Lạc Thần hơi bất ngờ:

- Bà nội, còn quá sớm.

Bà neho mảy tỏ ý không hài lòng, nhìn sang Tiểu Nguyệt ngồi kế bên hần chỉ biết cuối đầu

- Con xem, Tiểu Nguyệt đã 25 tuổi rồi, cũng không nhỏ gì. Còn con vài ba năm nữa cũng ba mươi, có gì là sớm? Sự nghiệp ổn định, nên lập gia đình đi. Chứ con định long nhong chơi bời nữa sao? Con không nghĩ đến mình thì cũng nghĩ đến ông bà già này chứ. Con xem xem bạn bè của bọn ta đều đã có cháu ẵm bồng hết rồi. Con cứ nhưng vậy làm sao hai ông bà già này xuống cửu tuyền nhìn mặt ba mẹ con?

Hoắc Lạc Thần thở dài:

- Được rồi, tùy nội.

Bà nghe thế liền hớn hờ:

- Nhà hàng, lễ đường, đồ vest, váy cưới, nhẫn cưới, khách mời...ta chuẩn bị đầy đủ rồi. Con xem xem cần mời ai thì mời đi. Hai ngày sau tiến hành_ Bà vừa nói vừa bày ra đủ thứ rồi quần lót thiệp mời cho hần.

Hoắc lão gia đang cầm tách trà, vừa hớp một miếng nghe vợ mình nói liền trợn tròn mắt phun hết ra ngoài.

- Bà...bà nói 2 ngày nữa cưới?

Cả Hoắc Lạc Thần và Tiểu Nguyệt đều ngơ ngẩn.

Bà trừng mắt nhìn Hoắc lão gia:

- Ông có ý kiến?

Người đàn ông cao to kia liền biến thành một con thỏ trước mặt vợ:

- Lời phu nhân đương nhiên là thánh chỉ.

Bà gật đầu hài lòng. Hần đứng dậy cầm một tấm thiệp trống rồi bước đi. Hoắc lão phu nhân liền nói:

- Này nhóc, con không định kiểm tra lại khách mời à?

Hần dừng lại, một tay dứt túi quần một tay giơ tấm thiệp hồng lên:

- Không cần, con tin tưởng bà. Người con muốn mời chỉ một tấm thiệp là đủ.

Nói xong tiếp tục hần đi.

—

Hoắc Lạc Thần chán nản dùng tay xoa xoa thái dương.

Đáng lẽ hần phải vui vì sắp lấy Tiểu Nguyệt chứ, sao hần cứ cảm thấy bồn chồn bất an như vậy?

Điện thoại hân reo lên, không nhìn màn hình hân trực tiếp bắt máy:

” Tôi đang đứng trước công viên gần nhà anh, Hoắc tổng, anh có thể đại giá quan lâm ra đây được không?”

Hân nhìn điện thoại 1 lát rồi áp lên tai:

- Được.

Đêm khuya công viên vắng vẻ, hai người đàn ông được ca tụng là soái ca, nam thần trong lòng các cô gái đang đứng đối diện nhau, mùi thuốc súng bay nồng nặc. William mở lời trước:

- Đối với anh Mộc Di là gì?

- Liên quan?_ Hân nhìn thẳng vào mắt anh

- Trả lời tôi_ William cũng không chịu thua kém, trợn mắt nhìn lại hân

Hoắc Lạc Thần đứng dưng đáp:

- Cấp trên cấp dưới.

- Hết?_ Anh nhúu mày

- Ý anh sao?_ Hoắc Lạc Thần nhướng mày, nãy giờ anh cho hân đi vòng vòng mệt rồi nha

- Anh biết mình là cha của lũ nhỏ?

-...

Anh theo chủ nghĩa “im lặng là đồng ý” nên anh hỏi tiếp

- Anh biết Mộc Di yêu anh?

-...

Vẫn im lặng. William lao về phía Hoắc Lạc Thần túm cổ áo hân lôi lên. Vì anh là con lai nên so với Hoắc Lạc Thần, anh cũng cao hơn một xú:

- Sao anh không nói? Chẳng lẽ nói trúng tim đen của anh rồi à? Tôi không hiểu, tôi kém anh chỗ nào, tiền tài, địa vị, danh vọng, nhan sắc...anh có tôi cũng có thậm chí là giàu hơn anh nữa kìa. Tại sao cô ấy lại chọn anh? Tôi quen cô ấy lâu hơn anh, tôi hiểu cô ấy nhiều hơn anh. Bảy năm qua, anh có giúp Tiểu Di được gì không? Không có, Tiểu Di một mình nuôi con, anh có thấu không?

Hân vẫn đứng yên cho anh lôi kéo đủ kiểu. William hít thở điều hòa lại bản thân, từ từ buông hân ra. Hỏi tiếp:

- Anh yêu Mộc Di không?

-...

Lần này anh chịu hết nổi rồi, vung cú đấm lên khuôn mặt điển trai của hân làm hân chao đảo, túm cổ áo Hoắc Lạc Thần lần nữa:

- Người như anh, không xứng có được tình yêu của Tiểu Di...Tôi sẽ cưới cô ấy.

Anh hất Hoắc Lạc Thần ra rồi bước đi.

Khóe môi Hoắc Lạc Thần chảy ra chất dịch màu đỏ, hân không quan tâm đứng như trời trồng nhìn bầu trời đen kịt lúc này. Nó u ám, ảm đạm như tâm trạng hân bây giờ.

Sáng hôm sau

Hoắc Lạc Thần vừa bước vào văn phòng đã nghe tiếng oản oản của người nào đó:

- Boss sáng tốt lành_ Cô đứng dậy chào xong rồi ngồi xuống tiếp tục công việc.

Hoắc Lạc Thần để ý thấy viên mắt cô còn sưng húp liền tốt bụng nói:

- Tối qua, tôi hơi quá chén, ăn nói lung tung thành thật xin lỗi cô. Còn nữa__ Hắc mốc từ trong túi ra chiếc thiệp mới

Cô đang làm bài đột nhiên dừng bút, ngược mặt lên tái méc. Không tin đây là sự thật liền gặng hỏi hắc:

- Boss cưới vợ?

Hắc gục đầu

- Không phải ngài nói sang năm mới cưới sao?

- Mệnh lệnh bà nội là thánh chỉ

Cô gượng cười, nhìn tấm thiệp hồng ghi tên Hoắc Lạc Thần và Lâm Tiểu Nguyệt.

Mộc Di nhanh chóng xoay người cầm tấm thiệp giấu vào trong túi sách. Rồi quay lại nhìn hắc cười tươi

- Chúc mừng boss, sắp có hỉ sự rồi.

Đó là lời chúc mừng hắc muốn có nhất, vậy mà bây giờ nghe được rồi thì trong lòng cứ bồn chồn như phiếu cái gì đó.

—còn—

Các nàng sao chứ ta tới tuần sau mới thi lận

Thật sự rất bận a~

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ

23. Chương 23

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap23

- Mẹ về rồi đây

- Tiểu Di, mẹ xem hôm nay...__Vũ Minh vui vẻ bước ra, tính khoe với cô hôm nay cậu và anh hai khó khăn lắm mới mua được món hàng giảm giá mà cô thích giữa dòng người tấp nập trong siêu thị, mà khổ thiết, nhà cũng không phải là giàu gì so với ông cha cao cao tại thượng kia nhưng cũng không tới nỗi mua những món hàng giảm giá này, vậy mà cô lại nản nặt đòi bằng được, nhưng vừa thấy cô ủ rũ bước đi thì im bặt.

Vũ Thiên cũng vừa bước ra, thấy sắc mặt cô không tốt, nhíu mày:

- Mộc Tiểu Di mẹ làm sao vậy?

Mộc Di vẫn không nghe thần thờ lướt qua hai nhóc, tới bàn thì quần thẳng tấm thiệp hồng lên, bỏ về phòng.

Anh em họ Mộc hiểu kì quyết định đến gần tấm thiệp, khoanh tay ngược nhìn tội nhân thiên cổ đang oanh oanh liệt liệt đang nằm sõng soài trên bàn. Mắt không động, vẫn như cũ nhìn nó, Thiên nói:

- Minh em nhỏ hơn, anh nhường em, mở đi.

Minh đáp:

- Anh lớn hơn đương nhiên em phải nhường anh, mở đi.

- Em đi.

- Anh đi đi.

- Em.
- Anh.
- Em.
- Anh.

Sau một hồi “đại chiến” cuối cùng hai anh em nhà họ Mộc kia lại nhìn nhau thở dài, đồng thanh nói:

- Chúng ta cùng mở.

Hai đứa mở ra, mỗi đứa giữ mỗi bên tấm thiệp, chăm chú nhìn thật kĩ, bất giác nhũu mảy, đập thẳng vào mắt hai nhóc hàng chữ “Chú rể Hoắc Lạc Thần, cô dâu Lâm Tiểu Nguyệt”.

Vũ Thiên lạnh lùng ra lệnh:

- A Minh em sáng sớm ngày mai gọi điện tới điện thoại bàn của công ty ông ta báo bệnh.

Minh lập tức gật đầu:

- Em hiểu.

Lần này tôi ngược chết ông!

Sáng hôm sau

Hắn bước vào phòng làm việc, đột nhiên nhăn mặt, trễ gần nửa tiếng mà cô chưa tới?

- Thư kí Trần.
- Chủ tịch có gì cần dặn?__ Thư kí Trần cúi đầu.
- Hôm này thư kí Mộc đi làm trễ nửa tiếng trừ nửa số tiền lương tháng này cho tôi, tiền hoa hồng, tiền thưởng tháng này cắt hết.
- Nhưng thưa chủ tịch, hôm nay người nhà thư kí Mộc gọi điện nói cô ấy bị bệnh, xin nghỉ hôm nay.

Hoắc Lạc Thần neho mắt đầy nguy hiểm:

- Sao không trực tiếp gọi cho tôi?
- Họ nói mới sáng sớm sợ ngài đang vận động.

Hoắc Lạc Thần đen mặt, “đang vận động” có ý gì đây? Hắn xoa xoa thái dương phẩy tay:

- Cậu lui ra đi.

Thư kí Trần cuối chào rồi lui ra ngoài.

Trong đây hắn còn phân vân suy nghĩ, hôm qua còn khỏe mạnh sao cô đột nhiên bị bệnh? Tối qua hình như có mưa, đừng nói là dầm mưa về sốt liệt giường chứ? Không được phải gọi hỏi thăm.

Hắn chỉ đơn giản nghĩ là lo cho cấp dưới của mình, người đàn bà đã chom hắn hai con nòng nọc nhỏ. Hắn đâu biết rằng nhìn bộ dạng khẩn trương của hắn bây giờ, người ngoài nhìn vào còn tưởng hắn đang lo lắng cho vợ bị bệnh ở nhà đấy chứ.

Điện thoại reng lên, đầu dây bên kia bắt máy.

“Alô”

Hoắc Lạc Thần mừng rỡ, định hỏi cô khỏe không lại nghe tiếng trẻ con, liền điều chỉnh giọng:

- Này nhóc, chuyển điện thoại cho mẹ đi.

“Là chú đó à? Mẹ cháu đang ngủ không tiện nghe điện thoại. Mà cũng vừa hay, cháu muốn gặp chú để bàn chút chuyện...của Tiểu Di nhà cháu.”

Chưa để hắn trả lời thì đầu dây bên kia lại có người xen vào nhân nhạ nói:

“Không chỉ về Mộc Tiểu Di, mà còn về thân phận của chúng tôi.”

- Được 9h sáng nay, tại House Coffee.

Nói xong cúp máy.

Minh đang ngồi lay hoay tìm kiếm thứ gì đó trong máy tính, rồi ngã người ra chiếc ghế sofa, bắt đầu nhìn như tay nhà giàu mới nổi

- Chọn chỗ cũng được đấy chứ, cách nhà mình khoảng 10 phút đi bộ, trong con hẻm nhỏ rất tĩnh lặng, rất tốt.

—

9h tại House Coffee

Hoắc Lạc Thần đã tới từ sớm, hắn ngồi một bàn sát với cửa sổ bên ngoài, có thể ngắm toàn cảnh con hẻm tĩnh lặng mà hút hồn.

- Chào chú.

Hoắc Lạc Thần nghe có người gọi liền quay lại, đối diện hắn là hai đứa con nít giống nhau như tạc, hắn nhẹ nhàng nói:

- Ngồi lên rồi nói.

Hai nhóc ổn định chỗ ngồi liền có một chị phục vụ đi đến hướng về chỗ hắn hỏi:

- Hai bé cần dùng gì ạ?

- Hai ly cam...

- Chị xinh đẹp cho tụi con 2 ly nước lọc được rồi.

Hoắc Lạc Thần chưa nói xong thì bị Minh dành mất. Cô nhân viên vừa được Minh gọi là chị xinh đẹp liền quay qua nhìn hai đứa nhóc dễ thương, một trong số chúng còn nháy mắt với cô nữa chứ. Ôi ôi, trái tim bé nhỏ này sao chịu nổi? Thế là cô nhân viên đỏ mặt xoay người bước đi, thầm khen con nhà ai mà tốt vậy.

Cô nhân viên vừa đi, cả ba trở nên trầm mặt, Hoắc Lạc Thần lên tiếng phá vỡ bầu không khí:

- Hôm nay hai đứa tìm ta có chuyện gì?

Vũ Thiên nhân hạ dựa vào đằng sau:

- Không phải nói rồi sao?

- Vấn đề hai đứa là con ta, ta biết.

- Ngày mai chú kết hôn với cô Tiểu Nguyệt?__ Minh đổi đề tài.

Hắn ngạc nhiên:

- Sao hai đứa biết?

- Chú không cần quan tâm__ Minh nói

Thiên tiếp lời:

- Tại sao?

Hoắc Lạc Thần cầm tách cà phê lên hóp một ngụm rồi ưu nhã đặt xuống:

- Ta cần có một gia đình.

Minh nhếch môi cười lạnh:

- Gia đình?

- Ta muốn có con cùng chăm sóc chúng với người ta yêu.

Thiên cau mày, khoanh tay trước ngực:

- Ý ông nói, chúng tôi không phải con ông?

Hắn nhăn mặt:

- Ta không có ý đó. Chuyện ta với mẹ con chỉ là ngoài ý muốn, ta sẽ chịu trách nhiệm.

- Trách nhiệm? Ông muốn chịu trách nhiệm như thế nào đây?

- Hàng tháng ta sẽ gửi tiền đều đặn, xem như bù đắp những gì ta làm.

Minh trừng mắt nhìn người cha có trái tim sắt đá lạnh lùng đến vô cảm:

- Ông nghĩ chúng tôi cần tiền? Không có tiền của ông chúng tôi vẫn sống tốt, thứ chúng tôi cần là người cha kia kìa!

Thiên vẫn kiên nhẫn, ưu nhã kiên định nhìn thẳng vào mắt Hoắc Lạc Thần:

- Hôm nay chúng tôi đến đây không phải để nói những lời vô bổ này, mà muốn xin Hoắc tổng đây cho Mộc Tiểu Di nhà tôi từ chức.

Hắn nhíu mày:

- Từ chức?

- Phải, ngày mai cả nhà chúng tôi sẽ trở lại Mĩ cùng chú William__ Minh dần lấy lại bình tĩnh, nhìn hắn ánh mắt thích thú.

- William? Hắn ta thì có liên quan gì ở đây?__ Hắn nhìn anh em họ Mộc hoài nghi.

Thiên lơ đãng nhìn nơi khác, thoáng nhìn hắn chưa tới 1 giây:

- Có đấy. Tối qua mẹ chúng tôi đã đồng ý lời cầu hôn của chú ấy rồi. Ngày mai chúng tôi sẽ về Mĩ chuẩn bị cho hôn lễ, e rằng hôn lễ của chú chúng tôi không thể tham dự, mong thứ tội.

Ánh mắt Hoắc Lạc Thần đỏ ngầu lên, tay cầm tách cà phê như muốn bóp nát nó ra làm trăm mảnh, hắn gầm lên:

- Không thể!

Tiếng nói không hề nhỏ, và đương nhiên đã thành công gây sự chú ý của tất cả mọi người. Họ vừa quay đầu nhìn ba người một lớn hai bé giống nhau như đúc đang trừng mắt nhìn nhau xung quanh tỏa ra mùi thuốc súng nồng nặc liền tản ra, nhanh chóng tính tiền rời khỏi. Trong tiệm giờ chỉ còn ba người này. Nhân viên muốn lại ngăn cản nhưng bước chưa được 10 bước nhìn thấy mặt họ là chân lại nhũn ra, không làm gì được.

Nhìn hắn mất kiểm soát như vậy, tâm tình hai anh em họ Mộc tốt hơn hẳn, Thiên cợt nhả nhìn hắn đầy thú vị:

- Tại sao lại không thể? Trai chưa vợ gái chưa chồng, tại sao lại không thể?

- Cô ta đã có con.

Minh cười lớn:

- Này chú, đừng cổ hủ quá, bên Mĩ kết hôn li hôn là chuyện bình thường, có nhiều người hai ba đời chồng con đàn cháu đống vẫn kết hôn với trai tân được đấy. Và hơn hết, chúng tôi cần cha.

- Ta chính là cha hai đứa.

Minh đột nhiên trầm xuống:

- Xin lỗi, giờ chú có đem kết quả xét nghiệm ADN tới đây nó cũng là 1 tờ giấy đáng vứt đi mà thôi. Đối với tội này mà nói, chồng của Tiểu Di mới là cha của tội này, nếu không phải chồng của Tiểu Di, thì có là cha ruột chúng tôi cũng không cần.

Thiên nhìn hấn, thấy được sự bối rối do dự của hấn:

- Chú Hoắc, tôi thành thật khuyên chú, đừng bao giờ bắt cả hai tay, coi chừng tham quá hóa ghen đấy. Nếu chú đã quyết định lấy cô Tiểu Nguyệt kia thì ráng làm cho tốt. Và... đừng hối hận._ Câu cuối cậu đột nhiên trầm mặt, giọng đầy băng lãnh như muốn cảnh cáo Hoắc Lạc Thần vậy.

- Đi thôi. Chào chú.

Hai đứa nhóc siêu soái bước đi, để lại Hoắc Lạc Thần còn bao nỗi hoài nghi rồi bởi mà tự hấn nghĩ không thông nổi.

—còn—

P/s: hầy , hôm qua ta vừa thi xong, thực sự thì không ổn xí nào cả. Minh thì làm như trâu, còn một số đứa ngồi mát ăn bát vàng, sao cuộc đời nó bất công quá vậy

24. Chương 24

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap24

Đến tận 12 giờ đêm hấn mới về tới nhà. Mệt mỏi, hấn bước về phòng ngủ người ra chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ, tự mình rót một ly rượu vang, thẩn thờ nhìn ra bầu trời tối nay, hấn là chuyện lúc sáng làm hấn rất đau đầu.

Cánh cửa mở ra, một người đàn ông trung niên mặc bộ vest đen bước vào cuối đầu cung kính với hấn:

- Thiếu gia ngài mới về, nên đi nghỉ sớm mai còn tiến thành hôn lễ.

Hấn quay qua nhìn người đàn ông đáng tuổi cha mình trước mặt:

- Chú Lí, là bà nội gọi chú tới sao?

- Vâng

Người được gọi là chú Lí chính là trợ thủ đắc lực của cha hấn ngày xưa, sau khi ba mẹ hấn qua đời do tai nạn giao thông ông ấy cũng lui về, đảm nhiệm việc dạy dỗ Hoắc Lạc Thần coi như hoàn thành di nguyện cuối cùng của ông bà. Vì không có con nên ông xem hấn như con ruột mà dạy dỗ, hấn cũng coi ông như người cha của mình.

- Không phiền thiếu gia nghỉ ngơi.

Ông định lui ra thì hấn lại gọi lại:

- Chú Lí tình yêu là gì?

Ông quay lại không cuối đầu mà nhìn thẳng vào hấn:

- Thiếu gia ngài có ý gì?

- Hình như tôi yêu cùng lúc cả hai người phụ nữ_ Hấn coi chú Lí là người thân, là người mà Hoắc Lạc Thần hấn tin tưởng nhất, những chuyện hấn nghĩ không thông đều do ông gợi ý.

Ông im lặng nghe hấn nói tiếp:

- Một người tôi coi như trân bảo, luôn muốn những gì tốt nhất dành cho cô ấy nhưng tới lúc được cưới cô ấy tôi lại bồn chồn không vui vẻ nhưng tôi tưởng tượng.

-Tôi phá nát của đời của một cô gái trẻ, biết là không có tư cách nhưng khi nghe tin cô ấy sẽ cưới người khác tôi lại muốn cô ấy là của riêng tôi. Tôi tham lam quá rồi đúng không?

Ông nhìn hấn, nhìn đứa trẻ ngày nào còn quần quít bên ông giờ đã lớn thật rồi, còn bị tình yêu làm khổ sở. Bao nhiêu năm qua hấn muốn gì được nấy, hấn nói một không ai dám nói hai, vì hấn là cháu đích tôn, là cháu trai độc nhất của Hoắc gia. Bây giờ chính là lúc để cho hấn biết cái gọi là tình yêu nó như thế nào rồi.

- Ngài đừng nhầm lẫn giữa thương hại và tình yêu.

Hấn ngăn người ra. Thương hại? Tình yêu? Có khi nào hấn đối với Mộc Di chỉ là cảm giác tội lỗi không?

- Được rồi, chú đi ra đi.

Chú Lí vẫn do dự đứng đó, hấn liền hỏi:

- Còn chuyện gì sao?

- Thiếu gia, tôi mạo muội hỏi ngài một chuyện.

- Chú nói xem__ Hấn ngược nhìn bầu trời đầy sao.

- Người đã từng nghĩ đến cảm nhận của Tiểu Nguyệt tiểu thư chưa?

Hấn đặt ly rượu xuống quay sang nhìn ông với vẻ hoài nghi:

- Sao chú hỏi vậy?

- Vì tôi thấy mỗi lần lão gia, lão phu nhân cùng thiếu gia ngồi bàn về đại sự của hai người Tiểu Nguyệt tiểu thư đều cuối mặt trầm lặng từ đầu đến cuối không có ý kiến gì cả.

Hoắc Lạc Thần nhú mày:

- Chú nói thế là thế nào? Không phải tôi luôn cưng chiều cô ấy sao? Chỉ cần Tiểu Nguyệt muốn, bất cứ thứ tôi đều có thể đem về cho cô ấy.

- Vậy cô ấy muốn rời xa ngài, ngài có đồng ý không?

- đương nhiên không!

Ông thở dài, đứa trẻ này đến cuối cùng vẫn không hiểu gì cả:

- Hôm nay tôi dùng thân phận tiên bối nói với hậu bối nói cho ngài biết, thứ tình cảm ngài đối với Tiểu Nguyệt tiểu thư chỉ là cố chấp. Ngài vì ảnh hưởng từ cha mẹ nên mới lầm tưởng đó là tình yêu. Mỗi người mỗi khác, ngài không thể ép mình cùng với Tiểu Nguyệt tiểu thư biến thành hai người họ được.

- Nếu như vậy cô ấy có thể lựa chọn rời xa tôi, đâu cần kết hôn?__ Hấn ương ngạnh nói lại.

- Đó là vì cô ấy mang ơn với Hoắc gia.

- Tôi không cần biết là vì lý do gì. Hoắc Lạc Thần tôi đã quyết thì không ai thay đổi, tôi nhất định phải cưới cô ấy không ai có quyền ngăn cản.

Ông lắc đầu, hấn vẫn cứng đầu như thế:

- Những gì muốn nói tôi đã nói xong, quyền quyết định là của ngài. Nếu ngài đã chọn Tiểu Nguyệt tiểu thư thì mong ngài đừng hối hận. Ngài nghĩ sớm.

Nói rồi ông cúi đầu lui ra.

Hấn vẫn ngồi đó, tự ép mình suy nghĩ người hấn yêu là Lâm Tiểu Nguyệt, không phải Mộc Di, tất cả những gì hấn làm là muốn có một tình yêu nồng cháy như ba với mẹ, họ chính là thần tượng trong lòng hấn.

Hôm nay hấn diện một bộ vest đen, những đường cắt may hoàn mỹ vừa sát người hấn, bên ngực trái còn gắn thêm một bông hồng đỏ.

Cốc cốc

- Này nhóc xong chưa? Khách khứa tới gần hết rồi đấy. Làm gì mà lề mề quá vậy?

Bà hấn ngoài cửa vọng vào, nghe ngữ điệu là biết vui mừng cỡ nào rồi, cũng phải bà sắp có cháu bông mà.

Hấn mở cửa bước ra nhìn bà nội mình mắt sáng như pha lê:

- Ấy ya, cháu trai của ta đúng có khác, bình thường nhìn con bạn vest đã đẹp rồi, hôm nay còn cài thêm bông hồng trước ngực càng thêm cuốn hút nhỉ.

- Con muốn đi gặp Tiểu Nguyệt một chút.

Hấn vừa định bước đi thì bị bà hấn kéo lại:

- Con tới đó làm gì? Toàn đàn bà con gái trong đó tính dọa họ xỉu hết sao? Bây giờ đi ra lễ đường chờ cô dâu đến nắm tay đi. Bà vừa nói vừa đẩy hấn đi.

Hôn lễ của “ông hoàng” giới kinh doanh đúng là hoành tráng không thể nào xem thường, quan khách ở đây đều là người có máu mặt cả Hắc lẫn Bạch đạo.

Hoắc Lạc Thần vừa bước ra, quan khách hai bên đều vỗ tay rần rần. Đúng nam thần có khác, khí chất cũng hơn người mà. Đứng trên khán đài, Bạch Hoa Diệp hôm nay gán chức MC liền thông báo:

- Chú rể Hoắc Lạc Thần tới!

Vừa dứt lời kèn trống nổi lên chúc mừng.

Hấn bước tới khán đài, Bạch Hoa Diệp lần nữa lại nói:

- Mời cô dâu Lâm Tiểu Nguyệt!!!

Tất cả mọi người đều hướng mắt ra phía ngoài chờ đợi nhìn xem nhan sắc của phu nhân Hoắc Lạc thần ra sao. Như đáp lại vẫn là một khoảng im lặng. Bạch Diệp Phong cười trừ:

- Haha...cái kia...chắc do Tiểu Nguyệt tiểu thư chưa chuẩn bị xong thôi, còn tới 10 phút mà.

5 phút

7 phút

10 phút...

Không khí xung quanh Hoắc Lạc Thần lạnh đi, Bạch Hoa Diệp đứng gần đó cũng phải rùng mình, anh méo mới nặng ra nụ cười tươi nhất có thể:

- Xin mọi người chờ một lát, chắc do cô dâu chưa chuẩn bị xong thôi. Ai cũng biết con gái đều điệu thế đấy.

Anh vừa dứt lời, mọi người trong bữa tiệc xôn xao, nghi ngờ cô dâu này. Bà và ông nội Hoắc Lạc Thần cũng cuốn cuốn lên hết.

Bỗng có một người chạy vào nói:

- Hoắc tổng, Tiểu thư Tiểu Nguyệt đã bỏ trốn.

Mắt hấn đỏ ngầu lên, tay nắm thành quyền. Cùng lúc đó điện thoại của Bạch Hoa Diệp vang lên, anh nhìn người gọi rồi bắt máy:

- Alô, mà gọi tao có gì không?

- Hả là nhóc hả, Di Di đâu?

- CÁI GÌ? Giờ đang ở bệnh viện nào?

- Được được, chú qua liền.

Hoắc Lạc Thần nhìn khuôn mặt khẩn trương của Hoa Diệp thì nhú mày:

- Xảy ra chuyện gì?

Hoa Diệp lắp bắp nói:

- Mộc Di, cậu ấy, bị tai nạn giao thông, đang cấp cứu tại bệnh viện, hiện giờ chưa rõ sống chết.

RẦM

—còn—

Ta buồn ngủ quá

25. Chương 25

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap25

- Mộc Di, cậu ấy, bị tai nạn giao thông, đang cấp cứu tại bệnh viện, hiện giờ chưa rõ sống chết.

Rầm

Người Hoắc Lạc Thần như sụp đổ. Tai nạn giao thông? Sao có thể? Không phải hôm nay cô ấy sang Mĩ sao?

Hắn lao tới Bạch Hoa Diệp, nắm cổ áo Hoa Diệp xốc lên:

- Mộc Di giờ ở đâu?

Hoa Diệp ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại cố gỡ hai bàn tay đang gì chặt cổ áo mình ra:

- Anh nên lo cho vợ chưa cưới của anh đi. Mình em đến đó được rồi.

Đồng tử giãn ra, hắn trừng mắt, hai mắt đỏ ngầu, gân xanh trên trán nổi từng đường một, lực ở cánh tay tăng lên siết cổ Hoa Diệp hơn, hắn gầm lên:

- NÓI!

- Ồ...

Hắn lao nhanh ra ngoài, không quan tâm đến những người xung quanh.

Hoắc lão phu nhân nhíu mày, thằng cháu này bị sao vậy? Vợ không quan tâm cứ nhiên lại quan tâm người ngoài? Bà bước lên định ngăn cản hắn thì một bàn tay đặt lên vai bà nín lại, bà quay lại nhìn mặt:

- Lão già, ông làm gì vậy?

Hoắc lão gia điềm đạm lắc đầu:

- Chuyện của nó, nó tự khắc biết làm thế nào.

- Nhưng...

- Nó lớn rồi.

Nghe Hoắc lão gia nói vậy Hoắc lão phu nhân liền im lặng hướng mắt về phía cửa mà lo lắng. Hoắc lão gia cũng trầm trầm nhìn theo hắn.

Lúc này Bạch Hoa Diệp cũng hít hẫ chạy theo.

Ở lễ cưới, thư kí Trần bước lên sân khấu, điềm tĩnh thông báo:

- Thành thật xin lỗi các vị quan khách, lễ cưới hôm nay sẽ hoãn lại, mong chư vị thứ lỗi__ Anh cuối người góc 90° tỏ rõ thành ý.

Quan khách ra về, mỗi người một vẻ đoán già đoán non là rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Vị hôn thê của Hoắc Lạc Thần cứ nhiên đào hôn đây chắc chắn là chủ đề hot cho mấy tên chó săn đây

—

Hắn lái xe đến bệnh viện, điên cuồng tìm kiếm. Nhìn dòng người tấp nập ở đây lòng hắn càng loạn hơn, hắn sợ, hắn sợ cô sẽ...không được! Hắn không cho phép điều gì xảy ra với cô, tuyệt đối không!

Hắn bắt gặp hai thân ảnh bé nhỏ đang ngồi run rẩy trước phòng cấp cứu. Hoắc Lạc Thần nặng nhọc bước tới, tim hắn thắt lại khi thấy Vũ Thiên Vũ Minh mình mẩy nhứt nhứt, lấm lem sứt sùi khóc. Hắn ngồi xuống đối diện hai đứa nhỏ, đặt tay lên vai Thiên Minh, ánh mắt mắt tràn đầy lo lắng:

- Hai đứa có bị thương không? Đi khám chưa? Còn Mộc Di đâu?

Thiên, Minh ngược đầu lên, nhìn hắn đầy phần nộ, gương mặt lem luốt, hai mắt sưng đỏ lên vì khóc nhất quyết không chịu mở miệng. Tại người đàn ông này mà khiến mẹ cậu thành như vậy, tất cả là tại hắn.

Đối diện hai đôi mắt nhìn hắn đầy căm phẫn, lòng hắn nhói lên. Đến cuối cùng người sai vẫn là hắn sao?

Vừa lúc đó, Hoa Diệp chạy vào thấy hai đứa đang ôm nhau nhìn Hoắc Lạc Thần không chớp mắt. Anh liền chạy ngay tới ôm lấy hai đứa nhỏ lo lắng sẫm soi từng đứa:

- Hai đứa có bị thương ở đâu không?

Hai nhóc quay lại nhìn anh, nghe anh hỏi vậy nước mắt trực trào chảy ra. Chúng nép sâu vào người anh, tránh cánh tay của Hoắc Lạc Thần đang để trên vai mình. Nhìn tay mình lơ lửng trên không trung, bỗng nhiên hắn thấy hụt hẫng. Đúng là thằng đàn ông tồn, đến con của mình mà nó còn chán ghét, hắn cười tự giễu.

Hoa Diệp nhìn hai đứa trong lòng mình cứ khóc thì vô cùng lo lắng. Anh vỗ về hai tấm lưng đang run rẩy kia:

- Được rồi, được rồi, không sao đâu a. Hai đứa có bị thương đâu không?

Chúng ra sức lắc đầu, tiếng nức càng ngày càng nhiều hơn.

- Thế thì tốt rồi. Vậy hai nhóc nói cho Hoa Hoa công tử nghe, tại sao mẹ hai nhóc bị thương?

Thiên Minh từ trong lòng anh ngóc đầu lên, nước mắt nước mũi tèm lem, Minh sụt sịt nói:

-Mẹ..hức.. xe..hức..tông.. cứu..hức.. bị...thương.

Bach Hoa Diệp cười khổ, thực tình là chúng nói cái gì anh hiểu chết liền, anh nhìn sang Thiên cầu cứu:

- Vũ Thiên dịch lại chú nghe.

Thiên cũng khóc nhưng không tới nỗi nói không ra tiếng như Minh:

- Em ấy nói, mẹ vì cứu hai đứa con nên mới bị xe tông...oa oa__ Thiên Minh khóc rống lên, tiếp tục nép vào lòng Hoa Diệp.

Anh vỗ vỗ lưng hai đứa, ánh mắt đau buồn nhìn cánh cửa phòng cấp cứu, nhẹ giọng dỗ dành hai đứa:

- A, ngoan nào, mẹ hai nhóc sẽ không sao đâu. Mạng của cô ấy tốt lắm, nhất định gặp dữ hóa lành mà.

Hắn nhìn ba người ôm nhau an ủi thì hồi hận. Nếu như hôm qua hắn giữ chúng lại nói với chúng hắn cần cả ba thì liệu cô ấy có phải cấp cứu bên trong không? Nhìn họ như vậy, hắn cả thấy mình như người dư thừa, hắn không có tư cách làm cha. Hai đứa trẻ hoạt bát đáng yêu thường ngày lại thành ra bộ dạng này tất cả đều do hắn.

Đèn cấp cứu tắt, bác sĩ bước ra, hắn lao nhanh tới trước mặt ông, ánh mắt thống khổ bám chặt hai vai ông lắc:

- Bác sĩ, người bên trong, cô ấy, thế nào rồi?

Bác sĩ nhìn chằm chằm người trước mặt, nhìn gương mặt thành khẩn của hắn mà áy náy, lại nhìn ba dáng người đứng sau đang mong đợi bằng ánh mắt cầu xin, sau đó ông nhìn lại hắn vô lực lắc đầu, rồi nắm bàn tay hắn gỡ xuống bước đi.

Hắn ngã xuống hốc mắt cay cay, một giọt rơi xuống sàn nhà lạnh buốt. Đầu óc trống rỗng, chỉ lập đi lập lại một câu: Mộc Di chết rồi, Mộc Di chết rồi, Mộc Di chết rồi...

Từ sau cái lần ba mẹ hắn chết đi hắn cứ tưởng cả đời này hắn sẽ không bao giờ rơi một giọt nước mắt nào vì ai. Bây giờ thì hay rồi, hắn cứ cố chấp tình cảm đối với Mộc Di là thương hại ngờ đâu lại là tình yêu. Lúc cô yêu hắn hắn biết như không bao giờ để ý để cô đau khổ, đến lúc hắn phát hiện mình đã yêu cô thì cô đã không còn. Ông trời đang trêu đùa hắn phải không? Những người hắn thương yêu, từng người, từng người một đều ra đi, ba mẹ, rồi giờ tới người con gái hắn yêu.

- Mộc Di anh xin lỗi, anh sai rồi. Anh xin lỗi.

Hắn nắm tay lại đánh thẳng xuống sàn nhà. Tay hắn đau nhưng nó chẳng đáng là bao so với cô ấy đâu, không đáng đâu...Hắn đau khổ, tự dằn vặt, hắn rơi nước mắt, gương mặt đẹp để lúc sáng giờ đã lấm lem, bộ vest phẳng phiu cũng nhăn nhó. Hắn quì đó, đau khổ cùng sám hối..

- Máy người bị sao thế?

—còn—

Ta miêu tả nội tâm còn non lắm có gì góp ý nha. Ta tính chap này nữa là hết, mà có 1 số bạn góp ý nói truyện nhanh quá nên ta mới tiếp tục bò vòng vòng đây

26. Chương 26: End

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#chap26 (end)

- Máy người bị sao thế?_ Một giọng nói trong trẻo từ đằng sau lưng Hoắc Lạc Thần vang lên

Hoắc Lạc Thần nghe giọng nói quen thuộc liền quay lại, lập tức sững sờ nhìn hai người đang đứng trước mặt, chỉ tay vào hai người:

- Sao...sao lại?

- Hửm? Sao trắng gì ở đây?_ Người nọ nhíu mày tỏ ý không vui.

- Không phải là...đã chết sao?_ Hoắc Lạc Thần ngờ nghệch hỏi.

Cô nhăn mặt:

- Ai nói tôi chết?

Cô nghiêng người nhìn ba bóng dáng đang ngồi bên kia. Hai đứa song sinh thì điềm tĩnh dùng khăn lau chùi sạch sẽ khuôn mặt lợ lem của mình, còn Bạch Hoa Diệp cũng thu lại bộ mặt ủ rũ, tươi cười sáng lạng nhìn cô. Mộc Di đan mắt, hừ, chắc chắn do hai tiểu quỷ kia bày ra. Hoắc Lạc Thần cất giọng:

- Nhưng mới này bác sĩ...

- Hả? Bác sĩ sao?_ Mộc Di nhướng mày nhìn hắn, mắt đậm ý cười. Quả thật nhìn hắn bây giờ có chút đáng yêu a, mặt ngu ngu này, nước mắt nước mũi tèm lem này, còn ngồi dưới đất nhìn cứ như con nít bị dành kẹo ấy.

Từ đằng sau lưng cô, ông bác sĩ mới này thò đầu ra nhìn hắn nhe răng cười híp mắt, tay giơ hình chữ V. Hoắc Lạc Thần ngờ nghệch nhìn ra đằng sau.

Thiên Minh lơ đãng nhìn hướng khác, phán một câu:

- Không gì là không thể.

Hắn quay lại nhìn cô:

- Không phải em bị sao xe tông sao?

Cô nhún vai:

- Ờ thì bị xe đạp tông.

Hắn lại nhìn về phía ba người kia. Minh hồn nhiên trả lời:

- Cũng đều là xe mà.

Hắn quay lại nhìn cô:

- Vậy em có bị thương sao không?

- Xây sát chút ít, ngoài da thôi__ Mộc Di giơ cánh tay đã băng bó kĩ càng cho hắn xem.

- Vậy đứa nào nói em bị thương sắp chết?__ Hàn khí xung quanh tỏa ra, làm cho Bạch Hoa Diệp rùng mình một cái, lại còn bất giác ánh mắt muốn giết người của ông anh họ nữa chứ. Ô ô, anh chỉ muốn giúp hai người bọn họ thôi mà. Thiên Minh lên tiếng:

- Không liên quan đến con.

Hoa Diệp ai oán nhìn hai đứa nhóc thâm hiểm này, hết giá trị lợi dụng rồi thì vứt ông đi à? Đồ ăn cháo đá bát! Anh quay người nhìn Hoắc Lạc Thần cười hề hề:

- Không nói vậy làm sao kéo anh tới nơi này?

Thực tình thì anh cũng là người bị oan mà, tất cả do hai tên ôn thần nhà các người hại anh cả, nhớ lại lúc này...

” Vũ Thiên, Vũ Minh đột nhiên lấy điện thoại của Mộc Di gọi cho anh:

- Alô, mày gọi cho tao có chuyện gì không?

- Là con-Vũ Thiên không phải Mộc Tiểu Di.

- Hả là nhóc hả, Di Di đâu?

- Mẹ bị xe tông, giờ đang ở trong bệnh viện.

- CÁI GÌ? Giờ đang ở bệnh viện nào?

- Khoan, chú bình tĩnh, Mộc Tiểu Di chỉ bị xây sát ngoài da thôi. Cháu gọi chú là muốn chú nói cho Hoắc Tổng kia biết, càng bốc phét càng tốt, để hắn tới đây cho bằng được. Nhớ kĩ không được sai sót, nửa đời sau Mộc Di có chồng sai bảo hay không là nhờ chú hết đây.

- Được được, chú qua liền.”

Là thế đấy, anh vô tội mà .

Không thềm để ý tới Hoa Diệp nữa, hắn đứng dậy lao tới ôm chặt Mộc Di. Mộc Di bất ngờ nhưng cũng không có ý định đẩy ra, chỉ đứng im mặc cho hắn siết chặt cô. Nhưng người bên cạnh cô thì không nghĩ vậy, ánh mắt nhìn hắn căm hận thấu xương kéo Mộc Di khỏi móng vuốt của hắn, hai mắt trừng lên nhìn Hoắc Lạc Thần đầy thách thức. Hoắc Lạc Thần bị lôi ra thì nhú mày, hắn mới ôm cô một chút thôi a, lạnh lùng nhìn người con gái đang kéo Mộc Di tách xa hắn. Cô gái chưa ngoa lên tiếng:

- Đây anh kia, anh chính là ba của lũ trẻ? Anh nghĩ anh là ai mà có tư cách ôm Mộc Di của tôi? Anh trách xa ba mẹ con Di Di ra, nếu không phải vì anh một cô gái tương lai sáng lạng lại thành ra như vậy?

Một khắc tức giận, nhưng sau nghe Vương Như Thanh (ai quên thì lật lại chap 5 nha) nói mất hắn liền trầm xuống, đúng là hắn không có tư cách gì cả, Hoắc Lạc Thần nhếch môi tự giễu.

Thấy tình hình căng thẳng, Bạch Hoa Diệp chạy lại nắm tay Như Thanh kéo ra:

- Thanh bà chill im lặng chút đi, qua bên đây với tôi.

Vương Như Thanh đột ngột bị kéo đi giật mình, định thần lại nhìn người nắm tay mình lửa giận cơ hồ bốc lên tới đỉnh đầu giùng giăn đòi buông tay:

- Tên mặt trắng mau thả bốn tiểu thư ra, mày nghĩ mày là ai mà dám đụng tay đụng chân với bà? Mau bỏ móng heo mày ra!

Bạch Hoa Diệp làm như không nghe tiếp tục kéo Như Thanh tránh chỗ khác:

- Mày im lặng cho tao, tao còn để mày ở đây một phút liền hồng đại sự!

Nhìn Bạch Hoa Diệp cùng Vương Như Hoa khuất bóng hai anh em họ Mộc tựa hồ nhếch môi cười, xem ra lần này gọi thêm mẹ nuôi là đúng rồi, Mộc Di nhìn bọn họ đi, cảm thấy may mắn khi có hai đứa bạn tâm giao như thế. Cô nhìn lại hắc, hắc đứng đó bao nhiêu khổ sở dần vật ập vào lòng thật không dễ chịu chút nào. Ánh mắt cô thoáng chút buồn nhưng nhanh chóng biến mất, cô bước lại gần hắc, đưa tay lau nhẹ khuôn mặt lấm lem hời hợt:

- Boss không ở lại đám cưới với Tiểu Nguyệt mà đến đây làm gì?

Hắc giật mình nhìn hành động của cô, tâm tình có một chút vui vẻ, hóa ra cô vẫn quan tâm hắc. Không có ý định trả lời câu hỏi của cô, Hoắc Lạc Thần bỗng nhớ ra việc gì đó ngược lên đối diện đôi mắt trong trẻo của cô chất vấn:

- Không phải hôm nay ba người sẽ trở về Mĩ sao?

Cô nhú mày, ai nói cô về Mĩ? Cô suy ngẫm một chút liếc sang hai thằng ôn dịch.

Nhận được ánh mắt sắc lẹm của cô, cả hai tựa hồ không biết, Minh nhìn lên trần nhà cảm thán:

- Anh hai, trời hôm nay trong xanh quá nhỉ?

Thiên cũng ngược mặt nhìn theo:

- Đúng là rất trong xanh!

Mộc Di buồn cười nhìn hai đứa trẻ, vừa quay lại thì đụng trúng ánh mắt ưu thương của hắc, vốn muốn cùng chúng diễn một màn ai ngờ đâu lại gặp được ánh mắt của hắc, haiz, nhìn hắc vậy ai nỡ làm tổn thương chứ. Cô ảo não thở dài, sau đó cười cười nhìn hắc:

- Tôi không có đi.

Tưởng hắc sẽ vui lên ai ngờ đâu mặt hắc càng xệ xuống hơn, nhìn hắc cô lại tưởng tượng đến lúc nhỏ Thiên Minh chớp chớp mắt nhìn cô ý muốn phản kháng không uống sữa.

Hắc sần sần nhìn cô:

- Em không phải phải kết hôn với William sao?

Nghĩ tới cô cùng người đàn ông khác cùng bước lên lễ đường, cùng trao nhẫn, cùng một giường, cùng một nhà Hoắc Lạc Thần hận không thể phanh thầy hắc ta ra làm trăm mảnh. (chú cũng một thời bông bột kia)

Cô biến sắc, luồng sát khí phóng tới hai anh em nhà họ Mộc như muốn đem cả hai lên chiên xù mới vừa lòng. Thiên Minh rùng mình, tiếp tục ngó lơ, Minh nhảy xuống hướng bên ngoài đi ra:

- Anh hai à, trời tốt như vậy, chúng ta nên ra ngoài ngắm cảnh hóng mát thì hơn. Ở trong này toàn mùi thuốc khử trùng, còn có hàn khí lạnh ngút trời này nữa, thật không an toàn.

Thiên cũng nhảy xuống, nhanh chân bước theo:

- Chúng ta nên đi trước khi bị ướp lạnh rồi đem lên chiên xù.

Cô nhìn lại hắc, ánh mắt có chút bức xúc:

- Tôi mới không có! Sáng nay Lâm Tiểu Nguyệt gửi cho tôi một bức thư nói là cô ấy đào hôn, mong tôi chăm sóc anh cho tốt. Đương nhiên cơ hội này tôi tuyệt đối không bỏ qua, phải khiến anh trở thành thê nô tôi mới hả dạ.

Nói có sách mách có chứng, cô đưa tay vào túi áo đem ra một bao thư đập thẳng vào ngực Hoắc Lạc Thần.

- Tự mình xem.

Hắn ngu ngơ mở ra:

” Gửi Mộc Di.

Thật sự tôi luôn hâm mộ cô, cô là một cô gái độc lập tự có quyết định cho bản thân. Còn tôi thì cứ như một con búp bê phải phụ thuộc vào người khác mà sống. Tôi không muốn sống dưới cái bóng người khác nữa, tôi muốn thử tự quyết định cuộc đời mình một lần, dù có sai hay đúng tôi cũng sẽ không hối hận đâu. Còn về Thần, tôi có cảm giác cô rất thích anh ấy, nên tôi mong cô hãy quan tâm anh ấy. Cô đừng hiểu lầm tình cảm giữa bọn tôi, tôi chỉ xem anh ấy như anh trai thôi. Thật...thật ra tôi đã sớm có người trong mộng rồi. Tất cả trông cậy vào cô, cảm ơn cô, Mộc Di.

Lâm Tiểu Nguyệt”

Hoắc Lạc Thần cầm bức thư trên tay nhíu mày, thì ra hắn xem nữa lại phá hỏng cuộc đời của một cô gái nữa rồi. Bỗng, hắn nhớ lại cô lúc nãy nói “phải khiến anh trở thành thê nô tôi mới hả dạ.” cô nói muốn khiến hắn trở thành thê nô, trở thành thê nô a, mắt Hoắc Lạc Thần chợt sáng như được có phải ý cô nói là muốn hắn trở thành chồng cô không? Suy nghĩ vừa lóe lên, hắn liền ngây ngốc cười tươi, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc nhìn cô.

Mộc Di đột nhiên thấy hắn bất thường thì bước lại gần một chút, hươ hươ bàn tay trước mặt hắn, thấy hắn không có phản ứng thì bạo hơn, dùng hai tay vỗ vỗ vào mặt hắn, kéo mặt hắn tới gần mặt mình dí trán hai người sát vào nhau:

- Kì lạ, đâu có sốt.

Hoắc Lạc Thần thấy hành động này của cô có chút sững sốt, nhanh chóng biến bị động thành chủ động không đợi cô tách ra liền một tay giữ gáy, một tay cổ trụ eo cô ép chặt vào người hắn, đặt lên cô một nụ hôn. Cô ngạc nhiên chưa kịp phản ứng, hắn liền động đậy, liếm láp môi cô, khê cắn môi cô. A, cô la lên một cái, hắn nhanh chóng đưa chiếc lưỡi điêu luyện vào khoang miệng cô, nhẹ nhàng ôn nhu khám phá từng chút trong miệng cô, chính cái cảm giác mềm mại này làm hắn 7 năm nay không thể quên được. Người cô cứng ngắc, sự dịu dàng của Hoắc Lạc Thần khiến cô mất tự chủ hòa theo, đưa tay ôm lấy cổ Hoắc Lạc Thần đáp trả. Hoắc Lạc Thần thấy cô không phản kháng mà còn đáp lại hắn khiến tâm tình hắn vui vẻ khôn cùng. Hai người ôm hôn nhau quẩn quất mà không màng đến đây là bệnh viện luôn a.

Hắn lưu luyến rời khỏi bờ môi dụ hoặc ấy, ôm Mộc Di thật chặt vùi đầu vào cổ cô phả từng hơi nóng hổi:

- Mộc Di, anh yêu em.

Cô kinh ngạc hạnh phúc ôm Hoắc Lạc Thần, ánh mắt hiện lên tia giao hoạt:

- Nếu anh nói yêu em thì phải chịu trách nhiệm với em nửa đời sau đấy.

Hắn tựa hồ xiết chặt chiếc eo mảnh khảnh của cô hơn

- Không vấn đề, anh tình nguyện làm thê nô cho Mộc Di em nửa đời sau.

Cô cười hạnh phúc:

- Là anh nói đấy nhé.

- Ừ là anh nói_ Hắn ôn nhu trả lời.

- Anh yêu em.

- Em cũng yêu anh.

- Mộc Di à.

- Sao?

- Mình kết hôn nhé!

- Ừm.

- Tuần sau tiến hành.
- Hả? Sao gấp vậy?
- Anh không muốn em đi 7 năm nữa đâu.
- Haha được rồi.

—
 “Chuyến bay đến Mỹ chuẩn bị cất cánh, xin quý khách mau chóng tắt điện thoại, và thắt dây an toàn”

Ở khoang hạng nhất của máy bay, ở hàng ghế nào đó William đang ngồi nhìn ra bầu trời trong xanh ngoài kia, nhớ lại buổi nói chuyện sáng hôm qua của anh với Mộc Di

”Hai người ngồi đối diện nhau, William bắt chuyện trước:

- Mai anh đi rồi.

Cô bình thản trả lời:

- Ừ chúc anh thượng lộ bình an.

Anh nhíu mày

- Mộc Di em có thể vô tâm vậy sao?
- Thế nào là vô tâm?
- Em nên buông tay Hoắc Lạc Thần đi, ngày mai hẳn ta sẽ kết hôn.

Cô vẫn bình thản:

- Thì đã sao?

Buông cô như vậy anh không đành lòng, nhất là khi người cô yêu lại kết hôn với người khác thực không can tâm! Anh nhìn cô ánh mắt u sầu cùng hi vọng, nhẹ giọng nài nỉ:

- Mộc Di, em đi với anh, quên hẳn đi. Hẳn không xứng để em hi sinh như vậy, quay về Mỹ anh cùng em kết hôn, anh không quan trọng việc hai đứa là con ai anh nhất định đối với chúng như con ruột.

Mộc Di im lặng nhìn anh.

William cụm mắt xuống, che giấu sự đau thương nhếch môi tự giễu:

- Anh hiểu rồi.
- Thật xin lỗi.
- Em không có lỗi gì cả, không ai có lỗi. Anh đi trước, chúc em hạnh phúc.

William đứng lên xoay lưng về phía Mộc Di bóng lưng chứa bao cô đơn, anh dừng lại:

- Ngày mai em có thể đến tiễn anh được không?
- Được.
- Cảm ơn.

Nói rồi anh bước đi, nhìn bóng người anh thật sự rất lạnh lẽo”

William cụm mắt xuống, bỗng kể bên anh có giọng nói trong trẻo vang lên:

- Anh gì ơi, anh có thể nép qua cho tôi vào được không ạ?
- À được chứ__ Anh ngược lên chuẩn đứng lên nhường đường cho cô gái liền kinh ngạc:
- Lâm Tiểu Nguyệt?

Cô vẫn cười nhìn anh bộ dạng điềm đạm của cô bây giờ thật làm người khác động tâm:

- Chào anh William, trùng hợp thật!

—end—

Hãy, ta viết chap này hơn 2 tiếng rưỡi đấy mà cũng kì tích viết dài vậy mà ta không buồn ngủ á chứ. Còn khoảng 3 4 chap ngoại truyện nữa nha.

Cái kết này cũng hơn bất ngờ chút xíu nhỉ? Mà cũng xàm xàm nữa kiểu như viết lở dở ấy. Mà đây là kết mở cho Tiểu Nguyệt và William còn cặp chính ta nghĩ sẽ cho 1 phần ngoại truyện lồng vào cho vui mọi người thấy ổn không?

27. Chương 27: Ngoại Truyện1

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#ngoại_truyện1

”Tôi là Lâm Tiểu Nguyệt, tôi sống ở cô nhi viện từ nhỏ, năm 10 tuổi được Hoắc gia nhận về nuôi. Ở đây tôi bắt đầu sống với danh hiệu tiểu thư Hoắc gia.

Lúc đầu tôi cảm thấy rất tốt, tôi có ông có bà còn có một người anh trai rất yêu thương tôi, nhưng dần về sau tôi tự hỏi liệu mình có muốn cuộc sống như vậy không? Tôi bị ràng buộc với những quy tắc, học tất cả những thứ được cho là giúp ích cho gia tộc sau này, anh trai lại luôn bảo bọc tôi quá mức. Đi học thì xe đưa đi đón về đúng bữa, vì gia thế nên xung quanh tôi chẳng có lấy một người bạn, họ chỉ đứng nhìn tôi từ xa ngưỡng mộ, những lúc gặp tình huống như thế tôi chỉ cười trừ và cố bước đi thật nhanh để không ai nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của tôi.

Tôi sống trong chiếc vỏ bọc mình tự tạo dựng nên, một cô công chúa ngây thơ và gần như tách biệt với thế giới bên ngoài.

Tôi cảm thấy mình như một con búp bê sống, họ nói tôi nên làm tôi sẽ làm, họ nói không được làm tôi sẽ không. Tôi không thể phản kháng và không có quyền phản kháng, bởi vì, tôi chỉ là một đứa con nuôi mà thôi. Ngay cả việc lựa chọn người yêu và kết hôn đều nằm trong tay họ.

Còn Mộc Di, cô ấy và tôi khác xa một trời một vực. Có thể cô ấy nghĩ tôi sung sướng sống trong nhung lụa, cũng phải vì cô ấy từ nhỏ đã phải tự mình bôn ba. Tôi thật sự rất hâm mộ Mộc Di, ngưỡng mộ cô ấy có thể cười nói vui vẻ với mọi người mà chẳng sợ bất cứ thứ gì, cô ấy có những người bạn thật tốt, cô ấy có một người đàn ông luôn đứng sau yêu thương cô ấy. Tôi ngưỡng mộ cô ấy có thể tự do làm những điều mình thích, còn tôi lại không thể.

Tôi muốn tự quyết định cho bản thân một lần, như Mộc Di tôi muốn mạnh dạng theo đuổi người mình thích. Vì thế nên hôm kết hôn tôi đã trốn, tôi đến Mĩ và nộp hồ sơ vào công ty của anh ấy. Tuy không phải ngược đầu lên là thấy người yêu như Mộc Di, nhưng thỉnh thoảng chúng tôi cũng gặp nhau. Mỗi lúc như vậy tôi đều cố bắt chuyện với anh ấy, lúc đầu anh ấy còn lạnh nhạt nhưng dần dần lại thân thiết hơn, lâu lâu còn cười nữa. Tôi thật sự...”

- Tiểu Nguyệt em đang làm gì thế? Tối giờ tan ca rồi anh đưa em đi ăn.

- A! Em ra ngay__ Cô vội gấp quyển nhật kí lại rồi bỏ hết đồ dùng vào túi xách chạy lại phía người đàn ông đang đứng ở ngoài cửa.

Tiểu Nguyệt đứng trước người đó ngược đầu lên cười thật tươi, người đàn ông mặc vest ôn nhu vuốt những sợi tóc rối cho cô

- Sáng nay em cười nói vui vẻ với ai thế?

- Hả? Có sao?__ Cô cười cười hỏi

Anh gục đầu chắc nịch:

- Chính mắt anh nhìn thấy, em cùng cậu ta nói cười vui vẻ, cậu ta còn đụng tay đụng chân với em.

Cô lắc đầu:

- Em thật sự không nhớ a.

- Thằng đó tóc đủ màu như tắc kè bông, mặc sơmi màu hường, quần âu, nhìn lồi thoi còn xấu thấy phát gớm. Tôi nói em biết, thằng đó không đủ trình đâu nên cách xa hẳn ra_ Mùi giấm bay nồng nặc.

Tiểu Nguyệt cười khỏ, người ta nhuộm tóc mô đen hiện nay mà dám nói như tắc kè bông, sơmi của người ta chỉ màu hồng nhạt nhạt còn chưa tới nổi màu hường như anh tả, người ta còn ăn mặc chỉnh tề cả vạt, bỏ đồ vào trong đàng hoàng mà ra lồi thoi? Con mắt nào của anh nhìn thấy người ta xấu? Cô nhìn anh ánh mắt lóe lên tia giảo hoạt

- William, có phải anh ghen không?

Anh vừa nghe xong liền đỏ mặt tía tai quay mặt qua chỗ khác, lắp bắp nói

- Ai..ai nói, anh...anh mới không có!

Cô vẫn không chịu buồn tha cố tình ghé sát vào mặt anh

- Phải không?

Mặt anh càng đỏ hơn gục đầu cái rụp

- Phải.

Cô nhìn anh, anh lúc này như đứa con trai mới lớn vậy, chọc chút là mặt đỏ bừng bừng hà, mà cô thích! Cô dùng tay xoay mặt anh lại, nựng nựng hai má hôn chụt lên cái môi mềm mềm kia rồi thả ra, nắm tay anh kéo đi

- Ấy da, em đói rồi chúng ta đi ăn.

Anh còn ngơ ngác với hành động đó thì cô đã kéo anh đi, anh đi phía sau nhìn theo bóng lưng nhỏ bé đang trước bất giác mỉm cười.

"Sau một thời gian miệt mài thả mồi, cuối cùng con cá William cũng mắc câu hahaha.

Tất cả những gì tôi làm được hôm nay đều nhờ Mộc Di cả.

Cảm ơn cô Mộc Di, cô chính là cảm hứng để tôi quyết định con đường ngày hôm nay."

28. Chương 28: Ngoại Truyện 2

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#ngoại_truyện_2

Câu chuyện bắt đầu từ lúc ba người họ: Mộc Di, Vương Như Thanh và Bạch Hoa Diệp vào cấp ba...

Bữa đầu bước vào trường Vương Như Thanh cùng Mộc Di đã nhón nháo từ ngoài cổng, vừa đi vừa đùa nên không để ý Vương Như Thanh lại tông sầm vào người phía trước khiến cô ngã ngửa ra sau.

Cô la lên nhú mày xoa xoa cái mông đáng thương rồi trở mặt nhìn tên tội phạm đã khiến cô ra nông nổi này. Vừa ngược lên thì thấy một nam sinh dáng người cao lớn nhìn hết sức lãng tử đứng ngược sáng như có hào quang tỏa ra, đang thất thần bỗng bên tai truyền đến giọng nói cực kì đáng ghét

- Hừ, muốn làm quen thì nói đại ra, cần chi phải làm ba cái trò con nít này.

Dứt câu cô liền nhảy dựng lên, tay chống hông tay dùng ngón trỏ chỉ thẳng vào bản mặt xinh đẹp kia

- Anh nói cái gì hả? Đụng người ta không thêm xin lỗi thì thôi, giờ còn ở đây tự kỷ nữa à?

Anh nghiêng đầu không để Như Thanh vào mắt

- Nói cho rõ, ai đụng ai?

- Ờ thì tôi đụng anh. Nhưng anh cũng phải ga lăng một tí, ít nhất cũng phải đỡ tôi dậy chứ

- Hừ, không thích...Aaaaa..con quỷ cái này

Cô lấy chân nhắm mũi giày mà tới, đập xuống xong còn vò vò mấy cái cho bỏ ghét.

Anh ôm chân điên cuồng la hét bất chấp hình tượng, mắt rực lửa nhìn Như Thanh

- Cô giỏi lắm!!

Vương Như Thanh dương dương tự đắc ngênh mặt lên phũ tay

- Dương nhiên giỏi, muốn chơi với chị à? Nằm mơ đi cưng__ Cô vỗ vỗ gương mặt đang tái ngắt vì đau rồi kéo tay Mộc Di bỏ đi.

....

Tưởng chừng như sẽ không gặp lại anh, thì được tin như sét đánh ngang tai là Vương Như Thanh, Mộc Di cùng anh ta học chung một lớp, quan trọng hơn là chủ nhiệm xếp anh ta ngồi cạnh Mộc Di còn Vương Như Thanh ngồi cạnh anh, chính xác là anh ta ngồi giữa hai đứa bọn cô.

Vương Như Thanh nghe vậy liền nổi đoán lên, cùng với bà chủ nhiệm chấp nhất:

- Cô em không muốn hắt ngồi gần em__ Chỉ tay vào anh đang ngồi kế bên.

Anh liếc mắt khinh bỉ:

- Làm như tôi muốn ngồi với cô lắm không bằng.

Cô nhìn anh bắn ra tia lửa điện rồi quay qua cô giáo

- Cô nghe thấy chưa, hắt cũng không muốn ngồi gần em, mau đổi chỗ hắt đi cô.

Anh gân cổ lên cãi:

- Tôi không đi, có giỏi cô chuyển, tôi không chuyển.

Cô cũng cãi bướng:

- Bạn tôi ngồi đây mắc gì tôi phải chuyển, ông chuyển mới đúng.

- Tôi không đi, có người đẹp ngồi kế bên mắc gì phải đi? Cô tự chuyển.

- Giờ đi hay muốn vũ lực?__ Cô xắn tay áo lên.

- Được lắm, thích thì chiều, ông đây không nể nan con gái đâu__ Anh đứng lên nhếch môi nhìn cô.

Mắt to tròn mắt nhỏ, không khí lớp học như bị đình trệ, bà cô đứng trên bục giảng này giờ rốt cuộc không chịu nổi nữa liền quát:

- Hai em im hết cho tôi, tôi đã phân sao thì làm y chan vậy, không đổi!

Hai người ai oán nhìn bà chủ nhiệm:

- Nhưng thưa cô...

- Không phản bát!

- Nhưng...

- Mới đầu năm mà muốn đi dọn nhà vệ sinh rồi nhỉ?

Hai người im thin thít ngồi xuống không nói tiếng nào nhưng mắt vẫn kịch liệt bắn đạn.

Anh quay lại bên phía Mộc Di cười cười hỏi

- Chào cậu, cậu tên gì vậy?

Mộc Di chống cằm nhìn anh, liếc qua bên kia thì thấy ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của cô bạn thân, nhướn mày bình thản hỏi lại:

- Muốn biết tên người khác trước hết cũng phải nói tên mình chứ?

- Haha, phải rồi, tôi tên Bạch Hoa Diệp.

- Tên Mộc Di.

Như Thanh che vô mĩa mai:

- Gì chứ? Tiểu trắng? Hoa hòe? Diệp lục? Tên có nghĩa phết nhỉ?

Anh quay lại trừng mắt với cô thì Mộc Di nói:

- Nó tên Vương Như Thanh.

Bỗng nhiên hần nhếch mép:

- Vương Như Thanh?

Cô hất cằm:

- Rồi sao?

- Tên ẽnh ương? Như điên? Hay thanh thiên?

Cô tức đỏ mặt, lập tức vồ tới cầm cánh tay anh lên phập một miếng

- Aaaaa...Vương Như Thanh buông tôi ra, cô là chó à?

Bà cô trên bực nhìn về phía mấy người họ lần nữa:

- Vương Như Thanh, Bạch Hoa Diệp hai em dọn nhà vệ sinh 1 tháng cho tôi!!!

Cô buông ra, cánh tay đang đau anh cũng không để ý, hai người ngược nhìn chủ nhiệm vẻ mặt vô tội

- Cô...

- 2 tháng

Như Thanh cùng Hoa Diệp lắc đầu thần thương:

- Á đừng đừng, 1 tháng đủ rồi đủ rồi.

Mộc Di nhìn hai đứa đang khổ sở thì nhếch môi cười cười lắc đầu, thật là đã 16 rồi mà cứ như con nít gặp nhau liền cãi.

...

- Này Bạch Hoa Diệp, tao cảnh cáo mày, mày còn dám khoác vai Mộc Di nữa là tao cho mày nằm viện đấy.

- Xời, nói thì hùng hổ lắm, mà có bao giờ làm được đâu.

- Mày đừng tưởng bà đây không dám nhé, có ngon đứng lại đó cho tao.

- Ngu chi đứng lại, đứng lại cho mày đập chết tao à? Nhà chỉ có mình tao thôi nhé, phải bảo trọng tính mạng.

- Bớt nói nhảm, không đứng lại tao lấy dép phan mày bây giờ.

- Ngon phan đi tao coi.

Bốp

- Ui da con quẽ, mà y muốn sát hại bạn mà y đấy à?
- Ai bạn bè với mà y, suốt ngày cãi lộn với tao miết mà bạn bè cái gì? Mà y đứng lại không thì bảo.
- Aaaaaaaa, Di mau cứu tao, Di ơi!!
- Mà y được lắm, lấy Di làm bình phong à? Di mà y tránh ra cho tao, hôm nay tao phải thay trời hành đạo, thằng biến thái đó suốt ngày khoác vai mà y ý chê chiều cao mà y khiêm tốn đấy.
- Mà y dùng ngậm máu phun người, con Di ít gì cũng mét7 còn mà y có mét rưỡi mà đòi.
- Ai nói mét rưỡi? Mà y ăn lớn bà đây 10 xăng phải không? Thằng chó chết tao phải đánh chết mà y.
- Vẫn thấp hơn Mộc Di, lêu lêu.
- THẰNG CHÓ!!!!

....

Hôm mở tiệc tiễn Mộc Di đi du học, khi Mộc Di đi vệ sinh, Vương Như Thanh đã uống rất nhiều tự cười tự khóc một mình, Hoa Diệp nhìn không được bước tới đỡ cô vào lòng vuốt đầu cô ôn nhu

- Mà y lo gì, nó đi rồi về chứ đi luôn đâu mà khóc?
- Hức hức...lỡ đâu nó qua bên đó tìm được thằng nào rồi cười luôn không về thì sao?
- Thì tao với mà y nhân lúc tình cảm tụi nó chưa phát triển qua đêm nó về.
- Lỡ không được?
- Chuốc thuốc mê, mang về nhốt luôn, tao với mà y nuôi nó.
- Haha, được được.

Anh cởi xe đưa cô về nhà. Xe dừng trước cổng, anh nhìn cô đang nhắm mắt yên lặng ngủ bỗng cười dịu dàng, đưa tay vén lọn tóc trên gương mặt xinh đẹp của cô, hôn lên trán cô rồi mới bế cô vào nhà.

...

Mộc Di về nước, tới thăm nhà con bạn yêu đầu tiên. Khi mộc Di vừa ra khỏi cửa, Vương Như Thanh liền nhanh như chớp chụp lấy điện thoại mặt gian xảo gọi điện, đầu dây bên kia bắt máy, giọng ngái ngủ

“Alô”

Cô nhú mà y

- Đừng nói với tao là mà y ngủ chưa dậy nhé?
- “Thì được nghĩ phép phải xả stress chứ. Mà hôm nay mặt trời mọc đằng tây hay sao mà Vương đại tiểu thư có nhà hứng gọi cho tôi thế?”
- Hừ, nói cho mà y ghen chết. Mộc Di về rồi, người đầu tiên nó qua thăm là tao đấy hahaha.
- Người bên kia bỗng bật dậy mắt sáng trưng
- “Mà y nói cái gì? Di về rồi? Sao nó về rồi lại không báo với tao?”
- Do ăn ở đấy.
- “Bớt nhắm lại đi. Mà y thấy hai thằng con nó không? Đẹp không?”
- Thì thấy, tụi nó còn gọi tao là mẹ đấy hạnh phúc vờ lờ.
- “Rồi nó có nói với mà y cái gì nữa không?”
- Có
- “Nói tao nghe”
- Mắc gì tao phải nói cho mà y? Có giỏi tự tìm tự hỏi đi.

“Con khôn nạn, có đứa bạn nào như mày không? Tao hỏi thăm tình hình bạn thân tao mày cũng dẫu”

- Vấn đề là tao là bạn thân nó nên mới phải giữ bí mật cho nó, mất công có kẻ xấu lợi dụng thì sao?

“Vậy mày gọi điện nói với tao làm gì?”

- Khà khà, nói cho mày tức chơi.

“Hừ con điên”

Tút tut tut

...

Như Thanh gào thét với Hoắc Lạc Thần, Bạch Diệp Thần chịu không được liền kéo cô ra ngoài.

Vừa ngoài cô giãy giụa thoát khỏi Hoa Diệp, trừng mắt lên cãi:

- Mày biết mày đang làm gì không? Mày nghĩ sao lại để Mộc Di ở trong đó với hần thể?

- Mày không biết là nhờ phúc của hần mà Mộc Di mới thê thảm như bây giờ à?

- Tao phải vào trong đó ngăn hần lại đem Mộc Di về, không thể nào để nó ở lại với cặn bã đó được.

Cô vừa xoay người bước vào thì Hoa Diệp nhanh chóng kéo cô lại, một tay giữ gáy một tay siết eo cô áp sát vào mình, đặt lên môi cô nụ hôn bão đạo.

Một hồi sau thấy thấy mặt cô đỏ bừng sắp ngạt thở mới lưu luyến rời đi, đặt trán mình lên trán cô, mũi mình đụng mũi cô phát ra giọng trầm ấm

- Chuyện của họ, họ tự giải quyết. Còn bây giờ là chuyện của anh với em.

- Vương Như Thanh, làm bạn gái anh đi, anh yêu em.

Rầm. Một đợt sóng thần làm cuốn trôi hết những gì còn sót lại trong đầu của cô, đầu óc cô trống rỗng không biết nói gì hơn, cứ nhìn chăm chăm vào gương mặt đẹp trai đang phóng đại trước mặt mình.

Hoa Diệp cười lưu manh, đưa môi mình thơm nhẹ lên môi cô

- Im lặng là đồng ý nhé.

Đột nhiên anh quay qua liền thấy hai đứa nhóc, một đứa cầm điện thoại, một đứa giơ tay làm hình ok với anh

- Có bằng chứng hăng hoi, yên tâm mà rước vợ về.

—

Hà hà, hơn 1 tuần rồi ta chưa đăng a, dạo này bận cực kì hết truyện rồi phim ta dứt không ra nên tới bây giờ mới đăng phiên ngoại truyện2 này, còn 2 phần rảnh đọc cho hết nha

29. Chương 29: Ngoại Truyện 3

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#ngoại_truyện_3

Hiện giờ mặt cô vô cùng hình sự nhìn phía đối diện, hai nhóc bên phải, Hoắc Lạc Thần ngồi bên trái nắm chặt tay cô. Bên đối diện Hoắc lão gia điềm tĩnh ánh mắt nghiêm nghị, còn Hoắc lão phu nhân lại nhíu mày nhìn Mộc Di.

Tình hình là cô hết sức căng thẳng mồ hôi rịn ra trên trán, Hoắc lão phu nhân mở lời

- Cô là Mộc Di?

Mộc Di nghe tên mình bỗng giật thót, nhìn người đối diện nở nụ cười cứng ngắt, nhìn cô lúc này còn khó coi hơn khóc

- Dạ vâng.

Bà nhìn qua hai đứa nhỏ đang ngồi kế bên cô

- Hai đứa bé đáng yêu này là con cô với thằng Thần à?

- Vâng ạ.

Tự nhiên bà bật dậy giận dữ chỉ tay vào mặt cô

- Cái cô này, thật tức chết tôi rồi. Cô nghĩ sao mà biệt tích 7 năm, mang hai đứa nhỏ sống nơi đất khách quê người rồi tự nhiên quay về cho tụi nó nhận cha là sao?

Tim cô nhảy dựng lên, không tự chủ ngã ngửa ra sau lấp bắp mở miệng

- Con..con

- Con cái gì mà con, ở đây cái gì cũng có sao lại muốn di cư sang Mĩ? Thân là mẹ đơn thân nuôi một đứa là đủ khổ vậy mà cô nuôi một lượt hai đứa? Tôi không thực sự không biết là cô cực khổ tới mức nào đấy. Bà vuốt ngực ngồi xuống nhìn cô với ánh mắt đau lòng.

Mộc Di trợn tròn mắt không dám tin, Hoắc Lạc Thần liếc nhìn cô kế bên đang ngây ngốc thì cười nhẹ, quay sang nói với bà

- Bà nội, đừng làm vợ con sợ.

Bà trợn mắt oán giận nhìn hấn

- Bà còn chưa nói tới con, nó đã đi còn không chịu tìm, để Mộc Di bên ba cực khổ cùng hai đứa nhỏ ở ngoài làm 7 năm nay, hại bà không được bằng chất giờ còn dám nói nữa hả?

Hoắc Lạc Thần sững sốt, sao lại lấy qua hấn? Hướng mắt tới Hoắc lão cầu cứu.

Bất gặp ánh mắt của Hoắc Lạc Thần ông bất đắc dĩ thở dài nhìn vợ mình đang hùng hổ mắng người

- Bà rồi xuống từ từ nói.

Bà liếc ông một cái sắc lẹm, nghiêng răng nghiêng lợi

- Ông già, ông có ý kiến?

Hoắc lão gia rụt cổ lại, vô tội lắc đầu

- Không có!

- Hừ.

Bà nhìn qua hai đứa trẻ đang giương mắt hứng thú thưởng thức màn kịch bốn người tạo ra. Quả thật rất giống, hai nhóc này nhìn y chang Thần lúc nhỏ, càng nhìn càng thích.

Thiên, Minh hướng mắt về bà, bốn mắt long lanh như cún con cất giọng nũng nịu

- Bà cố nội

~~Bà hít ngụm khí sáng mắt nhìn anh em nhà họ Mộc, biết bao lần bà tưởng tượng mấy đứa chất xinh xắn vây quanh bà gọi “bà cố nội” nhưng ngàn vạn lần không nghĩ đến hai đứa cháu chưa từng gặp này lại gọi mợ mà êm tai đến vậy. Bà quyết định rồi, nhất định phải đem ba mẹ con nhà này về để Mộc Di sinh thêm vài đứa dễ thương như vậy nữa. Nghĩ là làm, bà kiên định nhìn Hoắc Lạc Thần

- Cười! Không muốn cười cũng phải cười! Thần, con mau chuẩn bị, càng sớm càng tốt!

Mộc Di cảm thán, sức quyến rũ của hai nhóc nhà cô cũng đạt tới level max rồi, bất kể già trẻ lớn bé chỉ cần là phụ nữ đều bị một câu của chúng đều đổ, hầy, quá lợi hại!

—
Trong phòng chờ

Mộc Di khoát lên mình chiếc váy cưới trắng muốt cúp ngực cổ điển, khăn voan trên đầu, tay cầm bó cát tường tím ngồi giữa phòng, cô thật đẹp, đẹp đến tinh khiết không nhuốm bụi trần.

Gương mặt xinh đẹp của Mộc Di thoáng chút lo lắng. Vương Như Thanh đứng bên cạnh cô, đặt tay lên vai cô chăm chọc

- Sao nào bạn bè tốt? Sợ à? Chịu không nổi thì anh dắt em đi trốn nhé.

Mộc Di liếc Như Thanh khinh bỉ

- Đợi Bạch Hoa Diệp rước về rồi biết cảm giác của chị đây thế nào nhé!

Như Thanh đỏ mặt bỏ tay ra khỏi người Mộc Di lắp bắp nói

- Ai..ai thèm cưới tên mặt trắng đó chứ.

- Đâu có nói cậu cưới_ Cô thâm ý liếc Như Thanh cười trộm.

Vương Như Thanh mặt đỏ càng thêm đỏ, hét lên

- Mộc Di, cậu chơi mình.

- Hahaha

Cánh cửa mở ra đôi vợ chồng trung niên bước vào, Vương Như Thanh thấy họ liền mừng rỡ

- Ba! Mẹ!

Họ bước đến gần mỉm cười ôn nhu nhìn hai cô. Mộc Di cũng cười chào

- Bác trai, bác gái.

Mẹ Vương cười cười nói

- Ấy da, còn nhớ mới đây tụi con còn nhỏ xíu quăn quít nhau không buông, giờ hai đứa cũng lớn hết rồi, đều thành thiếu nữ cả, cũng dựng vợ gả chồng rồi.

Dừng một đoạn bà đến nhẹ nhàng cầm tay Mộc Di hai mắt ươn ướt

- Mộc Di à, tuy con không phải con ruột bác như vợ chồng bác thương con như con ruột, gả qua bên đó có ầm ỨC gì cứ việc nói cho bác biết nhất định bác sẽ đòi lại công đạo cho con, nha!

- Bác gái

Mộc Di cảm động nhìn bà.

Ba Vương bước đến, bàn tay thô ráp đặt lên đỉnh đầu cô vuốt ve

- Mộc Di, để bác thay ba con dẫn con lên lễ đường được không?

- Bác trai.

Cô ngước đầu lên, nhìn người đàn ông trung niên tuy đã già nhưng vẫn phong độ như xưa, mắt cô bắt đầu ngấn lệ.

Vương Như Thanh một bên chứng kiến cảnh gia đình hạnh phúc cảm giác như mình bị người ta bỏ rơi liền xen vào

- Được rồi được rồi, hôm nay là ngày vui sao mọi người đều khóc thế? Cười tươi lên đi.

Ba Vương hòa theo

- Đúng đúng, là ngày vui không nên khóc mới phải.

Nghe những lời đó Mộc Di càng ầm lòng.

Cánh cửa lần nữa lại mở, bước vào là Hoắc lão phu nhân cùng với hai đứa nhóc, ba người đi nhanh đến chỗ Mộc Di. Chưa kịp mở miệng thì bên ngoài đột nhiên ồn ào

- Anh trai à, vội làm gì? Lát nữa cũng gặp Mộc Di thôi, không cần gấp.
- Anh gặp vợ anh, chú cản? Từ bây giờ gọi Mộc Di là chị dâu nghe rõ chưa?
- Ok ok ok, sao cũng được, bây giờ anh theo em về, không được vào phòng.
- Chú làm vậy? Tránh ra!

Là giọng của Hoắc Lạc Thần và Bạch Hoa Diệp. Mộc Di bất đắc dĩ cười không biết nói gì hơn với người đàn ông này.

Ba Vương nghe một màn này liền cười

- Là chồng của con và cậu bạn trai của Thanh Thanh ở ngoài sao?

Wang Như Thanh phụng phịu

- Không phải bạn trai!
- Haha, không phải thì không phải.

Thiên Minh đến mở cửa bước ra ngoài thì thấy người đàn ông mình gọi là ba đang tức giận dùng dằng với Hoa Hoa công tử ở đó.

- Đây ba Hoắc, ba làm gì lại đứng ở đây chơi kéo co? Bộ rảnh quá nhỉ?

Hoắc Lạc Thần thấy con mình bước ra thì hướng mắt tới tụi nó cầu xin

- Ba muốn nhìn mẹ con.
- Không được.

Hoắc Lạc Thần nhú mày

- Vì?

Thiên Minh liếc Hoắc Lạc Thần từ trên xuống dưới một lượt

- Bộ đồ đen này không được.

Hắn tự nhìn lại mình, bộ vest này vừa mới may xong hôm qua, hôm nay là lần đầu hắn mặc, đặc biệt là nó được nhà thiết kế nổi tiếng tự tay cắt đo, mỗi tắc vải đều là thượng hạng, từng mũi kim chính là đẳng cấp! Vậy mà con hắn nói không được? Là không được chỗ nào?

- Chỗ nào?

Chúng nhìn thêm lần nữa

- Tất cả. Bộ đồ này giống màu của bộ trước ba mặc trong đám cưới kia, nếu mẹ thấy chắc chắn rất bực bội nên không được vào. _Nhìn kĩ lại cả hai tụi bây đều mặc đồ đen mà =.=

Hắn giật mình, hắn làm vợ hắn bực sao? Không bao giờ có chuyện đó.

- Phải làm sao bây giờ?

Hai anh em nọ liếc nhau một cái rồi nói

- Chỉ cần mặc màu khác không phải màu đen là được, còn nữa mẹ cực kì thích xanh, đỏ, tím, vàng nữa. Nếu muốn mẹ vui thì ba cứ việc chọn mấy màu đó.
- Nhưng ba, hình như không có mất bộ đó.

Bạch Hoa Diệp xen vào

- Anh trai hôm qua ông thiết kế đó đưa tới hai bộ, một đen anh đang mặc còn một bộ nữa đấy.

Mắt anh em nhà họ Mộc sáng lên, nhìn hấn cười tươi rói

- Vậy được rồi, mau đi đi.

- Nhưng mà...

- Được rồi nhưng nhị gì nữa, ba đi đi.

Thiên Minh cười cười, liếc mắt với Hoa Diệp ý bảo anh mau đem Hoắc Lạc Thần đi.

Nhận được tín hiệu Bạch Hoa Diệp liền tới kéo hấn hồi thúc

- Nhanh lên anh, sắp trễ rồi đó.

Anh em nhà họ Mộc nhìn hai người kia đi xa nhếch môi cười nguy hiểm, đập tay với nhau.

Hoắc Lạc Thần mặc bộ vest đỏ đô đứng trước lễ đài mắt hướng về phía cửa chính.

Nhạc nổi lên, cô dâu diện trên mình bộ váy cưới thật đẹp một tay cầm bó cát tường tím, một tay khoác tay người đàn ông trung niên bên Âu phục đen từng bước từng bước đi đến lễ đường. Phía sau phụ dâu mặc chiếc đầm xòe màu trắng tới đầu gối cầm bó cát tường tím nhỏ, sau cùng là cặp sinh đôi cầm giỏ hoa rải đầy đường.

Hấn ngẩn ngơ nhìn về phía cô, cô tựa như thần tiên bay vào đời hấn. Người hấn tổn thương nhất là cô giờ hãy để hấn lo cho cô suốt phần đời còn lại, hấn thề với lòng.

Ba Vương dẫn Mộc Di đứng trước mặt Hoắc Lạc Thần, đặt tay cô vào lòng bàn tay to lớn của hấn nhẹ nhàng vỗ về như trên bảo. Ông nhìn Hoắc Lạc Thần, ánh mắt mang theo tín nhiệm cất giọng khàn khàn

- Ta giao Mộc Di lại cho con.

Hoắc Lạc Thần kiên định nhìn thẳng vào ông

- Tin tưởng con.

Hai người nắm tay nhau hướng về phía cha sứ, chú rể mặc vest đỏ cùng cô dâu một thân trắng tuyết vô cùng hài hòa khiến mọi người ngẩn ngơ.

Riêng anh em họ Mộc lại nghiêng răng ken két, mắt phẫn nộ phóng lên hai người đứng trên đó. Tính dụ ba già mặc mấy màu nổi cho bớt men nhìn giống bóng tí ai ngờ ba già lại mặc hợp như vậy vừa khít người còn toát vẻ lạnh lùng nam tính hơn nữa chứ. Trộm thóc không được còn mất nắm gạo, đúng là người tình không bằng trời tính mà.

Đáng lẽ là tổ chức đám cưới xong là hai người sẽ đi hưởng tuần trăng mật mà do một số lí do nào đó mà hai người phải dời sang tuần sau. Hiện giờ cô và hấn đều xuất hiện trong phòng ngủ của căn hộ không nhỏ của cô, chính là do một lí do nào đó mà không thể chuyển đến nhà hấn được =.=

Mộc Di từ phòng tắm bước ra mặc chiếc áo choàng tắm nở rộng vùng cổ lộ ra xương quai xanh, tay cầm chiếc khăn cuối xuống vò vò tóc. Hoắc Lạc Thần ngồi trên giường nhìn cô từ lúc bước ra không hề chớp mắt, mắt hấn dán vào ngực cô đang cuối xuống và một phần do áo hơn hơn rộng mà thoát ẩn thoát hiện. Miệng lưỡi khô khốc, nuốt nước miếng cái ực hấn càng muốn đem cô làm thịt càng nhanh càng tốt.

Nhíu mày nhìn cái bản mặt sói đói của hấn, Mộc Di đứng thẳng lên chống hông chỉ tay về phía hấn

- Ê sói già, nhìn gì mà nhìn còn không mau đi tắm đi.

Hấn hoàn hồn, uất ức nhìn cô

- Khởi tắm được không, anh chịu hết nổi rồi.

Cô hắc giọng

- Không tắm thì ra xô pha, em không thích ngủ chung với sói già mà còn dơ dàu.

Hắn nghe xong liền cúi đầu xách khăn bước vào phòng tắm.

Một lát sau

Hoắc Lạc Thần bước ra chỉ quần một chiếc khăn ngang hông để lộ thân hình rắn chắc, nước còn đọng lại trên vòm ngực hình ảnh siêu cấp quyến rũ. Hắn bước tới giường đứng trước mặt của Mộc Di

- Tắm rồi, giờ làm việc đại sự được chưa?

Nhìn hắn tự dưng sắc mặt Mộc Di đỏ ửng, tuy đây không phải lần đầu tiên nhưng lần này cô không say rượu nha, nghĩ tới đây cô liền nhắm mắt nhắm mũi gạt đầu.

Hắn đứng từ trên nhìn xuống thấy cô gạt đầu liền mừng rỡ đặt hai tay lên vai cô nhẹ nhàng đẩy cô nằm xuống đè lên người cô, từ từ kéo thắt lưng của cô ra...

Đêm còn dài, cứ từ từ hưởng thụ.

Ánh sáng chiếu rọi cả căn phòng, trên giường Mộc Di đang an phận nằm trong lòng ngực rắn chắc của Hoắc Lạc Thần. Ánh nắng chiếu thẳng vào mặt, cô bất giác dơ tay lên che mặt không cam lòng tỉnh dậy, cảm giác bên cạnh có hơi ấm liền quay đầu, đập thẳng vào mắt cô là gương mặt đẹp trai của Hoắc Lạc Thần đang nhìn mình.

Nhìn người trong lòng thức giấc, hắn mỉm cười hôn nhẹ lên môi cô

- Chào buổi sáng.

Mộc Di cười cười hôn trả lại

- Chào buổi sáng.

Mắt hắn tự nhiên lóe lên, nhanh chóng xoay người đặt Mộc Di dưới thân mình cười gian manh

- Vợ hay là chúng ta vận động chút đi.

Mới này còn mắt nhắm mắt mở nghe xong câu này Mộc Di tỉnh hẳn luôn, trợn mắt mặt đỏ ửng dùng tay đánh nhẹ vào ngực hắn

- Anh bị điên sao? Hai thằng ranh con ở ngoài nghe thấy bây giờ.

Hắn vẫn cười bắt lấy cánh tay đánh hắn

- Không sao, sáng sớm vận động một chút ăn sáng sẽ ngon hơn.

Hắn cúi xuống vừa định hôn cô thì

Cạch

- Mộc Tiểu Di, ba Hoắc mau dậy ăn...

Vũ Thiên mở cửa ra đúng lúc nhìn thấy một màn anh trên tôi dưới của hai người liền cứng họng.

Hai người kinh ngạc nhìn Vũ Thiên mặc tạp dề tay cầm chiếc vá.

Cậu nhắm mắt định thần hít một hơi sâu vào, khi mở mắt ra thì chứa sự khinh bỉ nồng đậm, tay lên cửa tay còn lại cầm vá chỉ vào hai người

- Hôm qua thâu đêm giờ còn lặn? Sức lực cũng tốt quá nhỉ? Cho hai người 10 phút phải có mặt trước bàn ăn. Nếu không thì thử đi rồi biết.

Nói câu cuối câu hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, xoay người đóng cửa cái rầm rồi bỏ đi. Cửa vừa đóng hai người trên giường mới kịp hoàn hồn quay lại nhìn nhau.

Hắn hoài nghi hỏi

- Tối qua không khóa cửa?

Cô tức giận đỏ mặt

- Anh vào sau sao hỏi em.

Hắn bật dậy từ trên xuống dưới trần truồng tự nhiên bước tới cửa cầm tay nắm khóa lại rồi ung dung về giường. Cô chăm chú nhìn hắn mà mặt đỏ lên, thân hình rần rần chắc nước da trắng, đột nhiên Mộc Di di chuyển con mắt về phía dưới... xem chút cô phun máu, vội dùng tay bịt chặt hai cánh mũi lại.

Thấy cô như vậy hắn cảm thấy tự hào ghê gớm. Chỉ có mặt dày như Hoắc Lạc Thần mới biến thái như vậy!

Hắn cười cười tiến lại gần cô. Mộc Di nhìn nụ cười vô sỉ của hắn cảm giác không được tốt cho lắm thì nhũn mày cảnh giác

- Anh...anh muốn làm gì?

Khóe miệng càng sâu hơn nhìn con mồi trước mặt đáng yêu như vậy hắn càng hưng phấn

- Anh khóa cửa rồi, làm việc được rồi chứ?

Hoắc Lạc Thần bò lên giường trần truồng đè lên người cô đang cách một chiếc khăn vừa cúi xuống

Cạch

- Tiểu...ui

Vũ Minh vừa đặt chân vào trong liền nhanh chóng bịt mắt xoay ra ngoài.

Hoắc Lạc Thần tức ói máu, mới sáng sớm không làm ăn được gì còn gặp trúng hai đứa ôn thần này làm loạn tức giận quát lên

- Nhóc con sao vào đây được?

Cậu nghiêng đầu sang hế hế con mắt nhìn qua chiếc giường nhanh chóng cụp lại xoay sang hướng khác

- Ba Hoắc trước mặt con nít không nên trần truồng nhìn giống mấy tên biến thái quá.

- Hừ

Hắn hầm hực đứng dậy, cầm lấy chiếc khăn rơi dưới đất cuống quanh hông

- Được rồi xoay lại đây.

Minh lén hí mắt nhìn lần nữa rồi mới an tâm buông tay quanh lại trước mặt hắn

- Ba có gì muốn nói à.

- Sao vào được đây?

Cậu gơ chòm chìa khóa lên

- Có chìa khóa.

Hắn chậm rãi đổi hướng nhìn chăm chăm cô.

Cô mở miệng định giải thích Minh lại chen vào

- Khỏi nhìn, lúc mua nhà phòng nào cũng có 2 chìa, Tiểu Di một bộ, tụi con một bộ. Con lên thông báo còn khoảng hai phút cho hai người, không xuống, khỏi có cơm ăn.

Minh xoay người vừa bước một bước thì ngừng lại quay sang nhìn hai người mặt khinh bỉ

- Còn chuyện nữa, nhà đây tuy cách âm tốt nhưng phòng tụi con kế bên nên làm gì cũng làm ồn tiết chế một chút. Tối qua tụi con ngủ không được.

Rầm

Để lại hai người đang bốc khói. Rửa thắm trong lòng tại sao lại sinh ra hai đứa con như tụi nó chứ??!!

—

30. Chương 30: Ngoại Truyện 4

CÔ GÁI, GẶP LẠI EM RỒI

#ngoại_truyện_4

Xin chào các đọc giả xinh đẹp, chúng tôi là anh em họ Mộc đây.

Ngay từ chap3 chap4 chắc các bạn đã biết tụi tôi nhưng thế nào rồi nhỉ?

Lúc dọn nhà thì chúng tôi nài lưng ra làm còn mẹ chúng tôi lại thành thơi tắm rửa ăn táo. Lúc đến nhà bạn mẹ thì tụi tôi cũng phải hồi thúc đe dọa đủ kiểu. Lúc gọi mẹ dậy đi làm chẳng hạn, cứ như là gà bay chó sủa. Còn phải gọi nhắc ăn cơm trưa. Tối mẹ làm về là phải có cơm tối nè. Chúng tôi thì cứ cần nhằn còn Mộc Di thì cứ tái phạm, nhiều khi các bạn hỏi tụi tôi có phải là ba mẹ của Mộc Di không? Chúng tôi chỉ cười nhạt thầm nghĩ: Nếu chúng tôi thật sự là ba mẹ của Mộc Di thì mẹ cũng không chịu khổ như vậy rồi.

Tối khi chúng tôi biết ba mình boss của mẹ thì càng thấy thú vị hơn nữa. Chúng tôi hi vọng hai người sẽ có tình cảm rồi kết hôn với nhau, như vậy chúng tôi có cha còn Mộc Di cũng không phải cực khổ như thế. Rồi tự dưng xuất hiện một người tự xưng là hôn thê của ông ta thì tất cả dường như sụp đổ.

Mẹ tôi khóc, người mẹ kiên cường của chúng tôi chưa bao giờ rơi nước mắt trước mặt chúng tôi vậy mà vì ông ta mà đánh đổ hết tất cả hình tượng. Chúng tôi thế phải khiến ông ta hối hận.

Hầy, mặc dù bà tác giả thêm mắm dặm muối vài chỗ nhưng tụi tôi cũng hài lòng chút ít. Tụi tôi muốn ngược ổng thêm chút nữa mà bà tác giả không cho cho nên cái gì đến rồi cũng sẽ đến, ba già và bà mẹ của chúng tôi kết hôn.

Ba già độc chiếm Mộc Di không cho chúng tôi lại gần mẹ. Ha, độc chiếm? Thù mới nợ cũ tính chung một lượt, nhỉ?

Với sức trâu bò của hai người họ đương nhiên sáng lặn tối lặn là bình thường. Buổi sáng chúng tôi canh ngoài cửa nghe tiếng động liền phóng vào phá nát bữa ăn của bọn họ. Lão Hoắc sáng sớm giải tỏa không được thì hầm hầm cả ngày. Đây là kết quả tụi tôi muốn! Hahaha.

Có lần lão Hoắc dụ dỗ tụi tôi

- Ba làm ăn không được sao sản xuất em bé được?

Tụi tôi nói

- Sản xuất ra rồi ai chăm? Hay là để ba chăm một lần cho biết nhé!

Hiển nhiên những sau ngày đó ba già cực kì cần cù lao động kết quả là được một nàng công chúa kháu khỉnh.

Tất tần tật những gì liên quan đến công chúa nhỏ đều được ông ba chăm nom chúng tôi lại được hưởng những ngày tháng ở bên mẹ. Mà điều chúng tôi không ngờ rằng, sau ngày sinh nhật một tuổi của bé ba già lại không từ mà biệt, đóng gói tất cả hành lí đem theo Mộc Di đang mê mang ngủ lén sang nước ngoài còn để lại lời nhắn

”Tạm biệt hai nhóc, nhớ chăm em.

Công ty cũng giao cho hai đứa. Chúc may mắn!

P/s Ông đây thắng rồi nhé ”

Vô lí hết sức, ai đời lại giao cả tập đoàn lớn tổ cha như vậy cho hai đứa nhóc chưa tới 10 tuổi? Bắt cóc bà mẹ tụi tôi cực khổ nuôi trắng trẻo mập mạp suốt 7 năm trời còn gửi lại cục thịt nhỏ này nữa chứ!

Đúng là độc nhất lòng dạ đàn ông mà.

—hết—

P/s: ta có dự án truyện mới đâu đó 2 3 bộ gì á, nội dung ta đã nghĩ ra rồi mà tình hình là ta vẫn chưa viết xong chap đầu còn thiếu một vài thứ cần phải lên bác gg tìm hiểu thêm nên ta mong các bạn ghé qua ủng hộ, chừng nào ta đăng sẽ thông báo sau cảm ơn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-gap-lai-em-roi>